

Сара Агисън Алън

Необикновена, вълнуваща, възшебна –
новата магическа история
от авторката на „Градина на желанията“

*Момичето,
което преследваше
луната*

САРА АДИСЪН АЛЪН МОМИЧЕТО, КОЕТО ПРЕСЛЕДВАШЕ ЛУНАТА

Превод: Емилия Карастойчева

chitanka.info

Необясними светлини. Тапети, които се сменят според настроението. Човек, достатъчно висок, за да види утрешния ден. Град, в който всеки пази тайни...

Добре дошли в Малъби, Северна Каролина...

Емили пристига в малкото градче с надеждата, че ще научи повече за мистериозното минало на майка си. Но в мига, в който прекрива прага на старата къща и се запознава с дядо си — тих и кротък великан, тя вече знае, че тук тайните са неизменна част от живота...

Джулия се връща в Малъби, за да изплати дълговете на баща си. Всеки в градчето знае, че невероятните ѝ сладкиши лекуват вкуса от самотата и даряват надежда. Ала младата жена с нетърпение очаква мига, в който ще избяга далеч, далеч от тук.

Неусетно гордата, но уязвима Джулия се привързва към Емили. Двете заедно се отправят на пътешествие, за да помирят миналото и бъдещето...

Може ли сладкиш да върне отдавна загубена любов? Ще успее ли Емили да улови луната? Отговорите не са такива, каквито очаквате. Но в градче, в което чудатостите са начин на живот, всичко магическо е добре дошло...

В памет на прочутия добросърдечен гигант Робърт Пършинг Уодлоу (1918 — 1940). На двайсет и две годишна възраст, когато умира, той е висок два метра и седемдесет и два сантиметра — световен рекорд, който не е подобрен и досега.

ПЪРВА ГЛАВА

Едва след секунда Емили осъзна, че колата е спряла. Вдигна очи от верижката, която въртеше около китката си, и се взря през прозореца. Двата гигантски дъба в предния двор напомнях смутени дами, привели глави в поклон, с развети светлозелени рокли от листа.

— Пристигнахме ли? — попита тя таксиметровия шофьор.

— Шелби Роуд, номер 6. Малъби. Пристигнахме.

След кратко колебание Емили му плати и слезе.

Из въздуха се носеше сладко ухание на домати и хикория — и апетитно, и непознато. Емили механично облиза устни с върха на езика си. Свечеряваше се, но уличните лампи още не светеха. Тишината я изненада. Зави ѝ се свят. По улицата не преминаваха коли. Не играеха деца. Отникъде не долиташе шум от телевизор или от музика. Сякаш се бе озовала в съвсем чужд, далечен свят.

Озърна се наоколо, докато таксиметровият шофьор изваждаше двата претъпкани туристически сака от багажника. Край шосето се издигаха огромни стари къщи, които напомнях декор от черно-бял филм. Типичен южняшки стил с декоративни корниз и боядисани веранди.

Шофьорът остави чантите ѝ на тротоара до нея, кимна, седна в колата и потегли.

Емили го изпрати с поглед. Пъхна зад ухото си кичур коса, изплъзнал се от късата ѝ опашка, и стисна дръжките на чантите. Повлече ги по алеята, през двора и под балдахина на огромните дървета. Тъмнината и хладината под короните им я накара да ускори крачка. Подмина ги и се закова на място.

Къщата никак не приличаше на съседните.

Навремето навярно е била белоснежна, но сега беше сива, а прозорците със заострени в готически стил арки бяха покрити с дебел слой прах. Сякаш парадираше с преклонната си възраст, плюейки парчета мазилка и керемиди из двора. Около първия етаж се виеше веранда, чийто покрив служеше за балкон на втория. По площадките се

трупата купчини сухи листа. Само тясната пътечка по средата на стълбите подсказваше, че къщата е обитаема.

Тук ли бе отраснала майка ѝ?

Усети, че ръцете ѝ треперят. Навярно от тежките чанти. Изкачи стъпалата към верандата, повличайки след себе си водопади от шума. Остави чантите, запъти се към вратата и почука.

Никакъв отговор.

Почука отново.

Нищо.

Отново отчетна кичура коса и се озърна назад, сякаш да открие отговор. Накрая отвори ръждясалата врата и подвижна:

— Ехо!

Гласът ѝ прокълтя в празнотата.

Никакъв отговор.

Влезе предпазливо. Лампите не светеха, но последните слънчеви лъчи се процеждаха през прозорците на дневната вляво. Мебелите в дневната бяха тъмни, тежки и пищно резбовани. Сториха ѝ се невероятно огромни, сякаш изработени за великан. Надясно очевидно имаше друга стая, но пред свода бе дръпнат параван. Право пред нея беше коридорът към кухнята и широкото стълбище към втория етаж. Емили застана пред него и подвижна нагоре:

— Ехо!

В същия миг параванът се отмести и тя подскочи. Възрастен мъж с блестящосива коса пристъпи напред, приведен под свода, за да не си удари главата. Беше невъобразимо висок и крачеше вдървено, сякаш краката му са кокили. Изглеждаше несполучливо скроен — като небостъргач от греди вместо от цимент. Все едно щеше да се срути всеки момент.

— Пристигна най-сетне. Вече се безпокоях.

Говореше с пластичния южняшки акцент, който Емили помнеше от първия им и единствен телефонен разговор преди седмица. Представяше си го обаче съвсем другояче.

Тя изви врат, да го огледа.

— Ванс Шелби?

Той кимна. Сякаш се плашеше от нея. Емили се слиса, че човек с такива размери е способен да изпитва страх, и внезапно усети как жестовете ѝ стават по-отмерени, за да не го стресне.

Протегна му бавно ръка.

— Здравсти. Аз съм Емили.

Той се усмихна. После усмивката му преля в смях, напомнящ бумтене на буен огън. Ръката ѝ потъна изцяло в неговата, докато се здрависваха.

— Знам коя си, дете. Приличаш досущ на майка си, когато беше на твоите години. — Усмивката му изчезна тъй ненадейно, както се бе появила. Той отпусна ръка и се озърна учудено. — Къде са ти куфарите?

— Оставих ги на верандата.

Последва кратко мълчание. И двамата бяха узнали съвсем наскоро за съществуването на другия. Нима успяха да изчерпят толкова бързо всички теми за разговор? Емили изгаряше от любопитство.

— Е — рече най-сетне той, — разполагай се, както намериш за добре, горе — целият етаж е твой. Вече не мога да се качвам там. Артритът ме мъчи. Сега живея тук — посочи към паравана. — Настани се, където пожелаеш, но стаята на майка ти беше последната вдясно. Кажи ми какви са тапетите. Любопитно ми е.

— Благодаря. Непременно — каза Емили, а той се обърна и тръгна към кухнята, пристъпвайки шумно с невероятно грамадните си обувки.

Емили го проследи объркано. Това ли беше всичко?

Излезе на верандата и довлече чантите. Въздухът в коридора на горния етаж бе застоял и с неразгадаем аромат. Имаше шест врати. Тя се запъти към дъното. Безмълвието усилваше многократно шума на влаещите се по твърдия дървен под чанти.

Пред последната врата вдясно Емили ги пусна и се протегна да светне лампата. Най-напред забеляза редиците миниатюрни люляци по тапетите. Всъщност в стаята се носеше едва доловимо ухание на люляк. До стената имаше легло. От някогашния му прозрачен балдахин сега бяха останали само разкъсани ленти, увиснали върху тръбите като увяхнали пролетни цветя.

До леглото стоеше бял куфар, а името на майка ѝ — Дулси — бе изписано върху капака със старателно оформени завъртулки. Емили прокара пръст по него и се вдигнаха облачета прах. Отвъд немарата на

времето, сякаш изпод слой лед, из стаята витаеше отчетливо усещане за привилегированост.

Нямаше логика. Не си представяше майка си в такава стая.

Отвори двете крила на френските прозорци и излезе на балкона, потънал в дъбова шума. След смъртта на майка ѝ всяка крачка ѝ се струваше опасна, сякаш пристъпваше по хартиен мост. Напусна Бостън с надеждата, че тук всичко ще се подреди. Успокояваше я мисълта, че ще се отпусне в обятията на майчината младост и ще се сближи с дядото, за чието съществуване дори не подозираше.

Ала самотната чудатост на това място ѝ се присмиваше.

Не се чувстваше като у дома.

Понечи да докосне гривната, за да почерпи увереност, но досегна само гола кожа. Стреснато вдигна ръка.

Гривната беше изчезнала.

Погледна надолу. Озърна се наоколо. Зарови трескаво с крака из листата по балкона, но не я откри. Втурна се в стаята и издърпа вътре чантите, да не би гривната да се е закачила за някоя дръжка и да се е мушнала сред багажа. Заизважда дрехите си и неволно изпусна лаптопа, увит в бялото ѝ зимно яке.

Гривната сякаш бе потънала вдън земя. Емили изтича навън, спусна се по стъпалата и профуча през входната врата. Под короните на дърветата беше толкова тъмно, че се наложи да забави крачка, докато уличните лампи пробият мрака под зеления балдахин. После се втурна към тротоара.

Търси десет минути. Накрая осъзна, че или е изпуснала гривната на паважа и някой вече я е взел, или е паднала в таксито, докато я въртеше небрежно, и сега се връща към автогарата в Рейли, откъдето бяха поели към Мальби.

Гривната беше на майка ѝ. Дулси я обичаше много — особено златния лунен сърп, изтънял от досега на пръстите ѝ, когато за кой ли път се зарейваше в мисли и се отнасяше нейде много надалеч.

Емили се върна бавно в къщата. Не ѝ се вярваше, че е изгубила гривната.

Чу звук — сякаш се захлопна вратата на сушилня, после дядо ѝ излезе от кухнята.

— Люляци — рече тя, когато Ванс пристъпи във фойето, където бе спряла да го изчака да я забележи, за да не го стресне.

Странно, той беше великан, а всъщност тя се чувстваше несвойствено.

Винс я изгледа предпазливо, сякаш се двоумеше дали не му крои номер.

— Люляци?

— Попита ме какви са тапетите в стаята на мама. По тях са изрисувани люляци.

— А! Като малка винаги избираше цветя, обикновено рози. По-късно се промени много. Спомням си светкавици на мастиленочерен фон. И яркосини петна като люспи върху драконов корем. Не й допадаха, но не се реши да ги смени.

Емили се усмихна.

— Не мога да си я представя такава. Веднъж... — Млъкна, понеже Ванс отклони очи. Не го ли интересуваше? За последен път бе видял дъщеря си преди двайсет години. Нима не го глождеше любопитство? Емили се извърна огорчено. — Време е да си лягам.

— Гладна ли си? — попита я той, следвайки я на известно разстояние. — Тази сутрин напазарувах. Купих тийнейджърска храна.

На първото стъпало тя се обърна. Той отстъпи рязко назад.

— Благодаря. Но наистина съм изморена.

— Добре. Може би утре — кимна той.

Емили се качи в стаята на майка си и се строполи върху леглото. От дюшека се вдигна вълна прахоляк. Тя се взря в тавана. Привлечени от светлината, нощните пеперуди подскачаха около увития в паяжини полилей. Нима в детската стая на Дулси е имало полилей? В стаята на същата жена, която кореше Емили, ако е забравила запалена лампа?

Пресегна се, взе куп дрехи от пода и зарови лице в тях. Миришеха познато — на ароматните свещички, които палеше майка й. Емили стисна клепачи да възпре сълзите. Твърде рано беше да решава, че е сгрешила. А дори и да се окажеше така, какво би могла да стори? Ще оцелее някак една година и после ще му мисли.

Чу как вятърът подема сухите листа по балкона — звук, учудващо наподобяващ човешки стъпки. Отдръпна лице от дрехите и се обърна към отворените врати пред терасата.

Полилеят осветяваше най-близките корони на дърветата в двора, но клоните им не помръдваха. Емили стана. Излезе на балкона и се озърна предпазливо.

— Има ли някой? — подвикна тихо, чудейки се как би постъпила, ако наистина ѝ отговорят.

Внезапно се сепна. Пристъпи бързо към балюстрадата. Стори ѝ се, че вижда нещо край дърветата отвъд обраслия в бурени заден двор.

Ето го! Отново! Ярка бяла светлинка, стрелкаща се бързо на зигзаг между стволовете. Постепенно избледня, потъна в тъмната горичка и се стопи в мрака.

„Добре дошла в Малъби, Северна Каролина“, рече си тя. Свърталище на призрачни светлини, великани и крадци на бижута.

Обърна се да влезе в стаята и замръзна.

На старата метална масичка върху пласт сухи листа лежеше гривната на майка ѝ.

Там, където преди минути я нямаше.

Твърде много вино.

На това щеше да го отдаде.

Види ли Стела на сутринта, ще ѝ каже: „О, и забрави онова, което казах за Сойър снощи... Безсмислено пиянско бръцоловене“.

Когато вечерта се изкачваше към апартамента си, Джулия изпитваше смътен страх и нито капка от обичайното умиротворение, с което се зареждаше, след като пийнеха със Стела лятно вино на задната веранда. Оставаха ѝ шест месеца, докато отново напусне този град, шест месеца до свободата, които се очертаваха безметежни — последното леко спускане по наклона на двугодишния ѝ план. Но една-едничка изпусната неволно реплика бе на път да я затрудни неимоверно. Стигнаха ли думите ѝ до ушите на Сойър, неприятностите ѝ бяха в кърпа вързани. Познаваше го добре.

Отвори вратата пред най-горното стъпало и влезе в тесния коридор. Горният етаж на къщата на Стела всъщност по нищо не напомняше апартамент. По коридора се редяха четири врати — едната към банята, втората към спалнята на Джулия, третата — към допълнителната спалня, превърната в кухня, и последната — към миниатюрна трета спалня, която Джулия бе приспособила за дневна.

Преди години, след като успял да прахоса наследството ѝ, бившият съпруг на Стела решил да си докарват по нещичко от наематели, опънал дълго перде пред горната стълбищна площадка и

обявил: „Voila! Моментален апартамент!“. Останал учуден, че не се намират желязци да заживеят там. „Мъжете, които действат необмислено, винаги се изненадват от последствията“, често повтаряше Стела. И твърдеше, че през последната година от брака им той започнал да оставя фин черен пращец върху всичко, до което се докоснел — доказателство за черното му сърце. Когато забелязала черния пращец върху други жени — по глезените им, когато носели къси летни панталонки, или зад ушите им, когато връзвали косите си — тя най-сетне се решила да му покаже вратата. После помолила брат си да постави врата пред коридора на втория етаж и мивка и печка в една от спалните, с надеждата, че ще излезе нещо добро, ако довърши начинанието на противния си бивш съпруг. Джулия беше първият ѝ наемател.

Отначало Джулия се чувстваше на тръни да дели дом с една от най-заклетите си неприятелки от гимназията. Ала нямаше избор. Апартаментът на Стела беше единствената квартира по джоба ѝ, когато се завърна в Мальби. С изненада установи, че въпреки предисторията двете се разбират добре. Неправдоподобното им приятелство все още си оставаше загадка за нея. В гимназията Стела бе сред най-популярните момичета, член на Лавровата ложа, както се наричаше елитната групичка красиви, чаровни момичета. По онова време всички страняха от Джулия. Беше мрачна, груба и неоспоримо странна. Боядисваше си косата в светлорозово. Не сваляше от врата си кожен ремък с метални капси и си слагаше толкова дебела и черна очна линия, че изглеждаше като жертва на физическо насилие.

А баща ѝ всячески се мъчеше да не забелязва.

Джулия тръгна по коридора към спалнята си. Преди да натисне ключа на лампата обаче, забеляза светлината в съседната къща, у Ванс Шелби. Застана в мрака до отворения прозорец и надникна натам. През всички месеци, откакто живееше при Стела, през всички безсънни нощи, докато се взираше през прозореца, спалните на горния етаж тънеха в тъмнина. Сега на балкона стоеше младо момиче — неподвижно като пряспа сняг, вторачено в горичката зад къщата на Ванс. Беше слабичко като върбова клонка, с ореол от руса коса. Излъчваше тъжна уязвимост, от която в нощта сякаш се разнесе ухание на кленов сироп. Стори ѝ се познато и в този миг Джулия си припомни. Ванс очакваше внучката си. През последната седмица в

ресторанта на Джулия всички обсъждаха събитието. Някои с любопитство, други — със страх, а трети — с неприкрита неприязън. Не всички бяха простили постъпката на майка ѝ.

Джулия се разтревожи при мисълта какво посрещане очаква момичето. Цялото ѝ тяло се напрегна.

Да изживяваме собственото си минало е достатъчно тежко. Не бива да изживяваме и чуждото.

Джулия реши на сутринта да ѝ изпече сладкиш в ресторанта и да ѝ го занесе.

Съблече се и легна. След известно време светлината отсреща изгасна. Тя въздъхна, обърна се настрани и зачака да зачертае още един ден в календара.

След смъртта на баща си преди почти две години Джулия си взе кратък отпуск, за да се върне в Малъби и да уреди въпросите около наследството. Възнамеряваше да продаде набързо къщата и ресторанта, да се върне в Мериленд и с парите най-сетне да осъществи мечтата си да открие собствена пекарна.

Ала очакванията ѝ не се оправдаха.

Бързо разбра, че баща ѝ е задлъжнял много, а къщата и ресторантът са заложили срещу непосилна ипотека. Продаде къщата, за да плати ипотека върху нея и малка част от заема за ресторанта. Но въпреки това щеше да се разори, ако реши да продаде веднага и ресторанта. Затова предприе тъй омразния ѝ двугодишен план — да живее скромно, да съживи „Джейс Барбекю“, да изплати ипотека и да го продаде изгодно. Споделяше откровено с всички в града как, макар да смята да остане в Малъби две години, *това не означава, че отново живее тук*. Просто се е отбила за малко. И толкоз.

Когато пое ресторанта, „Джейс Барбекю“ се радваше на скромна, но вярна клиентела. Благодарение на баща ѝ. Той умееше да накара хората да си тръгват доволни, сподиряни сякаш от шлейф от сладостна миризма на пушек от готварска пещ. Ала в Малъби имаше повече ресторанти за барбекю на глава от населението, отколкото във всеки друг град в щата, и конкуренцията беше жестока. Лишен от личното обаяние на баща ѝ, сега ресторантът се нуждаеше от нова притегателна сила. Затова Джулия започна да пече и да предлага

сладкиши — нейния специалитет — и бизнесът тутакси се оживи. Скоро „Джейс Барбекю“ се прочу не само с крехкото си печено, но и с най-добрите сладкиши и торти в околността.

Джулия винаги идваше в ресторанта преди изгрев-слънце. Единственият, когото сварваше там, беше главният готвач. Рядко разговаряха. Той си вършеше своята работа, тя — нейната. Джулия поверяваше ежедневната дейност на хората, които баща ѝ беше обучил и на които се бе доверявал. Макар бизнесът с ресторанта да се бе просмукал необратимо в костите ѝ, тя се стараше да спазва дистанция. Обичаше баща си, но отдавна не мечтаеше да е като него. Като малка, преди да се превърне в мрачен розовокос тийнейджър, тя го придружаваше в ресторанта всеки ден преди училище и охотно помагаше във всичко — от сервирането до хвърлянето на дърва в пещта за опушване и печене. Най-скъпите ѝ спомени от детството бяха миговете, прекарани с баща ѝ в „Джейс Барбекю“. Но после всичко се бе променило и Джулия не вярваше, че някога ресторантът ще предизвика у нея същото удоволствие. Затова идваше рано, приготвяше сладкишите и си тръгваше, щом се появяха първите посетители за закуска. При добро стечение на обстоятелствата не се засичаше дори със Сойър.

Този път обаче късметът не беше на нейна страна.

— Няма да познаеш какво ми каза Стела снощи — нахълта Сойър Александър в кухнята точно когато Джулия привършваше с ябълковия пай за внучката на Ванс Шелби.

Тя затвори очи за секунда. Явно Стела му се беше обадила веднага щом Джулия се качи в апартамента си на горния етаж.

Сойър застана до нея край безупречно излъскания стоманен плот. Ухаеше на свеж, резлив въздух. Беше сдържан и горд, но всички му прощаваха слабостите, понеже обаянието го обвиваше като в пашкул. Синеок и русокос, Сойър беше красив, умен, богат и забавен. И отвратително любезен впрочем — като всички мъже от рода му, изпълнени с южняшка благовъзпитаност. Всяка сутрин той докарваше дядо си в ресторанта на Джулия, за да закуси със старите си приятели.

— Не е редно да влизаш тук — скастри го тя, застилайки пая с последния слой тесто върху ябълковия пълнеж.

— Докладвай на собственика.

Той прибра кичур коса зад лявото ѝ ухо, поглаждайки с пръсти ивицата, която Джулия продължаваше да боядисва в розово до ден-днешен.

— Не искаш ли да узнаеш какво ми каза Стела снощи?

Тя отдръпна глава от ръката му и поръси ябълки и подправки по средата на пая.

— Снощи Стела беше пияна.

— Каза ми, че правиш сладкиши заради мен.

Джулия знаеше какво ще чуе, но въпреки това застина, а шпатулата за глазурата увисна във въздуха. После бързо продължи да заглажда плънката, надявайки се да не е забелязал.

— Смята, че страдаш от комплекс за малоценност. Опитва се да поласкае егото ти.

Той вдигна вежда по типичния си арогантен начин.

— Винят ме за много недостатъци, но скромността не е сред тях.

— Навярно е трудно да си толкова красив.

— Адски трудно. Наистина ли ѝ го каза?

Джулия подхвърли шпатулата в празната купа от плънката и я отнесе в мивката.

— Не помня. И аз бях пияна.

— Ти никога не се напиваш — отвърна той.

— Не ме познаваш достатъчно добре, та да обобщаваш толкова категорично. — Почувства се добре, че го изрече. Напуснала беше Малъби преди осемнайсет години. „Виж колко съм напреднала“, изкушаваше се да добави.

— Така е. Но аз познавам Стела. Не лъже дори когато е пияна. Защо ще твърди, че правиш сладкиши заради мен, ако не е вярно?

— Аз правя сладкиши. Ти открай време обожаваш сладкото. Сигурно е оплела двете.

Джулия влезе в склада за картонена кутия. Забави се повече от необходимото с надеждата Сойър да се откаже и да си тръгне.

— Ще взимаш пая? — попита той, когато Джулия се върна в кухнята. Не беше помръднал.

Стоеше и невъзмутимо наблюдаваше трескавата дейност в кухнята — сновящите напред-назад сервитьорки и готвачи, непрестанното думкане откъм помощниците, кълцащи ръчно месото. Джулия отклони бързо поглед. Да се взираш дълго в мъжете от клана

Александър беше все едно да не отлепяш поглед от слънцето. Образът се запечатваше неизлично. Затваряш очи, но той остава пред теб.

— Ще го занеса на внучката на Ванс Шелби. Пристигна снощи.

Той се разсмя.

— Възнамеряваш да я посрещнеш с пай за добре дошла? Ти?

Джулия долови иронията едва след малко.

— Не знам какво ме прихвана.

Той я проследи как прибира пая в картонената кутия.

— Този цвят ти отива — докосна дългия ръкав на бялата ѝ блуза.

Тя веднага го отблъсна. Година и половина упорито отбягваше този мъж и накрая взе, че изтърси пред Стела нещо, което да го привлече като гравитация. Сойър си търсеше повод от първия ден, когато Джулия се бе върнала в града. Търсеше близост. Джулия го усещаше. И се ядосваше. Как изобщо си представя, че могат да започнат отначало след всичко, което се случи?

Тя се пресегна и затвори прозореца над плота. Правеше го всяка сутрин, когато приключеше работа, и понякога жестът я натъжаваше. Още един ден, още един повик, несрещнал отклик. Взе кутията с пая и я понесе към ресторанта без нито думичка повече.

Както повечето си събрата на Юг, „Джейс Барбекю“ беше скромно обзаведен. Покритите с линолеум подове, обикновените мушамы върху масите, тежките дървени пейки — всичко отдаваше дан на традицията. Когато пое ресторанта, Джулия свали прикачения към стената в дъното плакат с надпис НАСКАР, но я засипаха с толкова възражения, че се принуди да го сложи отново.

Остави кутията и придърпа черната дъска върху плота пред кухнята. Записа сладкишите в днешното меню — традиционен южняшки кадифен кейк и прасковен пай, но също курабийки със зелен чай и мед и понички с червени боровинки. Знаеше, че по-необичайните сладкиши ще се изчерпят първи. Отне ѝ почти година да спечели редовните клиенти с кулинарните си умения в познатия им асортимент и сега те бяха готови да опитат всичко, което им предложи.

Сойър се появи точно когато намести дъската върху плота.

— Казах на Стела, че тази вечер ще донеса да похапнем пица. Вкъщи ли ще бъдеш?

— Винаги съм си вкъщи. Защо не преспите най-сетне, та да приключите с усложненията?

Ежеседмичното ухажване — всеки четвъртък Сойър донасяше пица и оставаше за вечеря — продължаваше, откакто Джулия се бе върнала в Малъби. Стела се кълнеше, че Сойър не таи задни помисли, но Джулия смяташе, че тя реагира наивно.

Сойър се приведе.

— Вече сме спали — прошепна ѝ. — Преди три години. Веднага след като се разведе. И преди да ти прозвучи нетактично, уточнявам, че напоследък се старая да не се разкайвам за стореното.

Тя го изгледа остро как се отдалечава. Нехайното, почти лекомислено откровение я изненада и остави хладен, тръпчив вкус — сякаш за пръв път опитваше лимон.

Не можеше да го вини, че се държа като уплашен тийнейджър, когато разбра, че е забременяла от единствената им нощ заедно на футболното игрище. Тя също беше уплашен тийнейджър. И решиха да постъпят по единствения възможен по онова време начин. За добро или за зло.

Но го ненавиждаше, задето толкова лесно продължи нататък. За него това беше просто една нощ. Една нощ, за която да се разкайва, нощ с чудатото момиче, което никой не харесва и с което е разменил само една-две думи в клас. Момиче, лудо влюбено в него.

За бога! Няма да приеме отново тази роля. Не би могла.

Половин година, шест задраскани в календара месеца. После ще напусне това безумно място и повече няма и да си помисли за Сойър.

Ако извади късмет.

ВТОРА ГЛАВА

Когато се събуди, челото ѝ лепнеше от пот. Чувстваше се смъртно изморена. И нямаше представа къде е. Изправи се рязко в леглото и извади слушалките на МПЗ плеъра от ушите си. Озърна се наоколо. Огледа люляковите тапети, овехтелите претенциозни мебели. И си спомни. Беше в някогашната стая на майка си.

За пръв път спеше на място, излъчващо такава празнота. Знаеше, че дядо ѝ е долу, но я притесняваше чувството, че е сама на втория етаж. През цялата нощ наместващите се с проскърцване греди на къщата прекъсваха дългите периоди на затишие. Листата по балкона шумоляха непрекъснато. Накрая Емили си пусна музика и се насили да си представи, че е другаде. Някъде, където не е толкова влажно.

Изплашена или не, тази вечер трябваше да спи на отворени врати или да се удави в собствената си пот. По някое време беше изритала чаршафа настрани. Отначало си бе легнала по пижама, но почти веднага съблече долнището и остана само по блуза. Макар да живееше като най-съвестен гражданин на планетата — активист, еколог, пламенен защитник на онеправданите — дори майка ѝ пускаше климатика в жегите.

Емили се запъти към старинната баня и напълни ваната, понеже нямаше душ. Моментално се стъписа, че топлата и студената вода текат от отделни кранчета, вместо от едно като в нормалните бани.

Облече къси панталонки и спортна блузка и слезе долу.

Веднага забеляза бележката, залепена от вътрешната страна на входната врата.

Емили, пише ти дядо Ванс. Забравих да ти кажа, че всяка сутрин закусвам навън. Не исках да те будя. Ще ти донеса нещичко, а в кухнята има тийнейджърска храна.

Огромните разкривени печатни букви изглеждаха така, сякаш ръката му е закривала написаното.

Емили пое дълбоко дъх и за пореден път се опита да пренареди очакванията си. Беше първият ѝ ден тук, а той отказваше да го сподели с нея.

Застанала пред входната врата, тя дочу шумолене на листа и стреснато вдигна очи. Жена, подминала трийсетте, се изкачваше по стъпалата към верандата. Светлокестенявата ѝ коса бе съвършено извита точно под ушите. Косата на Емили упорито отказваше да заеме такава форма. Примирияваше се единствено с късата опашка на тила. И въпреки това през повечето време се изплъзваше и падаше по лицето ѝ.

Жената забеляза Емили едва на последното стъпало. Веднага се усмихна.

— Здравей! Ти си внучката на Ванс, нали? — поздрави тя и спря пред вратата. Имаше красиви тъмнокафяви очи.

— Да. Казвам се Емили Бенедикт.

— Аз съм Джулия Уинтърсън. Живея ей там.

Тя се извърна леко към боядисаната в жълто и бяло съседна къща. Тогава Емили зърна розовия кичур, отметнат зад ухото ѝ. Изненадваща волност за жена без никакъв грим, в набрашнени джинси и небрежна бяла блуза.

— Донесох ти ябълков пай.

Тя отвори бялата кутия и показа на Емили нещо, наподобяващо купчина много големи кафяви палачинки с пълнеж между всяка.

— За... — тя се запъна леко и след кратко колебание довърши: — ... за „добре дошла“. Знам, че Мальби не е съвършен, както майка ти несъмнено ти е разказвала, но пък е град с прекрасна кухня. Ще се храниш добре тук. Поне... приеми това.

Емили не помнеше кога за последно е имала апетит за каквото и да било, но не го сподели с Джулия.

— Мама не ми е разказвала нищо за Мальби — рече тя, вперила поглед в пая.

— Нищичко?

— Нищичко.

Джулия замълча стъписано.

— Какво има? — вдигна очи Емили.

Джулия поклати глава и затвори капака на кутията.

— Да я оставя ли в кухнята?

— Разбира се. Заповядай — каза Емили и разтвори широко входната врата.

Джулия влезе и забеляза бележката от дядо Ванс.

— Вчера сутринта ме помоли да го придружа в бакалията, за да избере нещо за теб — кимна тя към бележката. — Идеята му за любими тийнейджърски храни се изчерпваше с безалкохолно, плодови кексчета и дъвка. Убедих го да купи чипс, понички и зърнена закуска.

— Много мило от твоя страна — обади се Емили. — Че си го завела да напазарува, имам предвид.

— Като дете бях голям фен на Великана от Малъби. — Емили я изгледа неразбиращо и тя поясни: — Така местните наричат дядо ти.

— Колко е висок всъщност? — сниши глас тя, сякаш дядо ѝ може да я чуе.

Джулия се засмя — великолепен смях, който сякаш обля Емили със сноп слънчева светлина. Стори ѝ се странно подходящо, че Джулия ѝ е донесла пай. Тя самата изглеждаше като направена от сладкиш — лек, приятен и с красива глазура — със сладкия си смях и розовия кичур коса — но какво се криеше вътре, оставаше неразбулена загадка. Емили подозираше, че е нещо мрачно.

— Достатъчно висок да вижда бъдещето. Така казва на всички. Над два метра е. Само това знам. Веднъж търсачите на световни рекорди душеха наоколо, но Ванс не пожела дори да ги зърне.

Джулия знаеше къде е кухнята и Емили само я последва. Помещението беше старо и претрупано, сякаш изскочило от 50-те. Преди години навярно е било свръхмодерна кухня. Преобладаваше червеното — червени плотове, червени и бели плочки и огромен червен хладилник със сребърна дръжка като на фризер. Джулия остави кутията с пая върху плота, обърна се и изгледа изпитателно Емили.

— Много приличаш на майка си — обяви накрая.

— Познаваше ли я? — попита Емили, радостна, че най-сетне е открила човек, склонен да говори за майка ѝ.

— Бяхме в един клас. Но не бяхме близки. — Джулия пхна ръце в джобовете на джинсите. — Нищичко ли не ти е разказвала?

— Знаех, че е родена в Северна Каролина, но не знаех къде точно. Не знаех дори, че имам дядо. — Джулия повдигна вежди и

Емили се почувства принудена да обясни. — Никога не е казвала, че нямам, просто не го е споменавала и аз предполагах, че е починал. Мама не обичаше да обсъжда миналото и аз уважавах избора ѝ. Тя винаги повтаряше, че е безсмислено да се размишлява върху непоправимото минало, при условие че в бъдеще те очакват стотици предизвикателства. Посвещаваше се изцяло на каузите си.

— Какви каузи?

— „Амнести Интернешънъл“, „Грийнпийс“, „Оксфам“. „Чиста околна среда“. Като млада пътувала много. Когато съм се родила, се установила в Бостън. Ангажираше се активно в местните граждански движения.

— Е... това противоречи на очакванията ми.

— И тук ли беше такава? Включваше ли се в разни инициативи? Джулия припряно извади ръце от джобовете.

— Трябва да вървя.

— О! — объркано възкликна Емили. — Е, благодаря за пая.

— Няма проблем. Ресторантът ми се нарича „Джейс Барбекю“. На Мейн Стрийт е. Намини, когато пожелаеш. Предлагаме най-хубавите сладкиши в цял Малъби. Барбекютото също е добро, но заслугата не е моя. Между другото, дядото ти е в ресторанта. Всяка сутрин закусва там.

Емили я последва до вратата.

— Къде се намира Мейн Стрийт?

Когато излязоха на верандата, Джулия посочи:

— В края на Шелби Роуд завиваш наляво по Догууд. След около половин миля поемаш надясно. Няма начин да я пропуснеш.

Джулия тръгна към стълбите, но Емили я спря.

— Почакай! Снощи забелязах някаква светлина в задния двор. Ти видя ли я?

Джулия се обърна.

— Вече си видяла светлините на Малъби?

— Какво представляват те?

Джулия се почеса по главата и отметна кичур коса зад ухото си, сякаш се чуди как да обясни.

— Светлини, които понякога се стрелкат из горите и полята наоколо. Някои казват, че в града броди дух. Поредната местна

странност — уточни тя, сякаш местните странности са десетки. — Не им обръщай внимание и ще си отидат.

Емили кимна.

Джулия понечи да си тръгне, но спря с гръб към Емили. След секунда се обърна отново към нея:

— Слушай, живея в съседната къща. Ще остана тук поне още шест месеца. Потърси ме, ако ти потрябвам. С този град не се свиква лесно. Повярвай ми, знам го от опит.

Емили се усмихна и усети как напрегнатите ѝ рамене се отпускат.

— Благодаря.

Емили не се двоуми много. Реши да открие Мейн Стрийт и да посрещне дядо си. Хубаво щеше да е да се приберат заедно, да установят някакъв нов ред. Той очевидно беше живял твърде дълго сам. Навярно колебливото му държание се дължеше чисто и просто на незнание как да се отнася с нея. „Не чакай светът да се промени, Емили, повтаряше майка ѝ, понякога тревожно и настойчиво, промени го ти!“.

Емили се запита дали не е разочаровала майка си. Не притежаваше страстната ѝ натура, смелостта ѝ, решимостта ѝ. Тя беше предпазлива, а майка ѝ охотно помагаше на всички. Беше странно скроена. Емили ѝ се възхищаваше безрезервно, но невинаги я усещаше близка. Дулси беше жертвоготовна към другите, но никога не молеше за помощ.

Лесно откри Мейн Стрийт. Не би могла да я пропусне — точно както ѝ каза Джулия. Щом свърна вдясно от Догууд, огромна табела я уведоми, че се намира на „Историческата Мейн Стрийт“. Беше дълга, красива улица, по-различна от уютните квартали, през които стигна дотук. В началото ѝ се извисяваха тухлени имения във внушителен федерален стил, построени плътно до тротоара без предни дворове. Отсреща имаше парк с покрита естрада, над която се издигаше красив сребрист ветропоказател във формата на полумесец. След парка и къщите улицата ставаше търговска с множество магазини за сувенири и ресторанти, помещаващи се в строени плътно една до друга стари тухлени сгради. Преди да преполови улицата, Емили преброи седем

заведения, предлагащи барбекю. Седем. Явно те бяха източникът на миризмата, забулила града като воал. Иззад някои ресторанти се издигаха кълбета пушек, ухаещ сладостно на дървесина.

По улицата се разхождаха множество туристи, запленени като Емили от старовремския чар на Малъби. Тротоарите бяха претъпкани въпреки ранния час.

Тя се озърташе внимателно, но не успяваше да открие „Джейс Барбекю“. Внезапно я обзе паника. Допреди миг се чувстваше радостна и бодро крачеше по красивата улица, но отведнъж се ужаси, че няма да намери ресторанта. Ами ако Джулия се е объркала? Ако дядо Ванс не е там? Ако се изгуби?

Зави ѝ се свят. Все едно плуваше под вода. Усети познатото бумтене в слепоочията и ушите. Неизменно щяха да последват искриците бенгалски огън, разпръскващи се като ореол около нея.

Пристъпите на страх я измъчваха, откакто почина майка ѝ. Лесно ги прикриваше от Мери — най-добрата приятелка на Дулси, при която живя четири месеца. Просто затваряше вратата на стаята си. А учителите се правеха, че не забелязват как вместо в класната стая се застоява в момичешката тоалетна, седнала на пода край мивката, борейки се да си поеме дъх.

По тротоара на търговската част на Мейн Стрийт се редяха пейки. Емили се добра до най-близката и седна. Беше плувнала в студена пот. „Няма да припадна, няма да припадна“, заповтаря си тя.

Приведе се, опря гърди в краката си и наклони глава. „Дължината на бедрото е показател за общата височина“. Блуждаещата мисъл изплува в съзнанието ѝ, навярно запомнена от часовете по физиология.

Две скъпи мъжки обувки ненадейно се появиха върху паважа пред нея.

Емили бавно вдигна очи. Беше младеж, горе-долу на нейната възраст. Носеше бял летен ленен костюм, небрежно пъхнал ръце в джобовете на панталона под разкопчаното сако. Беше с червена папийонка, а тъмните му къдрици се спускаха над колосаната яка. Излъчваше аристократична красота като герой от пиеса на Тенеси Уилямс. Неочаквано Емили се смути от облеклото си — сравнена с него, в късите панталонки и спортната блуза изглеждаше като току-що излязла от час по физкултура.

Отначало той не проговори. Само я огледа втренчено. Накрая почти неохотно попита:

— Добре ли си?

Не разбираше. Всички тук се държаха така, сякаш присъствието ѝ ще им причини нещо лошо. Пое дълбоко дъх, кислородът нахлу в главата ѝ като буен поток.

— Да. Благодаря.

— Призля ли ти?

— Главата ми се замая.

Впи очи в краката си — в чорапи до глезените и маратонки. Умът ѝ сякаш се зарея отвъд тялото. „Чорапи до глезените са неприемливи. Трябва да са или къси, или до коленете“. Така повеляваше наръчникът на девическото училище „Роксли“. От първи клас учеше в него. Майка ѝ бе участвала активно при създаването му. Беше училище, укрепващо волята на момичетата, насърчавайки ги да са активни и ангажирани.

Тишина. Емили вдигна отново поглед. Младежът се беше стопил като дим. Халюцинираше ли? Въображението ѝ навярно бе родило някакъв южняшки архетип в синхрон с околната обстановка. След няколко минути се облегна с лакти върху коленете и се надигна леко.

Усети как някой сядна на пейката до нея и долови приятен, чист аромат на одеколон. Сепна се от шипящия звук на отваряща се кутия с безалкохолно. Изопна рязко гръб.

Младежът в белия ленен костюм се беше завърнал. Протягаше ѝ кутия с кока-кола.

— Хайде — насърчи я. — Вземи!

Тя се пресегна. Ръката ѝ трепереше леко. Отпи голяма глътка — толкова студена, сладка и остра, че езикът ѝ изтръпна. Не си спомняше откога не е опитвала нещо толкова вкусно. Пиеше жадно. Пресуши кутията за секунди.

Накрая, останала без дъх, затвори очи и опря студения метал о челото си. Кога пи за последно? Позамисли се. Доста преди да се качи на автобуса за Бостън вчера.

Чу шумолене на хартия. Младежът каза:

— Не се плаши.

Усети как нещо студено се допира до врата ѝ. Леденостудено. Ръката ѝ отскочи към тила и покри неговата.

— Какво е това?

— Сладолед на клечка — наклони глава той да го погледне. — Първото, което грабнах от фризера в смесения магазин.

Едва сега Емили забеляза, че седят срещу преднамерено старомодна фасада с надпис „Смесен магазин на Дзим“. През широко отворената врата зърна огромните буркани с бонбони до касата и цяла стена със стари автомобилни табели в дъното.

— Предимно за туристи е, та отдавна не бях влизал — обясни младежът. — Но още мирише на канела и паркетин. Нали не си се отнесла нанякъде? Как се чувстваш?

Тя се обърна към него и осъзна колко е близо — достатъчно близо да забележи, че бръшляновозелените му ириси са обрамчени с черен ореол. Странно, но някак си го *усещаше*, долавяше как тялото му излъчва енергии като, топлина от огнище. Беше толкова чудат и красив. Обаянието му я заплени. Втрещена в него, едва след малко осъзна какво прави. После усети и че не е отлепила длан от неговата върху врата си. Бавно отмести ръка и се поотдръпна.

— Вече съм добре. Благодаря.

Той вдигна увития в хартия сладолед и ѝ го подаде, но тя поклати глава. Младежът сви рамене и го разопакова. Отхапа, облегна се назад, кръстоса крака и впери поглед в магазина отпред. Прииска ѝ се да не бе отказвала сладоледа. Изглеждаше вкусен — студена ванилия и светлооранжев портокал.

— Казвам се Емили Бенедикт — протегна ръка тя.

Той нито я погледна, нито пое ръката ѝ.

— Знам коя си.

Отхапа пак от сладоледа.

Ръката на Емили се отпусна в скута.

— Нима?

— Аз съм Уин Кофи. Лоугън Кофи ми беше чичо.

Тя го изгледа с недоумение. Очевидно младежът смяташе, че името ще ѝ прозвучи познато.

— Току-що пристигнах тук.

— Не ти ли е казвала майка ти?

Майка ѝ? Какво общо имаше тя с това?

— Какво да ми е казвала?

Той най-сетне се обърна към нея.

— За бога! Наистина не знаеш.

— Не знам какво?

Обзе я тревога.

Той се взря в нея смущаващо дълго.

— Нищо — рече накрая, изхвърли остатъка от сладоледа в кошчето за боклук до пейката и се изправи. — Ако не се чувстваш достатъчно добре да се прибереш сама у дома, ще повикам шофьора ни да те откара.

— Няма проблем — вдигна леко кутията от кока-колата тя. — Благодаря.

Той се поколеба.

— Съжалявам, че отказах да се здрависаме. Прости ми.

Протегна ѝ ръка. Тя я пое объркано. Стъписа я топлината му, обвила я тутакси като лозница. Почувства се някак си вплетена в него. Усещането не беше неприятно, просто странно.

Той пусна ръката ѝ. Емили го проследи с поглед. Кожата му почти сияеше, огряна от сутрешното слънце, струящо между сградите в заслепяващо златно и оранжево. Младежът изглеждаше толкова жив под сияйните лъчи.

Очите ѝ останаха приковани в него.

— Емили?

Обърна се и видя огромния си дядо да върви към нея, понесъл хартиен плик. Потокът от минувачи се разделяше пред него. Всички го гледаха изумено. Емили усети, че той се старее да не ги забелязва, ала крачи, привел рамене, сякаш да се посмали.

Тя стана и хвърли кутията от кока-колата в кошчето. Ванс се закова пред нея.

— Какво правиш тук? — попита.

— Реших да те посрещна, за да се приберем заедно.

Изражението му беше почти неразгадаемо, но ако все пак трябваше да отгатне, изглеждаше по-скоро тъжен. Ужаси се.

— Съжалявам — бързо рече тя. — Не исках да...

— С Уин Кофи ли говореше?

— Познаваш ли го?

Ванс впери очи към другия край на тротоара. Емили не виждаше Уин, но ръстът на Ванс очевидно му даваше предимство.

— Да, познавам го. Да си вървим у дома.

— Съжалявам, дядо Ванс.

— Не се извинявай, дете. Нищо лошо не си сторила. Ето, взех ти сандвич с яйце от ресторанта.

Подаде ѝ хартиения плик.

— Благодаря.

Той кимна и я обгърна през рамо с невероятно дългата си ръка. Поеха мълчаливо към къщи.

ТРЕТА ГЛАВА

Няма да отгатнеш кого видях днес — обади се Уин Кофи, застанал пред огромния прозорец в дневната. Сивкавият хоризонт поглъщаше розовата вечерна светлина.

По белите мраморни плочки на фойето затракаха токчета. Уин зърна в стъклото отражението на майка си, която влезе в стаята, последвана от по-малката му сестра. Тя седна на дивана до баща му, а сестра му се настани на канапето в отсрещния край на дневната.

Бащата на Уин — Морган — сгъна вестника и го остави настрана. Свали очилата си за четене и погледна Уин, а не съпругата си. Родителите му отдавна не се гледаха. Сякаш се бяха превърнали в призраци, мержелеещи се извън полезрението на другия.

— Кого срещна?

Точно по график щорите започнаха автоматично да се спускат. Уин изчака да закрийт напълно прозореца и гледката зад него и се обърна. Стаята миришеше на изстудени портокали и беше пълна със старинни мебели. Високи скринове във федерален стил и канапета с изискани тапицерии на синьо-сиви цветя.

Толкова старо беше всичко, толкова познато. Нищо не се променяше.

— Емили Бенедикт.

Веднага разбраха коя е. Долови ясно внезапната ярост на баща си, избликнала като горещ прилив.

Уин задържа погледа му с мълчаливо упорство. Самият Морган го беше научил на това. Напоследък доста често кръстосваха шпаги, та правилата му бяха до болка познати.

— Уин, знаеш, че брат ми щеше да е жив, ако не беше майка й — през стиснати зъби изрече Морган. — И тайната ни нямаше да е разкрита.

— Не съм чувал някой в града да споменава онази нощ — спокойно отвърна Уин.

— Но знаят. И трябва да разчитаме на благоволението им. — Морган махна с очилата към Уин. — И ти трябва да си най-разгневен — вие сте първото поколение, което трябва да расте с мисълта, че всички знаят и ни гледат особено.

Уин въздъхна. Баща му не проумяваше. Уин не изпитваше гняв. Може би само недоумение. Щом всички знаеха, защо никой не обелваше и дума? Защо продължаваха да не излизат нощем? Защо се придържаха към отживели традиции? Хората го гледаха странно заради това, а не заради непонятната злочестина, сполетяла клана Кофи една нощ преди двацет години. Нима бяха безсилни да променят всичко? Не бяха. Но просто никой не опитваше.

— Не смятам, че Емили знае — каза Уин. — Майка ѝ не ѝ е разказала нищо.

— Стига! — предупреди го баща му. — Каквото и да ти се върти в ума, Емили Бенедикт е забранена територия. Край на обсъждането.

В дневната влезе жена в бяла рокля и престилка, понесла поднос със сребърен сервиз за чай. Баща му го изгледа многозначително: „Замълчи!“. Рядко говореха за това — всъщност Уин понякога си мислеше, че майка му е забравила и изглежда странно щастлива в забвението — ала никога, в никакъв случай не го споменаваха пред прислугата.

Уин се обърна и се запъти към далечния край на стаята, където седеше сестра му Кайли. Беше си извадила телефона и пишеше съобщение. По традиция семейство Кофи посвещаваха това време от денонощието — по залез-слънце, преди вечеря — на четене, стар, отколешен фамилен обичай, осмислящ нощите, които по принуда прекарваха у дома заради тайната си дори в прекрасни летни дни като този. Уин не разбираше това и копнееше да излезе. От месеци копнежът се надигаше все по-силно в душата му. Не искаше вече да се крие, сякаш му има нещо.

Седна до сестра си и няколко минути я наблюдава как се прави, че не го вижда. Беше почти две години по-голям от нея и докато бяха малки, тя го следваше безпощадно по петите. На шестнайсет все още го следеше — или за да го дразни, или за да го пази. Не беше сигурен кое от двете. А като че ли и тя самата не знаеше.

— Не го ядосвай — каза Кайли. — На твое място бих стояла много далеч от това момиче.

— Защо да не се опитам да опозная противника?

Смути го неочакваното привличане, което бе изпитал към Емили, към непокорната ѝ руса коса и резките очертания на тялото и лицето ѝ. Когато се ръкуваха сутринта, не му се искаше да пусне дланта ѝ. Под външната острота тя излъчваше странна уязвимост и мекота. Цял ден не излезе от ума му. Явно не беше просто съвпадение, че дъщерята на Дулси Шелби се появи в града тъкмо в момента, когато той се разбунтува срещу начина на живот на семейството си. Навярно беше знак.

Да. Точно така.

Сигурно беше знак.

— И тази нощ ще изляза — отсече той ненадейно. — Не казвай на татко. И не тръгвай след мен.

Кайли извъртя очи.

— Защо упорстваш? От личен опит те уверявам, че не е чак толкова интересно.

— Кое?

— Да си нормален.

— Джулия! Отвори, моля те! — извика Стела отдолу същата вечер, точно когато Джулия изваждаше втората тава с кексчета от печката. Тя се намръщи. Налагаше се да пробва трети път.

Стела извика отново:

— Джулия! Сойър е, а аз съм във ваната!

Джулия въздъхна. Вече видя Сойър днес. Стигаше ѝ толкова. Разковничето да се измъкне невредима от престоя в Мальби беше да страни от него.

Избърса ръце в джинсите си и тръгна надолу с тежки стъпки ала Годзила, за да подразни Стела, чиято баня се намираше точно под стълбището. През прозрачното перденце на входната врата зърна фигура, забулена в ореола от светлината на външната лампа.

Пое дълбоко дъх и отвори. Усмихна се облекчено при вида на посетителя.

Емили пристъпи от крак на крак. Беше със същите дрехи като сутринта — черни късни панталонки и черна спортна блузка.

Немирните ѝ руси коси светеха като златиста курабийка, огрени от крушката на верандата.

— Здравей, Джулия — каза момичето. — Да не би да ти попречих нещо?

— Не. Не, разбира се.

Джулия отстъпи назад и ѝ помахаша да влезе. Беше ѝ казала, че е на разположение, щом ѝ потрябва, но не очакваше да се възползва толкова бързо от предложението. Когато забеляза обаче как се озърта смутено наоколо, сърцето ѝ се сви. Не беше лесно да си аутсайдер, особено ако тази част те е сполетяла по неволя.

— Хубава къща имаш — каза Емили.

Етажът на Стела беше топъл и красив благодарение на майка ѝ, която беше дизайнер — подове от златисто дърво, красиви цветни кътове, оригинални картини и канапе с копринена тапицерия на ивици, върху което Стела не позволяваше да се сядат.

— Не е моя. На приятелката ми Стела е. Аз живея в апартамента горе.

Сякаш по даден знак, Стела надигна глас:

— Здравсти, Сойър! Единственото ми одеяние е парата! Искаш ли да погледнеш?

— Не е Сойър — подвижна ѝ Джулия. — Не мога да повярвам, че го чакаш във ваната. Излизай, че ще се превърнеш в стафида. — Емили вдигна вежди и Джулия обясни: — Това е Стела. Не питай! Хайде, ела да ти покажа къде живея.

Заизкачва се по стълбите и помахаша на Емили да я последва.

Горе се извърна настрани, за да се разминат във възтесния коридор. После се пресегна покрай Емили и затвори вратата.

— Само да изключи фурната — пое тя към спалнята, превърнатата в кухня. Из стаята се носеше дъх на вълшебство и трескаво усърдие. Кристални облачета захар и брашно още витаеха из въздуха като опашки на хвърчила. Носеше се ухание на надежда, ухание, което подтиква всекиго да се завръща у дома. Тази вечер най-силно се долавяше ароматът на сгорещено масло и лимонова кора.

Прозорецът беше широко отворен, защото Джулия винаги готвеше така. Безсмислено беше да залоства уханието в клетка. Посланието се нуждаеше от простор.

— Какво правиш? — попита Емили от прага, докато Джулия изключваше печката.

— Експериментирам с рецепти тук, преди да ги предложа в ресторанта. Кексчетата ми още не са достатъчно бухнали. — Джулия взе едно от първата тава. — Виждаш ли? Трябва да са надигнати отгоре. А това е плоско. Май трябваше да подържа маслото по-дълго в хладилника. — Тя улови ръката на Емили и положи малкото кексче върху дланта ѝ. — Така ги сервират французите — с къдравата страна надолу, като лодка. В Америка предпочитаме да виждаме красивата формичка и го сервираме обратно. — Тя обърна кексчето. — Хайде, опитай го!

Емили отхапа и се усмихна. Закри с ръка пълната си уста и каза:

— Ти си ненадминат готвач.

— Натрупала съм опит. Правя сладкиши от шестнайсетгодишна.

— Сигурно е чудесно да имаш такава дарба.

Джулия вдигна рамене.

— Заслугата не е моя. Друг ми я разкри.

Понякога се дразнеше, че никога не би открила уменията си сама, че благодарение на другото е разбрала къде ѝ е стихията. Но си напомняше, че независимо как се е отприщил талантът, важното са нейните усилия и любовта, с която го е отгледала. Стори ѝ се, че Емили се кани да попита какво има предвид, и бързо додаде:

— Как мина първият ти ден тук?

Емили лапна последната хапка от кексчето. Сдъвка я, преглътна и отвърна:

— Май съм малко объркана.

Джулия кръстоса ръце и се облегна на стария сивкав хладилник.

— От какво?

— Странно ми е защо си е тръгнала мама. Защо не е поддържала връзка с хората в Мелъби? Имаше ли приятели? Каква беше, когато живееше тук?

Джулия замълча стъписано. На Емили ѝ предстоеше да научи много за този град, за хаоса, който майка ѝ предизвика. Ала нямаше да го научи от нея.

— Както казах, не я познавах добре — предпазливо отвърна тя. — Движехме се в различни кръгове. По онова време и аз си имах доста проблеми. Говори ли с дядо си? Него трябва да попиташ.

— Не — Емили отметна кичур непокорна коса и с обезоръжаващо искрено изражение добави: — Той се крие в стаята си по цял ден. Не се ли разбираха с мама? Затова ли никога не се е връщала?

— Не. Не мисля, че е така. Всички се разбират с Ванс. Ела да поседнеш.

Джулия я прегърна през рамо и я поведе към импровизираната дневна.

Там се намираше единствената красива вещ в апартамента ѝ — яркосиньо канапе, бивш експонат в дизайнерското ателие на майката на Стела. Имаше и телевизор върху стара масичка за кафе и разнебитен шкаф с рафтове, отрупан с тавите и тиганите, които Джулия не беше успяла да побере в кухнята. Тя беше оставила повечето си вещи на склад в Балтимор, а тук бе донесла само готварските си принадлежности и дрехите, та апартаментът не беше никак представителен. Напротив — изглеждаше запуснат и безличен. Не виждаше смисъл да си създава удобства. Когато седнаха, Джулия рече:

— Мога да ти кажа само, че в училище майка ти беше най-красивото и ухажвано момиче. Постигаше го сякаш без никакви усилия. Съвършено облекло, съвършена прическа. Непоклатима самоувереност. Участваше в групата на момичетата с богати родители, наричаха я Лавровата ложа. Аз не бях от тях.

Емили изглеждаше изумена.

— Мама е била популярна? Дядо Ванс е бил богат?

Някой похлопа на вратата.

— Извинявай — каза Джулия и стана.

Предположи, че е Стела, но едва не подскочи от изненада, когато отвори вратата, долови полъх на прясно окосена трева и видя застаналия на стълбищната площадка Сойър.

— Донесох пица — усмихна се той. — Ела долу.

Определено се мътеше нещо. От година и половина Сойър се отбиваше в четвъртък вечер, но нито веднъж не я беше канил да слезе при него и Стела.

— Благодаря, но не мога.

Тя отстъпи назад и понечи да затвори вратата.

Той сниши глава.

— Ако не те познавах толкова добре, бих сметнал, че си смутена. Засегна я.

— Смутена? От какво?

— Понеже научих, че печеш сладкиши за мен.

Джулия изсумтя.

— Не съм казвала, че пека сладкиши за теб. Казах, че ги пека заради теб.

— Значи наистина си го казала!

Тя го погледна в очите. Да, каза го. Колкото и да не ѝ се искаше. През единствената им нощ заедно двамата лежаха един до друг на гимназиалното футболно игрище, вперили очи в звездния небосклон, какъвто не бе виждала никога преди и след това, а той ѝ разказа как майка му печала сладкиши в летните следобеди и независимо къде се намирал, пудрата захар, политнала като цветен прашец из въздуха, го довеждала у дома. Обясни ѝ как я усещал. Как я виждал.

Сладкишите притежават притегателна сила. Беше го научила от него.

— Всъщност май казах, че пека сладкиши заради хора като теб — обади се най-сетне тя. — Все пак клиентелата ми се състои от такива.

Пролича му, че не ѝ вярва. Ала все пак се усмихна.

— Добър спасителен ход.

Погледът му се стрелна над рамото ѝ. Не беше стъпвал в апартамента ѝ. Не възнамеряваше да го кани и сега. Сойър беше отрасъл в богато семейство. Тя — не. Ала вещите ѝ в Балтимор бяха красиви — малко нестандартни и бохемски. Такава бе станала. Това тук не беше тя. Не искаше той да го вижда.

— Добре мирише тук — обяви Сойър. — Ще ми се да живея в кухнята ти.

— Няма място. И готвя само в четвъртък.

— Знам. Стела ме уведоми още щом се нанесе при нея. Защо, мислиш, идвам само в четвъртък?

Не беше заподозряла нищичко. Биваше си го.

— Не мога да сляза, понеже имам гости. Забавлявайте се със Стела.

Затвори вратата и с дълбока въздишка се облегна върху нея. След секунда осъзна, че не чува Сойър да слиза надолу. Допря ухо до

дъските. Там ли беше още? Най-сетне долови тих шум и отдалечаващи се стъпки.

Отблъсна се от вратата и се върна в дневната.

— Съжалявам — извини се на Емили.

— Мога да дойда по-късно, ако сега си заета.

— Не ставай глупава!

— Значи всички са харесвали мама, щом е била толкова популярна.

Джулия се поколеба. Но преди да отвори уста, някой отново почука.

— Извини ме отново.

— Кой е при теб? — любопитства Стела, когато Джулия отвори вратата.

Стела имаше широко, екзотично лице с бадемови очи и тъмни, прави вежди. Носеше широк халат като японско кимоно, а тъмната ѝ коса беше прибрана на кок. Няколко къдри, все още мокри от ваната, лепнеха по врата ѝ.

— Сойър ми каза, че имаш гости. Излизаш ли с някого? Защо аз не знам? Кой е той?

— Не е твоя работа — отвърна Джулия, за да я извади от равновесие.

Още не ѝ беше простила, задето я издаде на Сойър. А и Стела заслужаваше да се поизмъчи в догадки дали Джулия си има приятел, след като беше спала със Сойър преди три години, а не беше ѝ споменала и думичка.

Затвори вратата, ала още щом пристъпи в дневната, хлопането прозвуча отново. Неспирно. Стела беше настръхнала от любопитство.

— Няма да спре, докато не те види — каза Джулия на Емили. — Имаш ли нещо против?

Емили стана охотно и я последва към коридора.

Джулия отвори вратата и Стела тутакси подхвана:

— Няма да си тръгна, докато...

Млъкна, щом Джулия откряна по-широко вратата и разкри застаналото до нея момиче.

— Това е внучката на Ванс Шелби — рече тя. — Емили, това е Стела Ферис.

Стела сякаш изгуби дар слово.

— Емили дойде да ѝ разкажа каква е била майка ѝ навремето.
Стела се съвзе бързо.

— Много се радвам да се запозная с теб, Емили! Със Сойър бяхме приятели с майка ти. Слез долу да похапнеш пица с нас. Аз ще извадя ученическите си албуми.

Стела отстъпи встрани. Без нито секунда колебание, Емили затрополи по стълбите. Изисканите черти и високото ѝ, стройно тяло подвеждаха. В случаи като този обаче си проличаваше истинската ѝ възраст.

Стела понечи да я последва, но Джулия я дръпна за ръкава.

— Не споменавай какво направи майка ѝ!

Стела я погледна обидено.

— Какво ти става? Не съм чудовище.

Емили ги почака нетърпеливо да слязат. После Стела ги поведе към кухнята, развяла артистично полите на халата си.

Сойър стоеше гърбом, взрян през кухненския прозорец, пъхнал ръце в джобовете. Обърна се, щом влязоха. Видя Емили и веждите му отскочиха нагоре.

— Здравейте, коя е тази толкова прекрасна млада дама?

Проточи думата „толкова“, сякаш е име на ненагледна хубавица с бели ръкавици. При среща с непознати в поведението на Сойър и на Стела винаги се усещаше някакъв неотменим нюанс, издаващ потеклото им.

— Това е гостенката на Джулия, Сойър, така че спри да се цупиш. Запознай се с Емили, дъщерята на Дулси Шелби — многозначително обяви Стела.

Сойър веднага схвана намека.

— Приятно ми е.

Протегна ръка и Емили я пое. Всъщност дори изхихика леко, макар Джулия да бе останала с впечатление, че е по-сериозна, отколкото подобава на възрастта ѝ.

— Да не оставяме пицата да изстине. Джулия?

Сойър се запъти към масата и ѝ издърпа стол, преди тя да успее да възрази.

Стела сервира питиета и книжни салфетки и без повече церемонии четиримата подхванаха вегетарианската пица направо от кутията. Джулия запрегльща бързо, за да си тръгне. Сойър се държеше

спокойно и непринудено, усмихваше ѝ се, сякаш знаеше какво е намислила. В домашен халат на вечерната трапеза Стела изглеждаше самоуверена, сякаш е в костюм на „Диор“. А Емили оглеждаше тримата като неотворени подаръци.

— Значи вие двамата познавахте мама? — попита тя, сякаш търпението ѝ се е изчерпало напълно.

— Познавахме я добре — отвърна Стела. — С Дулси бяхме близки приятелки.

— От Лавровата ложа? — попита Емили.

— Точно така. Сойър излизаше с момиче на име Холи, което също беше от групата, та той беше сред почетните ни членове от мъжки пол.

— Не бяхте ли приятели с Джулия?

— По онова време няхах приятели — отвърна Джулия.

Емили я изгледа заинтригувано. По горната ѝ устна беше полепнал сос. Джулия се усмихна и ѝ подаде салфетка.

— Защо? — попита Емили, бършейки се.

— Сложно е да си тийнейджър. Всички го знаем. На пръв поглед Лавровата ложа преодоляваше трудностите като на шега. Аз бях другата крайност.

— С какво се занимаваха членовете на Лавровата ложа? — попита Емили. — Организираха инициативи в полза на обществото? Събираха средства за благотворителност?

Стела се засмя.

— Не бяхме такава група. Ще ти донеса албумите.

Тя пусна коричката от пицата в кутията и излезе от кухнята. Върна се след минути — навярно единственият човек в света, комуто не се налага да тършува из килера или да се обажда на родителите си, за да открие училищните си спомени.

— Ето ни. — Остави върху масата пред Емили албум в зелено и сребърно с гравирани надпис „Дом на бойните котки!“ и го отвори. — Тук сме всички от Лавровата ложа. Майка ти е в центъра, разбира се. Всяка сутрин преди часовете провеждахме съвещание на стъпалата пред входа на училището. Тук е майка ти след ваканцията. Тук е кралица на бала. А това е Сойър в отбора по футбол.

Сойър поклати глава.

— Рядко играех.

Стела го стрелна с очи.

— За да си пазиш красивото лице.

— Добро извинение.

Стела обърна на следващата страница.

— Ето я и Джулия.

На снимката Джулия обядваше сама на най-горната редица седалки около футболното игрище — нейното царство. Преди училище, на обяд, между часовете, понякога дори през нощта намираще убежище там.

— Колко дълга е била косата ти! И цялата розова! — възкликна Емили и се вгледа отблизо. — С черно червило ли си?

— Да.

— По онова време Джулия беше загадка — каза Стела.

Джулия се усмихна и поклати глава.

— Бях безобидна.

— За другите може би — промърмори Сойър и Джулия механично придърпа надолу дългите си ръкави.

— Баща ѝ я изпрати в пансион след първата година в гимназията — обясни Стела на Емили. Джулия отново се обърна към тях. — Отсъства дълго. Когато се завърна, беше неузнаваема.

— Аз я познах — обади се Сойър.

Стела извъртя очи.

— Има си хас!

Емили се взираше съсредоточено в албума, разлистваше страниците и спираше, щом откриеше снимка на майка си.

— Вижте! — възкликна. — Мама е със златната си гривна. Ето тази!

Емили протегна китка.

Джулия се взря в лицето ѝ с до болка познат копнеж. Пресегна се несъзнателно и отметна кичур коса от очите на Емили. Момичето не ѝ обърна внимание, ала Сойър и Стела се втренчиха в нея, сякаш ѝ е поникнала втора глава.

— Кой е той? — попита Емили, сочейки елегантно тъмнокосо момче в костюм и с папийонка. — На много снимки е до мама.

— Лоугън Кофи — отговори Джулия.

— За него ми говореше значи! — Емили се облегна усмихнато назад. — Днес се запознах с Уин Кофи. Спомена, че Лоугън Кофи му

бил чичо. Изглежда се изненада, че не знам кой е той.

„По дяволите! — рече си Джулия. — Лоша работа“.

— Приятел ли й беше Лоугън Кофи? — попита Емили.

— Всички се чудехме. Те отричаха — предпазливо обясни Джулия. — Той беше срамежливо, странно момче, а майка ти се опитваше да го извади от черупката му.

— Още ли живее тук? Дали ще поиска да ми разкаже нещо за мама?

Възцари се напрегнато мълчание. Никой не искаше да й каже.

— Лоугън Кофи умря отдавна, слънчице — обади се накрая Джулия.

— О! — Сякаш доловила промяната в атмосферата, Емили затвори албума. — Май трябва да си вървя. Благодаря, че ми позволихте да разгледам снимките.

Стела махна с ръка.

— Вземи го! Сега съм с десет килограма по-тежка. Не искам да си припомням жестоката истина.

— Наистина ли? Благодаря!

Емили се изправи. Джулия я последва. Изпрати я до вратата, пожела й лека нощ и я проследи как изчезва под балдахина на дървесните корони в съседния двор.

Когато се върна в кухнята, Стела се беше изправила с ръце на кръста.

— А сега ми кажи какво всъщност става?

— Моля?

— Защо се държиш така с нея?

— Не се държа никак с нея — намръщи се Джулия. — Защо ме зяпаш?

— Изненадана съм. Искам да кажа... Майчинският инстинкт не ти е стихия!

Стела се засмя, ала млъкна, съзряла изражението на Джулия. Джулия не го чуваше за пръв път, но това изобщо не я улесняваше. На трийсет и шест плащаше цената за очевидната си незаинтересуваност да сподели живота си с някого.

— О! Не исках да прозвучи грубо!

Джулия разбираше, че Стела е искрена. Искрени бяха и балтиморските й приятели, които повтаряха: „Твърде ти е мила

независимостта“ или „Не можеш да си майка, защото ще засенчваш тийнейджъра си“.

— Да излезем на верандата да пийнем вино.

— Не, благодаря.

— Джулия...

— Знам, че тук има нещо сладичко — подвикна Сойър откъм кухнята.

Последва хлопане на чекмеджета.

Стела извъртя очи.

— Този мъж е способен да открие и най-дребното бонбонче, независимо къде е скрито.

— Почерпи го, преди да е нахлул в моята кухня — каза Джулия и се запъти към стълбите. — Чака ме работа.

Емили седеше на балкона, разтворила албума в скута си. По-рано през деня претършува килера и всички чекмеджета в стаята си, търсейки... нещо. Някакво разковниче за присъствието на майка ѝ тук. Загложди я странно подозрение, че има нещо, което трябва да знае, но никой не ѝ го казва. Ала единствено името на майка ѝ, изписано върху прашния куфар до леглото, подсказваше, че някога е живяла тук. Емили не откри никакви лични вещи — никакви снимки, никакви стари писма, нито едно шалче, нито една обица. Затова отиде при Джулия. Отначало се притесняваше, но сега се радваше, че го стори. Албумът беше истинско съкровище, макар и малко объркващо. В девическото училище „Роксли“ строго се забраняваха кастовите деления, суперлативите, конкурсите. Как така майка ѝ е била кралица на бала?

Емили си спомни как Дулси ѝ забраняваше да ходи в мола заради нескритата конкуренция в това да притежаваш същото или нещо по-добро от околните. Често ѝ повтаряше, че модата не бива да е критерий за ценността на човека. В „Роксли“, естествено, униформите бяха задължителни. В албума обаче майка ѝ бе облечена изискано и беше със съвършена прическа.

Навярно се е смущавала от младежкия си образ. Навярно се е притеснявала лъскавото ѝ минало да не навреди на репутацията ѝ на поборник на равните права.

Много странна причина обаче да не се завърнеш никога в родното си място.

Емили вдигна поглед от снимките. В тихата нощ откъм съседната веранда долитаха приглушени гласове. Женски смях. Звънтене на чаши.

Седнала върху старата градинска масичка, която беше разчистила от сухите листа, Емили се усмихна и се отпусна назад. Звездите изглеждаха заплетени в клоните на дърветата като коледни играчки. Част от празнотата около нея сякаш започваше да се запълва. Пристигна тук с твърде големи очаквания. Положението не беше розово, но се подобряваше. Дори се бе сприятелила със съседите.

Вдъхна дълбоко сладката нощна жега и ѝ се доспа.

Притвори очи уж за малко.

Ала заспа почти мигновено.

Когато се събуди, още беше тъмно. Тя примигна, мъчейки се да прецени колко е часът и колко е спала.

Сведе поглед и забеляза, че албумът е паднал върху листата по пода на балкона. Пресегна се вдървено да го вдигне. Когато се изправи, кожата ѝ настръхна.

Светлината се беше появила отново! Светлината, която според Джулия местните смятали за призрак.

Застинала, Емили я гледаше как трепка отвъд старата беседка в задния двор на дядо Ванс. Не изчезна както предишната нощ. Мержелееше се колебливо между дърветата.

Дали... дали я наблюдаваше?

Емили бързо насочи очи към съседната къща. Беше тъмна. Само тя виждаше светлинката.

Обърна се пак към нея. Какво беше това?

Насили се да стане и влезе в стаята. Остави албума върху леглото и поспря замислено. Без да разбира защо, се стрелна по коридора. Босите ѝ крака затрополиха по дървените дъски. Забави ход, за да не вдига шум покрай стаята на дядо Ванс, ала после отново се впусна в бяг. Залостената входна врата я възпря за кратко, но накрая тя успя да я отвори и изтича навън.

Светлината си беше там! Хукна след нея към дърветата зад беседката. Светлината тутакси отстъпи назад. В листата прошумоляха стъпки.

Стъпки?

Призраците нямат стъпки.

Преследва светлината около пет минути през мрачната, осветена от лунните лъчи горичка, разтваряйки с ръце надвисналите клони. Тогава ѝ хрумна, че няма представа накъде отива, къде свършва гъсталакът. Светлината внезапно изчезна и Емили се притесни не на шега. Какво да прави? След няколко крачки обаче ненадейно излезе от шубрака. Закова се на място, останала без дъх, с болезнено разранени крака. Вдигна стъпало и забеляза тънко ручейче кръв. Беше се порязала.

Захлопване на врата наруши пълната тишина.

Емили вдигна рязко глава и осъзна, че се намира в началото на Мейн Стрийт — в центъра на парка срещу старите тухлени имения. Горичката зад къщата на дядо Ванс явно криволичеше като лабиринт из съседните квартали и свършваше тук, край естрадата с лунен ветропоказател. Тя се озърна нагоре и надолу по улицата, после отново насочи поглед към дърветата. Наистина ли тук угасна светлината?

Закуцука по тротоара обратно към къщи. По дългия път. В ума ѝ цареше бъркотия. Не можеше да повярва, че посред нощ е хукнала из гората да гони така наречения призрак. Никак не ѝ прилягаше.

Стигна до къщата на дядо Ванс и заобиколи отзад. Иззад ъгъла мъждукаше светлина. Лампата на задната веранда беше включена.

Очевидно дядо Ванс я беше чул да излиза и сега я чакаше. Въздъхна. Явно нощното ѝ бягство най-сетне го бе принудило да си подаде носа от стаята. Как ще му обясни? Изкуцука до кухненската веранда и почти се препъна върху нещо пред вратата.

Наведе се и вдигна кутия с пластири.

Шумолящи листа нарушиха тишината. Емили се обърна и ахна при вида на бялата светлина, залутана в горичката, сякаш никога не си е тръгвала.

Скоро щеше да открие и че дядо Ванс е проспал всичко.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

На другата сутрин Уин наблюдаваше от прозореца на спалнята си как Ванс Шелби крачи по тротоара към търговската част на Мейн Стрийт. От научна гледна точка беше интересен екземпляр. Уин обаче избягваше да гледа научно на нещата. Отдавна беше отвикнал да изисква доказателства от околните, а те му отвърщаха със същото. Ванс Шелби приличаше на богомолка, физиологично пригодена да граби, да крие, да пази. Интересът на Уин към Емили нямаше да му допадне. Жалко, но неизбежно.

— Уин! — викна баща му отдолу. — Светло е. Излизай!

Уин излезе от стаята си и закрачи по дългото мраморно стълбище към фойето, където го очакваше баща му. Макар да му додяваха понякога, вече не роптаеше толкова срещу тези сутрешни разходки по мъжки. Морган Кофи обичаше да излиза при изгрев-слънце и да поздравява пръв собствениците на магазини и туристите. Откакто Уин навърши пет, той го вземаше на обиколките си за поддържане на репутация. Навярно с възпитателна цел. Да покаже на Уин какво му предстои. Всяка сутрин посещаваха различен ресторант, където Морган заговаряше всички. Уин се радваше на възможността да се измъкне от вкъщи още при първите слънчеви лъчи. А спътникът му беше малката цена, която плащаше за това удоволствие.

— Готов ли си? — попита го Морган пред входа.

— Ако кажа „не“? — отвърна Уин, щом баща му отвори вратата.

Морган изгледа Уин — от червената папийонка до обувките.

— Изглеждаш готов.

— Значи сигурно съм.

Морган пое дълбоко дъх, възпирайки гневния изблик.

— Недей да остроумничиш — предупреди сина си.

Уин също усети, че е твърде рано за конфронтация.

Поеха по тротоара. Ванс беше изчезнал — труден фокус за великан. Тази сутрин Морган бе решил да посетят „Уелчълс Дайнър“. Влязоха, той бързо огледа залата и поведе Уин към масата до вратата.

Морган обичаше да поздравява всеки новодошъл. Обичаше пръв да привлече вниманието на туристите. Уин често го наблюдаваше в захлас. За човек, привидно толкова доволен от уединения си живот, Морган Кофи искрено се наслаждаваше на срещите с непознати. И това обнадеждаваше Уин, че доведе ли докрай плана си, баща му ще го разбере. Нали точно това представляваха тези сутрини? Под маската на реклама всъщност печелеха благосклонност.

Уин не можа да определи колко време прекараха в ресторанта — съвсем кратко навярно, понеже още не бяха сервирали закуската им — преди да я види.

Емили мина покрай заведението, вперила очи право напред, загърбила слънцето. Ръцете и краката ѝ бяха дълги. Само по това приличаше на дядо си. Ванс обаче беше непропорционално израснал, а Емили изглеждаше... съвършено.

Уин се обърна да види дали баща му е забелязал. Не беше. Всъщност Морган беше станал, без да го усети. Ръкуваше се е някого в другия край на залата. Уин се взря отново през прозореца, приведен напред, за да проследи Емили. Хвърли последен поглед към баща си, вдигна салфетката от скута си, остави я върху масата, отмести стола назад и тихомълком се измъкна от ресторанта.

Последва Емили от разстояние. Забеляза, че днес е с джапанки, а върху стъпалото ѝ е залепен пластир. Уин спря, когато Емили стигна пейката пред „Джейс Барбекю“. Незнайно защо тя не влезе вътре. Не изглеждаше да ѝ е лошо като вчера сутринта. Не, просто чакаше. Чакаше дядо си да излезе. Жестът излъчваше и обаяние, и смуцаваща самота.

На две-три витрини от нея — достатъчно близо да ги забележи — Инес и Хариет Джоунс го застигнаха и поздравиха в унисон:

— Здравей, Уин!

Той задържа погледа ѝ за секунда и после неохотно се обърна към Инес и Хариет. Двете неомъжени сестри живееха в съседство със семейство Кофи на Мейн Стрийт. Ходеха винаги заедно, обличаха се еднакво и носеха една дамска чанта. Преди години, когато семейство Кофи поискаха да направят алея между двете къщи, за да стигат гаража отзад, без да заобикалят по другата пресечка, сестрите се съгласиха, но поставиха условие — всеки трети вторник от месеца да ги канят на по питие. И така, от трийсет години насам веднъж месечно

между четири и пет следобед Инес и Хариет Джоунс бяха неизменно присъствие в дневната на семейство Кофи.

— Здравейте, госпожице Джоунс — кимна Уин на Инес. — Здравейте, госпожице Джоунс — кимна на Хариет.

— Забелязахме как гледаш онази хубавица ей там — каза Инес, а на Уин му се прииска да не е чул. Емили чуваше всяка дума.

Хариет пое рязко дъх и стисна ръката на близначката си.

— Знаеш ли коя е тя, сестро?

— Възможно ли е? — стисна я Инес в отговор.

— Да, тя е! — възкликна Хариет.

— Какво ви води толкова рано насам тази сутрин? — попита Уин, за да смени темата.

— Прилича много на майка си, нали? — попита Инес.

— Несъмнено!

— Да ви придружа ли до вкъщи? — намеси се Уин. — Натам съм се запътил.

Протегна ръка да ги поведе.

— Доста смело от страна на майка й да я изпрати тук — констатира Инес. — Как е могла да причини това на детето си!

Хариет поклати глава. И двете бяха впили безсрамно очи в Емили.

— Няма да се приспособи тук.

— И как ще я гледа дядо й? Той едва се грижи за себе си!

— Не знам, сестро — рече Хариет. — Не знам...

Уин отново махна с ръка.

— Да вървим, дами!

Инес размаха разкривения си показалец пред лицето му.

— Не заприличвай на чичо си, Уин. Не позволявай това симпатично личице да те заслепи. Каква трагедия! — Сестрите го изгледаха жалостиво. — Зяпай я, колкото си щещ, но стой далеч от нея. Така ще постъпим и ние. За да подкрепим семейството ти. Нали, сестро?

— Така е най-добре.

Те се обърнаха и поеха към дома си, всяка преметнала ръка през своята дръжка на единствената дамска чанта, сякаш влачеха общ хомот.

Уин затвори клепачи, преди да погледне отново към Емили.

Тя изглеждаше смутена. Нищо чудно.

Уин пхна ръце в джобовете на панталоните си и тръгна към нея, стараейки се да си придаде нехайно и невъзмутимо изражение.

— Здравсти отново!

Тя не отговори. Очите ѝ се стрелнаха към сестрите Джоунс, лъкатушещи надолу по тротоара.

На Уин му беше неприятно от тяхната неделикатност.

— Къде е дядо ти? Видях го по-рано — каза той, за да отвлече вниманието ѝ от тях.

— Вътре — отвърна тя. — Чакам го.

— Вместо да закусиш с него?

— Не знам дали би искал... Реших просто да го почакам. — Опита се безуспешно да го изгледа дискретно от главата до петите. — Винаги ли си толкова официален още от сутринта?

— Семейна традиция. — Той посочи пейката. — Може ли?

Емили кимна.

— Откъде идваш? — попита го, щом седна до нея.

Той кръстоса крака, мъчейки се да прикрие безпокойството и подозрителността. Да омайва околните му беше втора природа, но сега се чувстваше неспокоен. Този път нямаше да е лесно.

— От тук. Аз съм оттук.

Тя се поколеба, сякаш е отговорил на съвсем различен въпрос.

— Не, исках да кажа вчера и днес. Откъде се появи?

— О! Закусвам навън с татко. Всяка сутрин.

— Всички ли закусват на Мейн Стрийт?

— Не всички. Как е кракът ти? — попита Уин, без да поглежда надолу. Вместо това се взираше в невинносините ѝ очи. Емили не оправдаваше очакванията му. Никак.

— Кракът ми?

— Изглежда си го наранила.

Тя обърна леко дясното си стъпало да погледне пластира.

— О! Тичах боса из гората и се ожухих.

— Следващия път се обуй.

Тя вдигна поглед и го видя, че се усмихва.

Присви очи.

— Благодаря. Непременно. Кои бяха онези дами?

Уин въздъхна жално.

— Инес и Хариет Джоунс. Съседки са ми.

— За мен ли говореха?

Той обмисли няколко отговора. Но се спря на:

— Да.

— Познаха ме — каза Емили. — Познавали са мама.

— Да.

— Защо смятат, че няма да се приспособя тук?

Уин поклати глава.

— Ако има смисъл да се тревожиш за тях, ще ти кажа. Обещавам.

— Стори ми се, че не харесват мама.

Той перна несъществуваща пращинка върху ръкава си. Знаеше, че привидно изглежда спокоен, но сърцето му туптеше трескаво.

— Ако искаш да ти разкажа историята, ще го направя. — *Как, за бога, да го стори?* — Мисля, че е по-добре да узнаеш. Но не съм сигурен, че аз съм подходящият човек. Защо е мълчала майка ти? Поне дядо ти трябваше да ти е казал нещо.

— За какво? Те споменаха чичо ти. С него ли е свързано?

— Да. С теб имаме предистория. — Той се приведе съзаклятнически към нея. — Просто още не знаеш.

Емили наклони любопитно глава.

— Странно звучи.

— Само почакай. Странното предстои.

Закръглена жена в къси панталонки и обувки с високи токчета изтрака по тротоара край тях. Уин и Емили я проследиха как влиза в „Джейс Барбекю“. В този момент Уин зърна, че Ванс Шелби ги наблюдава отвътре. Не че някой от местните би се уплашил от него, но все пак беше притеснително да срещнеш втренчения поглед на толкова едър човек. Дали Ванс разбираше какво прави Уин? Емили не го забеляза и се изненада, когато Уин се изправи рязко и каза:

— Май трябва да вървя.

— Какво? Не, почакай! Разкажи ми историята! За мама и за чичо ти.

— Следващият път. Довиждане, Емили — отдалечи се той.

С усилие на волята се въздържа да не се обърне назад. В последния възможен момент, точно преди да влезе в ресторанта, където бе оставил баща си, се извърна и срещна погледа ѝ.

Нямаше връщане назад.
Основите бяха положени.
Тя изгаряше от любопитство.

ПЕТА ГЛАВА

В ресторанта имаше едва трима-четирима клиенти, ала Джулия вече беше изпекла сладкишите и пишеше върху черната дъска. Ванс Шелби беше пристигнал и седеше сам на масата в очакване на останалите старци от сутрешната групичка. Отпиваше кафе направо от каничката, понеже дръжката ѝ беше по-удобна за широката му ръка. Джулия се изкушаваше да го заговори за Емили. Но се отказа. Не беше нейна работа. Оставаха ѝ само няколко месеца тук. Не биваше да се забърква в местните дела. Щеше да се държи приятелски с Емили и да ѝ помогне да се ориентира в обстановката. Повече не можеше да направи.

Ванс гледаше смръщено навън.

Джулия дописа днешните специалитети — кейк „Млечен път“, кейк с масло и орехи, пурети с лимон и курабийки с ванилия — и остави тебешира. Обърна се да види какво е привлякло вниманието на Ванс.

В същия миг камбанката на входната врата звънна и Бевърли Дейл — бившата мащеха на Джулия — влезе в ресторанта.

Е, поне не беше Сойър.

Почти толкова зле обаче.

— Джулия! — възкликна Бевърли и се заклатушка към барплота върху кокетните си бели обувки на високи токчета. — Откога не съм те засичала в неделя! Все се заричам да не се успивам, ала не съм от ранобудните, както сигурно си спомняш. Снощи реших да си навия часовника, за да те сваря в ресторанта. И ето ме тук!

— Поздравления! — рече Джулия, доволна, че бар плотът е между тях и Бевърли не може да я прегърне. Парфюмът ѝ можеше да зашемети и слон.

— Виждам, че още носиш блузи с дълги ръкави — поклати глава Бевърли. — Бог да те поживи! Но сигурно ти е много тежко, особено в летните жеги.

— Блузата е памучна. Не е толкова зле — отвърна Джулия, придърпа още по-надолу ръкавите и стисна краищата в шепи.

— Разбирам. Белезите не разкрасяват жените. — Бевърли се приведе и прошепна: — На челото имам малък белег. Не искам никой да го вижда. Затова карам фризьорката си да го прикрива с ей тази къдрица.

Джулия кимна усмихнато и зачака Бевърли да си дойде на думата.

Беше на дванайсет, когато баща ѝ за пръв път доведе Бевърли у дома. Обясни на Джулия, че вече е пораснала и е добре да има с кого да обсъжда момичешките проблеми — сякаш е довел тази жена заради нея. Отначало Бевърли се държеше много мило. Джулия беше останала отрано без майка и ѝ се стори, че присъствието на Бевърли няма да ѝ се отрази чак толкова зле. Но щом баща ѝ се ожени за Бевърли, Джулия веднага усети как везните на властта се накланят. Баща ѝ неотменно насочваше вниманието си към човека, който се бореше по-усърдно за него. А този човек беше Бевърли. Нито мръщенето, нито гневните изблици, а по-късно и розовата коса и раните не успяха да изместят Бевърли на заден план; сексапилната Бевърли с русата грива, дълбокото деколте и високите токчета, които носеше дори с къси панталонки. Тя охотно обгрижваше баща ѝ — готвеше му, палеше му цигарата, масажираше му раменете, докато гледа телевизия. Не постигнаше ли своето обаче, го лишаваше от всички прояви на нежност и Джулия с болка наблюдаваше как той се старае да си възвърне благоволенieto ѝ.

Останаха заедно допреди четири години. Както обикновено, Джулия се обади по Коледа на баща си, а той ѝ съобщи за развода по присъщия си мил, непретенциозен начин: „Бевърли е толкова жизнена жена. Нуждаеше се от повече, отколкото бях способен да ѝ осигуря“.

По-късно Джулия откри, че Бевърли се е нуждаела от мъж с пари. Баща ѝ никога не беше разполагал с много, но се справяше чудесно за човек без гимназиално образование. На трийсет вече имаше собствен дом и ресторант. И управляваше отлично бюджета си. Точно затова Джулия остана толкова шокирана, когато след смъртта му узна колко е задлъжнял. Можеше само да предполага, че Бевърли го е разорила и после го е напуснала заради Бъд Дейл, който тъкмо бе отворил втория си магазин за авточасти в града.

Джулия помнеше как след дълги години се срещнаха с Бевърли на бащиното ѝ погребение. Бевърли беше доста остаряла, но все още притежаваше необяснимия дар на жените с големи носове да изглеждат красиви, макар да не са.

— Съжалявам за баща ти — каза ѝ тя. — Уведоми ме за наследството. И на мен се пада дял, нали? Прекарахме двайсет прекрасни години заедно.

Каза го пред Бъд Дейл.

Бевърли се вбеси, когато Джулия продаде къщата на баща си и вложи малкото останало от ипотеката в дълга за ресторанта. Настояваше, че част от сумата ѝ се полага. Но щом разбра каква цел си е поставила Джулия — да остане в града и да изплати заема за ресторанта, за да го продаде изгодно — започна периодично да я посещава и да ѝ напомня за правото си да получи нещо. Сякаш двете са делови партньори.

— Винаги ли е толкова оскъдна клиентелата по това време? — попита Бевърли и помахна на една от сервитьорките. — Искам две порции от специалното сутрешно меню. За вкъщи. Ще изненадам Бъд в магазина. Няма да повярва, че съм станала толкова рано.

— Хората ще заприичдат скоро — увери я Джулия.

— Надявам се. Струва ми се, че не се стараеш достатъчно да привличаш ранните птици. И прекаляваш с десертите. — Тя посочи към черната дъска. — Изяжда ли се всичко това? Непростимо прахосничество е да се изхвърля храна.

— Не се налага да изхвърляме нищо. Тъкмо си тръгнах, Бевърли. С какво мога да ти помогна?

— О, стига, моля те. Не бързаш за никъде. Само работиш и си стоиш у дома. Толкова приличаш на баща си!

Джулия се опита да възпре усмивката си. Навремето сравнението би я зарадвало. Сега ѝ се прииска да извика: „Не! Постигнала съм много повече!“.

— Знам, че след още няколко месеца ще продадеш ресторанта. Носят се слухове, че Шарлот възнамерява да го купи. Искан да ти кажа, че според мен идеята е лоша.

— О?

Шарлот беше управител на ресторанта и най-подходящият човек да го поеме. Познаваше „Джейс Барбекю“ и го ценеше. А сега този

въпрос вълнуваше Джулия. Когато се завърна в града, би продала ресторанта на всекиго, стига да е на печалба. След известно време обаче осъзна, че заради баща си е длъжна да го предаде в ръцете на човек, който го обича, колкото го обичаше и той самият. Дългият престой в Малъби я бе променил. Беше я размекнал.

— Смятам, че ще ѝ го продадеш за по-малко, отколкото трябва, защото работи тук отдавна. Ала целта е да сключиш възможно най-изгодна сделка.

— Оценявам съвета ти, Бевърли.

Сервитьорката донесе плик с два покрити стиропорени подноса. Подаде го на Бевърли, която го взе, без да си направи труда да благодари.

— До скоро — сбогува се тя. — Ще уточним подробностите. Ще ги оформим спретнато и официално, нали?

Джулия не отговори. Не възнамеряваше обаче да дава на Бевърли пари от продажбата на ресторанта. Не я интересуваше колко ще се разяри, когато разбере. Вече щеше да е далеч оттук. По-лесно беше да остави Бевърли да вярва в каквото ѝ се иска. Евентуални спорове само щяха да усложнят положението, а сигурно и да навредят на работата ѝ.

Джулия и сервитьорката изпратиха Бевърли с поглед. Сервитьорката — Джулия не си спомни името ѝ, понеже работеше отскоро в ресторанта — стискаше смутено в ръка сметката на Бевърли.

— Не се тревожи — успокой я Джулия. — Тя не си прави труда да плаща.

Жената смачка бележката, а Джулия се запъти към вратата.

Отвори я и насреща ѝ застана Сойър.

Тя потърка чело. Как можа денят да потръгне толкова зле толкова отрано?

Въпреки ранния час Сойър беше сияйно свеж и както винаги любезен. Джулия се почуди дали изобщо спи, или будуваша цяла нощ, крачи енергично и замисля нови начини да омайва околните и да получава своето. Той срещна погледа ѝ и се усмихна.

— Изглеждаш прекрасно, Джулия. Красива е, нали, дядо? — попита Сойър възрастния мъж, комуто помагаше да влезе в ресторанта.

Старецът се взря усмихнато в нея. Имаше дълбоките сини очи на Сойър. Мъжете от семейство Александър бяха впечатляваща гледка.

— Наистина изглеждаш прекрасно, Джулия. С този розов кичур в косите си още по-ослепителна.

Джулия се усмихна.

— Благодаря, господин Александър. Приятна закуска!

— Почакай ме, Джулия — помоли Сойър. — Искам да говоря с теб.

Всичките ѝ предупредителни антени се задействаха трескаво.

— Съжалявам — каза тя и се шмугна през вратата, щом дядото на Сойър влезе в ресторанта. — Трябва да вървя.

Тръгна по тротоара към къщи. За миг ѝ се стори, че зърва Емили, но после я изгуби от поглед.

Би могла да идва на работа с кола, разбира се, ала повечето ѝ пари отиваха за изплащане на ипотеката на ресторанта и газта беше лукс. Понякога разходките до къщи ѝ напомняха как ходеше пеша на училище, понеже баща ѝ нямаше възможност да ѝ купи кола. Завистливо следеше как я подминават автомобилите на всички деца, които можеха да си ги позволят. Особено беемветата и корветите на членовете на Лавровата ложа.

Жертвата си струва. Непрекъснато си го повтаряше. Целият ѝ друг живот я очакваше, очакваше я светът, където спомените от миналото ѝ бяха подвластни. Завърне ли се в Балтимор, ще започне отначало, ще поднови връзката си с приятелите, които я познаваха, каквато е сега, а не каквато е била някога. Спокойни, неангажиращи отношения. Ще си намери нов дом, ще прибере вещите си от склада и ще открие съвършеното място за пекарницата си. Дълго беше работила за други. В собствената си пекарница щеше да готви на отворени прозорци и ако пожелае — да прави само пурпурни курабийки. „Сладкишите на Синеочка“. Така щеше да я нарече. Независимо че очите ѝ са кафяви. И без това не ставаше дума за нея.

— Джулия! — повика я Сойър.

Усети как косъмчетата по тила ѝ настръхват и ускори крачка. Сойър обаче набързо я настигна тичешком и тръгна редом с нея.

Тя го стрелна с поглед.

— Наистина ли хукна да ме гониш?

Той я изгледа възмутено, сякаш са го спипали на местопрестъплението.

— Нямаше да се налага, ако ме беше почакала.

— Какво искаш?

— Казах ти. Искам да говоря с теб.

— Говори тогава.

— Не така. — Улови я за ръката, за да я спре. — Страня от теб, откакто дойде. Мислех, че така предпочиташ. Когато разбрах, че се връщаш в Малъби, ме обзе... надежда. Но още в първия ти поглед прочетох омраза. Реших, че е твърде рано.

— Не съм се върнала — поправи го Джулия и си дръпна ръката.

— Ала съм подвеждал и двама ни — продължи той, сякаш не я е чул. — Достатъчно време мина, Джулия. Искам да го обсъдим. Искам да ти кажа нещо.

— Да обсъдим какво?

Той замълча.

— Има ли нещо общо с това, че пека сладкиши заради теб? — опита се да се пошегува тя.

— Не знам. Ти кажи.

Взряха се един в друг. След малко Джулия рече:

— Нищо не искам да ти казвам. И се съмнявам, че можеш да ми кажеш нещо, което искам да чуя.

— Да вечеряме в събота — невъзмутимо предложи Сойър.

— Имам други планове — отвърна тя.

— О? — Той пъкна ръце в джобовете и изненадано се заклати напред-назад. Не беше свикнал да му отказват. — Какви?

— Смятах да заведа Емили на езерото — набързо скалъпи Джулия.

— Проявяваш забележителен интерес към това момиче.

— Нима си изненадан, Сойър? — отсече тя. — Нима?

Усети, че го наскърби. И не се почувства толкова добре, колкото очакваше. След кратко колебание той я попита тихо:

— Ще ми простиш ли някога?

— Отдавна съм ти простила — отвърна тя, обърна се и се отдалечи. — Но това не означава, че съм забравила.

— И аз не съм, Джулия — настигна я гласът му.

* * *

Бремето на тъгата сломи Джулия някъде около шестнайсетте. Тежестта растеше с годините — юношеството, вторият брак на баща ѝ, несподеляната ѝ любов към най-привлекателното момче в училището, нещастното стечение на обстоятелствата да се падне в един клас с Дулси Шелби. И все пак преди гимназията винаги имаше приятели. Винаги учеше усърдно. Винаги успяваше да функционира. Ала потиснатостта постепенно я погълна и обви като в пашкул. Още през първата година в гимназията се отказа от борбата за надмощие с втората съпруга на баща си — Бевърли. Розовата коса и черният грим бяха опит да надвие обземащото я усещане, че изчезва. Промененият външен вид стресна приятелите ѝ. Започнаха да я отбягват, а тя стана още по-мрачна, но пет пари не даваше. С радост би ги пожертвала, стига баща ѝ просто да я погледне.

Не стана.

Понякога дочуваше как Бевърли го съветва да не ѝ обръща внимание, че това е фаза, която ще отшуми с възрастта. И естествено, той следваше заръките ѝ.

После започна да се наранява.

Тъгата и себеомразата я сломиха окончателно един ден в часа по световна история. Господин Хорн пишеше нещо на дъската. Джулия седеше на последния чин. Дулси Шелби — малко по-напред. Джулия вдигна очи от безсмислените драскулки в тетрадката си и забеляза Дулси да прошепва нещо на една от приятелките си. Извади кутийка с прах против бълхи от чантата си и я търкулна по пода към Джулия. Кутийката спря точно до крака ѝ.

Дулси и приятелките ѝ се разкикотиха. Господин Хорн се обърна.

Попита ги какво ги е развеселило толкова, но всички замълчаха. Джулия не отлепяше очи от кутийката току до носа на тежките ѝ боти.

Господин Хорн се обърна отново към дъската, Джулия взе подострения си молив и силно връза върха му в ръката си. Отначало не осъзна какво е направила. Просто се взираше в набъбващите по кожата ѝ капки кръв със странно чувство за удовлетворение, за освобождение.

Първо използваше каквото ѝ падне под ръка. После започна да се наранява все по-често и по-целенасочено — с ножчета за бръснене, които криеше под дюшека на леглото си. Всеки път, щом се порежеше, я обземаше драматично и наситено усещане, че се връща към живота от зейналата паст на празнотата. Започваше отново да чувства, дори да

се чувства добре. Накрая осъзна, че не може да спре, че не може да издържи и ден, без да се пореже. Ала пет пари не даваше. Скоро целите ѝ ръце се покриха с гневна паяжина от белези. Дори в най-горещите дни носеше блузи с дълги ръкави.

Баща ѝ и Бевърли разбраха едва след няколко месеца. Бевърли първа забеляза белезите. Една сутрин Джулия тъкмо бе излязла от банята и се беше увила в хавлията, когато мащехата ѝ нахлу вътре с думите: „Не се притеснявай. Само ще си взема пинсетите...“.

Млъкна рязко, щом зърна голите ръце на Джулия.

Когато се върна от работа същата вечер, баща ѝ дойде в стаята ѝ. Пристъпи към нея предпазливо, с изопнато от тревога лице, сякаш да не я смачка под тежестта на присъствието си. Попита я какво я измъчва и Джулия възненавидя въпроса. Нима наистина не разбираше?

Скоро след това учебната година приключи. Бевърли и баща ѝ я държаха под око цяло лято. Вместо да се зарадва, че най-сетне е постигнала желаното, тя ги намрази, защото ѝ пречат да прави единственото нещо, което ѝ доставя наслада.

Борбата за надмощие продължи цяло лято. Накрая Джулия броеше дните до началото на учебната година, за да се отърве от тях. И естествено, за да види Сойър. Красивият Сойър. Няколко дни преди първия учебен ден в „Малъби Хай“ обаче баща ѝ съобщи, че я изпраща в пансион. Специално училище, обясни ѝ. За проблемни тийнейджъри. Каза ѝ, че на другия ден ще я откара в Балтимор. Предупреди я в последния момент. Ден преди отпътуването. Ден. Цяло лято го беше планирал зад гърба ѝ.

Същата нощ тя се измъкна навън през прозореца на пералното помещение и побягна. Щом баща ѝ не я иска вече, добре. Но кракът ѝ няма да стъпи в онова глупаво училище. Само дете нямаше представа къде другаде да отиде. Затова в крайна сметка се озова на любимата си скамейка на гимназиалното игрище.

След няколко часа ненадейно се появи Сойър. Минаваше полунощ, но той крачеше по пистата под ярката луна. Носеше бели панталонки и бяло поло и Джулия го различаваше ясно от мястото си.

Не помръдна. Ала незнайно защо той вдигна поглед. Дъхът ѝ секна, както всеки път, щом я погледнеше в училище.

Взираха се дълго един в друг. После той прекоси игрището и се заизкачва към нея.

Досега никога не я бе заговарял, но често я наблюдаваше. Мнозина я зяпаха, та това само по себе си не беше необичайно. Но той винаги изглеждаше много съсредоточен. Джулия често се питаше дали странните ѝ чувства не се дължат именно на впечатлението, че Сойър наистина я вижда.

Той спря пред нея.

— Може ли да седна?

Тя сви рамене.

Той се настани до нея, но замълча.

— Често ли идваш тук през нощта? — попита най-сетне.

— Не.

— Така си и мислех. Цяло лято се разхождам тук, но за пръв път те виждам. — Джулия се почуди защо се разхожда нощем по стадиона, но се чувстваше твърде нервна да задава въпроси. — Готова ли си за училище?

Тя се изправи рязко. Сърцето ѝ олекваше от близостта му. Целият ѝ свят изглеждаше по-лек. Ала това усещане беше само ужасна илюзия.

— Трябва да вървя.

— Къде? — попита той, когато тежките ѝ черни боти затрополиха надолу.

— Не знам.

— Ще те изпратя — изправи се Сойър и я последва.

— Недей.

— Няма да те оставя сама толкова късно през нощта.

Тя прекрачи последната редица скамейки, прекоси пистата и се запъти към футболното игрище. Хвърли поглед през рамо.

— Престани да вървиш след мен.

— Няма да те оставя сама.

Джулия спря и се обърна.

— Какво ти става? Не се дръж толкова... толкова...

— Как?

— Добре с мен. — Тя седна с кръстосани крака. — Няма да помръдна, докато не си тръгнеш. — Думите ѝ оказаха обратен ефект. — Не сядай до мен. Не...

Въздъхна, когато Сойър се настани на тревата до нея.

— Какво ти става? — попита я той.

Тя отклони очи.

— Татко ме изпраца в пансион. Заминаваме утре.

— Заминаваш? — изумено възкликна Сойър.

Тя кимна.

Сойър откъсна няколко стръка трева. След малко се обади:

— Може ли да ти кажа нещо?

— Само „сбогом“.

— Престани да остроумничиш!

Джулия извърна рязко глава. Цяло лято баща ѝ и Бевърли ѝ трепереха и пристъпваха на пръсти около нея, та откровеността му я стъписа.

— Миналата година понякога се събуждах сутрин и очаквах с нетърпение първия учебен час, за да те видя. Питях се как ще си облечена. Харесвах обедите, защото си седях в кафенето и наблюдавах през прозореца как седиш на най-горната скамейка на стадиона. Цяло лято те търсих. Къде беше?

Джулия зяпна. Прииска ѝ се да го сръга с лакът. Той имаше приятелка. Казваше се Холи и макар да се движеше с групичката на Дулси Шелби, беше по-скоро мило момиче. Двамата излизаха отдавна. Всички ги възприемаха като неделимо цяло. Така ги и наричаха: „Сойърхоли“.

— Да не си се смахнал? — скастри го Джулия. — С Холи сте създадени един за друг.

— Казвам само, че съжалявам, задето не събрах смелост да те заговоря. Винаги съм искал. Винаги съм искал да...

Очите му се устремиха към устните ѝ и тя внезапно осъзна колко е близо, как се е привел към нея.

Устните му бяха на сантиметри от нейните, когато тя се извърна.

— Върви си, Сойър. Връщай се към приятния си, съвършен живот.

Усети как очите ѝ се напълват със сълзи и ги избърса с опакото на дланта си. По кожата ѝ останаха дири от плътния черен грим. Сълзите не спряха. Тя бършеше лице, размазвайки още повече чернилката. Защо не си тръгне Сойър, за бога, защо не я остави сама с жалкото ѝ отчаяние?

Сойър съблече спокойно бялата си поло блуза и ѝ я подаде.

— Вземи! Избърши се!

Тя я пое неохотно и изтри лице в нея. Миришеше на зелено и свежо, на цветни стъбла.

Когато сълзите ѝ пресъхнаха, погледна към блузата. Сви я смутено на топка. Беше я съсипала.

— Съжалявам.

— Не ми пука за нея. Добре ли си вече?

— Не знам. — Очите ѝ отново овлажняха. — Не ми се ходи в пансиона. Но татко не ме иска вече. Има си Бевърли.

Бевърли беше виновна, естествено. Не можа ли да си замълчи за белезите?

— Убеден съм, че не е вярно — възрази Сойър.

Тя само поклати глава. Той не разбираше.

Сойър протегна ръка и колебливо отметна един розов кичур зад ухото ѝ.

— Бях забравил как изглеждаш без грим.

— Изчезвам.

— Не. Красива си.

Не му повярва. Не можеше да му повярва.

— Върви по дяволите, Сойър!

— Мисли си, каквото щеш. Но аз не лъжа.

— Разбира се. Ти си съвършен. — Тя млъкна и се обърна към него. — Смяташ, че съм красива?

— Открай време.

— А какво ще кажеш за това?

Тя дръпна нагоре ръкавите на блузата с два реда копчета. Показа му белезите по ръцете си. Баща ѝ и Бевърли бяха изнесли всички остри предмети от стаята ѝ, сякаш е бебе, и повечето дълбоки белези бяха зараснали, но тя все още се драскаше с нокти, когато се изнерви.

— Харесват ли ти?

Сойър потръпна, точно както Джулия искаше. За доказателство. Че не заслужава да я обичат.

— Господи! Сама ли си го причини?

Тя придърпа ръкавите надолу.

— Да.

Предположи, че ще си тръгне, но той остана. Дълго стояха мълчаливо. Накрая Джулия се измори и полегна назад. Той я проследи с поглед, после бавно се изтегна до нея.

Тази нощ небето беше неповторимо — луната беше пълно кълбо, а звездите — рояк скъпоценни камъни. Никога не беше напускала Малъби. Дали небето над Балтимор е същото?

Коремът на Сойър изкъркори и той се засмя.

— Не съм ял нищо от кейка на обяд — смутено отбеляза.

— Обядвал си кейк?

— Бих се изхранвал с кейк, ако мога. Ще ми се присмееш, но все пак ще ти кажа. Нали знаеш колко си падат по сладкото някои хора. Е, аз го надушвам, виждам го. Като малък винаги разбирах кога мама изважда кейка от фурната, дори когато си играех на другия край на града. Виждах как уханието се носи из въздуха. И просто тръгвах след него към къщи. Ще отричам яростно, ако го кажеш пред другото.

Колко изненадващо признание! Джулия се обърна към него и срещна втренчения му поглед.

— Ти си магьосник — рече му тя. — Но сигурно вече го знаеш. Издават го дори очите ти. — Огледа го — беше прекрасен, луната огряваше голите му гърди. — Да, наясно си каква власт притежаваш.

— А спрямо теб?

Честно ли я смяташе за неуязвима?

— Естествено.

Той се подпря на лакът и сведе поглед към нея. Какво ли не би дала да надзърне през очите му, да разбере какво го кара да я гледа така.

— Може ли да те целуна, Джулия?

Тя не се подвоуми.

— Да.

Смути се, когато той внимателно свали блузата през раменете ѝ. Носеше потник отдолу, но ръцете ѝ бяха целите изложени на показ. Отдръпна се и се опита да ги скрие, ала той направи нещо невероятно.

Целуна ръцете ѝ.

И тя се предаде.

Сойър не само я виждаше, той я приемаше. Искаше я. По онова време, в онзи момент, нямаше друг човек на света, който да изпитва същото към нея. Само той.

Правиха любов и останаха на игрището до зазоряване. Сойър я изпрати до дома ѝ и си обещаха да поддържат връзка — обещание, което, както се оказа, само единият щеше да спази. Джулия замина за

Мериленд с мисълта, че все пак може би ще се справи, защото вече има при кого да се завърне, защото Сойър ще я очаква да се завърне.

Едва след време осъзна, че е длъжна да му прости. Виновна беше тя, задето повери щастието си на друг.

Ала беше толкова лесно. Онази нощ за пръв път от много месеци изпита истинско щастие. Благодарение на него. Как би могла да устои?

Понякога обаче се питаше дали онази нощ не е изгубила истинското щастие.

Което оттогава търсеше неуморно.

Навсякъде, но не и тук.

ШЕСТА ГЛАВА

Този следобед, понеже нямаше с какво по-интересно да се заеме или с кого да поговори — дядо Ванс отново се беше скрил в стаята си — Емили започна да чисти. Бърса прах, докато заприлича на сивкав облак. Първо изчисти своята стая. Остави само полилея, защото не намери стълба да го стигне. После мина към другите стаи. Вдигаше щорите и светлината проникваше в тъгълчета, които сякаш не бяха виждали слънцето от години. Отначало се зареди с откривателски дух — преследването на светлината снощи явно беше изострило апетита ѝ за приключения. Изследваше непознати територии, запознаваше се с историята на къщата. Скоро обаче разбра, че историята е тъжна. Откри стая, в която навремето очевидно беше живяло малко момче. Тапетите бяха със сини платноходки, леглото имаше дървена преграда. Дали тук беше живял дядо Ванс като малък? Или е имал брат? Какво тогава се бе случило с него? В друга стая видя легло, два пъти по-дълго от обикновените. Имаше и тоалетна масичка — несъмнено женски полъх. Явно това е била стаята на дядо Ванс и съпругата му. Къде беше тя сега? Къде бяха всички някогашни обитатели на къщата?

Усети клаустрофобия, сякаш миналото я смазва. Искаше да се почувства част от него, но Дулси не ѝ беше разказала нищо. Нищичко. Защо?

Излезе на балкона пред стаята си да подиша чист въздух. Подритна листата и реши да ги измете. Мете, докато пред балюстрадата се насъбра огромна купчина шума. Остави метлата, взе шепа листа и ги хвърли надолу. Миришеха на слама и изглеждаха така, сякаш някой ги бе изрязал от гланцово блокче. Събра още и ги хвърли. Надвеси се да ги погледа как летят. Едва когато се приземиха върху нечия глава долу, осъзна, че някой е застанал на стъпалата пред верандата.

— Джулия! — извика тя. — Здравей!

Джулия ѝ се усмихна. Листата шареха косата ѝ.

— Скучно ти е, а?

— Толкова се радвам, че дойде! Искам да ти кажа нещо.

Изтича надолу и излетя през входната врата, очарована, че е намерила с кого да обсъди снощните събития. Джулия стоеше на верандата — с всичките листа в косите, стиснала два големи хартиени плика.

— Снощи видях отново светлината! — развълнувано обяви Емили. — Не е призрак, Джулия. Подгоних я. Чух стъпките ѝ.

Разкритието не предизвика очакваната реакция.

— Подгонила си я? — удивено попита Джулия.

— Да.

— Емили, моля те, не го прави — меко каза Джулия. — Светлините на Малъби са безобидни.

Преди Емили да успее да попита защо Джулия не е учудена от невъобразимото ѝ откритие, параванът изскърца и дядо Ванс се измъкна от стаята си, привел глава под рамката на вратата.

Беше се преоблякъл. По-рано, когато го бе последвала към ресторанта, където закусваше, носеше други дрехи. Сякаш имаше специално сутрешно и вечерно облекло. Емили почти не бе мигнала след надбягването със светлината през горичката и призори го беше чула да излиза. Решила беше пак да го почака пред ресторанта, за да се приберат заедно. Ала Уин ѝ бе отвлякъл вниманието. Последвала го беше до друг ресторант, където той влезе и се стопи в множеството. Емили се бе прибрала да чака дядо Ванс у дома, ала щом си дойде, той ѝ остави сандвич с яйце на кухненския плот и се скри в стаята си.

— Джулия! — каза Ванс. — Чух ти гласа!

— Нося ви подарък. — Джулия му подаде хартиените пликове и по лицето му се изписа благоговейно изражение. — Реших, че в тази жега едва ли изгаряш от желание да готвиш. Хапнете двамата заедно — многозначително додаде тя.

Емили веднага схвана подтекста. Джулия се опитваше да ги сближи. Емили оценяваше жеста, но не смяташе, че ще донесе кой знае каква полза.

Дядо Ванс обаче занадзърта в пликовете с изненадващ ентусиазъм.

— Хубавичко ще похапнем, Емили! Барбекюто на Джулия е най-доброто в целия град. Заради старата пещ за опушване.

Електрическите не вършат същата работа. Вече ми потекоха лигите!
Ще ни правиш ли компания, Джулия?

— Не, благодаря. Трябва да вървя.

— Добра съседка си. Много мило от твоя страна.

Ванс изчезна вътре и остави Емили на верандата при Джулия.

— От сутринта не беше излизал от стаята си! — удиви се Емили.

— Барбекюто е неустойимо!

— Ще го запомня.

— Слушай! — продължи Джулия. — Искаш ли в събота да те заведа на езерото Пайни Удс? Там се тълпят връстниците ти през лятото. Ще се запознаеш с някои от бъдещите си съученици.

На Емили ѝ стана приятно, че я канят някъде. Възрастните дами, които бе чула сутринта, навярно грешаха. Ще съумее да се приспособи тук.

— Добре. Разбира се.

— Чудесно! До утре тогава. Сега върви да поговориш с дядо си.

Без да спомене повече светлините, Джулия ѝ помахаша и изтича надолу по стъпалата.

Емили се обърна и влезе в къщата. Размисли дали да не се прибере в стаята си и да остави дядо Ванс да похапне на спокойствие, но реши да пробва още веднъж. Пред прага на кухнята дочу как вратата на сушилнята се захлопва. Ванс излезе от съседното помещение, където се намираше пералнята. След поредната проверка на сушилнята. Странно занимание, при условие че същия следобед човек от градската перачница се отби да вземе торбата с мръсни дрехи, оставена на верандата.

Ванс видя Емили и се закова на място.

— Емили... — прочисти гърло той. — Тапетите в стаята ти промениха ли се вече?

— Да се променят? Как така?

— Случва се понякога. От само себе си.

Все едно говореше на малчуган. Луната е направена от кашкавал. Пожелай си нещо, ако видиш падаща звезда. В стаята ти има вълшебни тапети. Емили си помисли, че дядо ѝ я смята за малко момиченце и се опитва да я развесели.

— Не, люляците са си там. Но ще ги наблюдавам — отвърна шеговито тя.

— Добре — кимна сериозно Ванс.

Възцари се мълчание. Емили се озърна и забеляза, че дядо ѝ е оставил пликовете в ъгъла на масата.

— Сега ли ще вечеряш? — попита Емили.

— Така смятах. Искаш ли да хапнем заедно?

— Имаш ли нещо против?

— Никак даже. Седни.

Той извади чинии и прибори от чекмеджетата и ги сложи върху масата. Настаниха се един срещу друг и извадиха всичко от пликовете — предимно стиропорени кутии с различни размери плюс няколко питки за хамбургер и две парчета кейк.

Ванс отвори кутиите. Невероятно дългите му пръсти блуждаеха несръчно и леко потрепераха.

— Какво е това? — попита Емили, щом надникна в най-голямата кутия. Вътре имаше купчина суховато на вид накълцано месо.

— Барбекю.

— Това не е барбекю — възрази Емили. — Барбекю е хотдог и хамбургери, изпечени на грил.

Ванс се засмя. Емили се усмихна в отговор.

— Ха! Какво богохулство! В Северна Каролина барбекю означава свинско печено, дете! На хамбургерите на грил тук им викаме „пикник“ — обясни той с неочакван ентусиазъм. — В Северна Каролина се предлагат два вида сосове за барбекю — „Лексингтън“ и „Източна Северна Каролина“. Ето, виж! — Той развълнувано намери кутията със соса, протегна се да ѝ покаже и неволно разля малко върху масата. — „Лексингтън“ е сладък доматиен сос. Някои го наричат червен сос. С него се залива накълцана или нарязана свинска плешка. Ресторантът на Джулия предлага барбекю в стил „Лексингтън“. Но много заведения в града се придържат към традицията на Източна Северна Каролина. И обикновено използват месото на цялото животно. Независимо от стила обаче, всички сервират като гарнитура царевични бухти и нарязано зеле. И ако не греша, за десерт имаме парчета кейк „Млечен път“. Джулия прави най-добрия „Млечен път“ в града.

— Като шоколадовото десертче?

— Да. Шоколадовите десертчета се стопяват и се смесват с маслото. Означава „Добре дошъл“.

Емили погледна към кухненския плот, където още стоеше кейкът на Джулия от вчера сутринта.

— Мислех, че ябълковият пай означава „Добре дошъл“.

— Всички сладкиши означават „Добре дошъл“ — отвърна дядо й. — Е, освен кокосовите. Кокосов кейк и пържено пиле се подаряват, когато някой е починал.

Емили го изгледа странно.

— Както и задушени броколи — добави той.

Тя го проследи как взима кутията с барбекю и пъха накълцано месо в питката. Поля го със соса и прибави зеле. Затвори хамбургера и го сложи в чинията й.

— Сандвич с печено месо, стил „Северна Каролина“!

— Благодаря.

Емили взе усмихнато чудноватия сандвич. Дядо й беше наистина мил човек. Приятно й беше да е край него. Караше я да се чувства съвсем миниатюрна, да осъзнава, че светът е нещо далеч по-голямо от нейните проблеми, от скръбта й.

— Много мило от страна на Джулия.

— Тя е чудесна. Баща й би се гордял с нея.

— Тъкмо говорехме за светлините на Мальби — подхвана Емили с надеждата дядо Ванс да остане по-заинтригуван от разкритието й от Джулия. — Виждам ги нощем.

— Нима? Къде?

— В горичката зад къщата — отговори тя, пресегна се и взе кутията, която й подаваше.

— Ще те помоля само за едно, Емили — сериозно каза дядо й. — Само за едно. Стой далеч от тях.

— Но аз не мисля, че това е призрак — възпротиви се Емили. — Май някой го прави нарочно.

— Нищо подобно. Довери ми се.

Емили не обичаше да спори, въпреки че майка й обожаваше разпалените дискусии. Този път обаче с мъка се въздържа да посочи, че кутията с пластири, която „призракът“ й остави снощи, едва ли е плод на чиста случайност.

— Като малка майка ти ме гледаше със същото изражение — констатира дядо й. — Упорито дете беше моята Дулси.

Той рязко отклони поглед, сякаш се е разбъбрил прекалено. Предишното напрегнато мълчание се възцари отново, присъединявайки се на трапезата с извинение за закъснението.

Емили побутна царевичните бухти в чинията си.

— Защо не искаш да говориш за нея?

Без да я поглежда, той отвърна:

— Чувствам се объркан. Не знам какво да кажа.

Емили кимна, макар всъщност да не разбираше. Може би — като всичко у него — скръбта му беше по-тежка, отколкото на другите, огромна и дълбока като непроницаема бездна. Връзката с дъщеря му очевидно е била сложна. Но пък отношенията на майка ѝ с околните винаги бяха сложни. Дулси имаше тежък характер. Буйна и непостоянна, тя приличаше на облаче парфюм. Стига ти да се пръснеш съвсем малко с него. И после уханието се стопява.

Не биваше да го пришпорва. Зарече се да не се обижда, когато я отбягва. Беше му признателна, че я бе приютил, когато нямаше къде другаде да отиде. Ще разговаря за майка си с другите в града, ще разбере повече от тях. Навярно ще успее да открие още членове на Лавровата ложа. Сигурно ще види отново Уин Кофи и ще го помоли да ѝ разкаже за чичо си и за майка ѝ. Обеща ѝ следващия път да ѝ разкрие историята им.

Тази мисъл ѝ допадаше. Че ще види пак Уин Кофи.

Вечеряха мълчаливо. После дядо Ванс отново провери сушилнята, сякаш нещо можеше да се е появило вътре, докато са се хранили. Не откри нищо и се прибра в стаята си. Емили се качи горе и довърши метенето. След това седна на балкона и зачака светлината.

Така приключи вторият ѝ ден в Мальби.

По-късно същата вечер Ванс излезе от стаята си да провери за последно сушилнята. Спря и вдигна поглед към стълбището. Шумът беше стихнал. Емили беше приключила с чистенето и се готвеше за сън.

Замисли се колко е странно, че в къщата отново има някого. Почти беше забравил това усещане. Емили раздвижваше въздуха, той вибрираше, сякаш наблизо звучеше музика, но мелодията бе почти недоловима. Изненадваше го пълнотата, която му даряваше

присъствието ѝ, и не знаеше как да я изрази. Да бъдеш необходим някому, беше като да бъдеш висок — превръща се в проблем само когато си край другите.

Ванс се извисяваше над останалите деца в детската градина. Това беше първият му спомен за необичайния му ръст. Дотогава, макар да беше възедър за възрастта си, все пак беше най-ниският член на семейството си — всички до един с нормални размери. Отначало в училище някои деца се опитаха да му се подиграват, но скоро разбраха, че не е разумно да предизвикват съперник, който може да ги събори само с повея от размаханата си ръка.

Всичките му близки бяха покойници. Ванс беше единственият жив Шелби, наследник на цялото семейно състояние. Разбираше, че не му се е полагало. Не и цялото — наследството на Шелби, името Шелби. Братята и сестрите му бяха предназначени за велики дела. В семейството му трябваше да има нормални деца. Ала голямата му сестра, за която тапетите в стаята бяха винаги на розови вълнички, се удави на единайсет в езерото Пайни Удс. А на шест малкият му брат падна от къщичката на дървото в предния двор. Родителите му опитаха да си имат още деца. Напразно. Трябваше да се задоволят с Ванс. Ванс, чиито крака бяха толкова дълги, че стигаха дъното на езерото, та нямаше как да се удави, а ръцете му досягаха най-горните клони на дърветата, та не се налагаше да се катери и нямаше опасност да падне.

Родителите му починаха, когато навърши двайсет. Стори му се, че в предсмъртния час по лицата им се изписва разочарование. Великанът щеше да наследи цялото им състояние. Навярно са се питали какво ще прави с него? Никога нямаше да се ожени. Кой би го пожелал?

Беше на трийсет и две. Живееше сам и рядко излизаше навън. Тогава срещна Лили. Беше роднина на семейство Съливан. Къщата им беше по-надолу по улицата. Дойде им на гости в почивните дни. Ако трябваше да е цвят, Лили щеше да е светлозелено. Ако трябваше да е аромат, щеше да е свежа хартия. Беше ведро, умна и не се боеше от нищо. Момчетата на Съливан често мятаха топки в двора му и после се състезаваха кой ще дръзне да ги вземе с риск Великана да го изяде. Споделиха приключенията си с Лили. Тя се ужаси. Хвана ги за ушите и ги помъкна към верандата на Ванс, решена да ги накара да се извинят. Когато той се появи на вратата, Лили се смая и ги пусна. Те

тутакси си плюха на петите. След няколко часа, понеже Лили не се върна у дома, момчетата захленчиха пред майка си, че Великана навярно я е изял. Майка им тръгна да провери. Забеляза Ванс и Лили, седнали на стъпалата пред верандата, да пият чай и да се смеят. Спря и се върна, усетила, че се случва нещо чудесно. За пръв път чуваше Ванс да се смее така.

Ожениха се, след като Лили се дипломира. Тя преподаваше в началното училище в Малъби, докато забременя. Бяха лъчезарни дни. Лили не позволяваше на Ванс да се застоява у дома. Настояваше да пазаруват заедно, да ходят на кино, да посещават бейзболни мачове. Уединеният му живот досега бе предизвиквал хорското любопитство. Щом престана да се крие вкъщи, Малъби го прие охотно. В град, пълен е чудатости, той беше просто поредната странност. Това прозрение го изпълни с такава благодарност, че той започна да предоставя средства за детски площадки, за военни мемориали и за стипендии.

Едва не умря, когато Лили почина. Дулси беше на дванайсет. Сякаш вечен сняг се спусна над живота им, обричайки целия им свят на студ и тишина. Спаси го само споменът за светлата зеленина на Лили, за смеха ѝ и за непоклатимия ѝ оптимизъм. Нямаше представа как Дулси е преодоляла загубата. И тази вина щеше да го измъчва докрай.

Ванс смяташе, че човек може да понесе такава скръб само веднъж в живота си.

После научи, че е починала дъщеря му.

Когато приятелката ѝ Мери му се обади да му съобщи, че е загинала в катастрофа, Ванс почти не продума. Остави слушалката и се добра някак до стаята на Дулси. Не можа обаче да слезе и цяла седмица наблюдава как тапетите притъмняват — сиви и мокри като буреносно небе. Искаше да умре. Какъв смисъл имаше да продължава? Всичко, което го свързваше с този свят, си беше отишло.

Когато Джулия най-сетне го откри, беше толкова изнемощял от глад, че не можеше да върви. Остана цяла седмица в болницата, където краката му висяха извън леглото и го покриваха с по три чаршафа.

Завърна се у дома и изслуша няколкото съобщения от Мери. Обясняваше му, че Дулси има дъщеря. Която трябва да живее някъде. Тя не можела да се погрижи за нея, понеже се прибирала у дома в

Канада. Наела частен детектив да потърси близки роднини на Емили по майчина и по бащина линия. Открили само Ванс.

Беше навикнал да е пасивен. Съзнаваше го. Беше срамежлив заради високия си ръст. Родителите му бяха оставили състояние. Съпругата му обаче беше тази, която го откри като личност. Лили се грижеше за всичко. От дванайсетгодишна Дулси растеше почти съвсем самостоятелно. Сега бе дошъл неговият ред. Налагаше се да поеме нещата в свои ръце.

Засега не успяваше да се погрижи кой знае колко добре за Емили. Майка ѝ не беше ѝ разказвала нито за Мальби, нито за миналото си и Ванс се ужасяваше да не спомене нещо, което Дулси не би желала дъщеря ѝ да узнае. Когато тръгна, тя го закле да запази всичко в тайна. „Не говори за това, настоя Дулси, и може би всичко ще отшуми. Навярно някой ден всички ще забравят“. Беше подвеждал дъщеря си многократно, но този път се зарече да не нарушава дадената дума. Успяваше вече двайсет години. Сега не знаеше как да постъпи. Емили вече беше привлякла вниманието на светлините на Мальби. Внучка му щеше да настоява за отговори.

Влезе в тъмната кухня. Но вместо към сушилнята, се запъти право към задната врата и я отвори. И естествено, както Емили твърдеше, в горичката в задния двор се мяркаше светлина. Стоеше неподвижна, сякаш наблюдаваше къщата.

Ванс излезе на верандата и пристъпи напред. Светлината тутакси изчезна. Откъм балкона горе долетя ахване, после се чуха стъпки. Той слезе от ниската задна веранда и погледна нагоре.

Емили стоеше там и се взираше към дърветата.

Не го видя и Ванс тихо се прибра.

Веднъж бе допуснал грешка.

Нямаше да я повтори.

СЕДМА ГЛАВА

Езерото Пайни Удс отговаряше напълно на името си — намираше се сред гъст пръстен от борови гори. Изглеждаше като тъмносиня купа с вода, която всеки момент може да се преобърне и да се разлее в околността. Джулия паркира стария си черен пикап „Форд“, принадлежал навремето на баща ѝ, на едно от последните свободни места в претъпкания паркинг над дъсчената пешеходна алея. Отдавна не беше идвала тук. За последен път я беше водил баща ѝ. Преди Бевърли да се появи в живота им. Забравила беше колко е красиво. Когато слязоха от пикапа, ги посрещна какофония от летни миризми и звуци. Мокър пясък, кокосово плажно масло, моторни лодки, детски смях, музика.

— Толкова е шумно! — възкликна Емили. — Още отсега ми харесва!

— Доколкото си спомням, и майка ти обичаше да идва тук. Говореше се, че членовете на Лавровата ложа се събирали в заливчето и по цели лета плажът бил тяхно владение.

Джулия праметна плажната чанта през рамо и поведе Емили през горещия размекнат асфалт на паркинга.

Спуснаха се на дъсчената алея, а оттам — на плажа. Заради плътното множество се наложи да вървят в индианска нишка. Джулия току се обръщаше да провери дали Емили я следва. Усмивката не слизаше от устните на момичето. То спря да се събуе и изтича да я настигне.

Спряха по средата между алеята и заливчето. От тази страна на езерото над плажа се издигаха вили — просторни постройки със стъклени стени с изглед към сияйносините води. Джулия извади две хавлии от чантата и ги постла върху пясъка. Емили заслони очи с ръка и се озърна.

— Тук ли си бяхте уговорили среща със Сойър?

— Не. Защо? — попита Джулия, докато смъкваше белите си панталонки. Остави обаче полупрозрачната блуза с дълги ръкави над

червения бански костюм.

— Защото идва насам.

Джулия се обърна рязко и го видя да приближава по плажа. Сойър изпъкваше твърде много, за да се слива с каквато и да било обстановка, ала най-подходящият му мизансцен беше тук — сред слънчевите лъчи и пясъка. Беше златен. Слънчев крал.

— Красив е — замислено отрони Емили. — Още щом го видях, разбрах, че гласът му ще звучи така. Не знам защо.

— На някои мъже им личи, че са южняци, преди да обелят и дума — каза Джулия, докато с Емили безпомощно — сякаш не могат да отлепят очи — наблюдаваха как Сойър крачи към тях. — Напомнят ти нещо приятно — пикници или бенгалски огньове посред нощ. Южняците ти отварят кавалерски вратата, прегръщат те, когато им крещиш ядосано, и поставят гордостта над всичко. Ала внимавай какво ти говорят. Каdifените им гласове те приласкават да им вярваш дори когато не бива.

— Как така? — заинтригува се Емили.

— Надявам се никога да не разбереш — отвърна Джулия.

— На теб говорили ли са ти така?

— Да — меко отвърна Джулия точно щом Сойър спря до хавлиите им.

— Здравейте, дами.

— Здравсти, Сойър — поздрави Емили и седна.

Джулия се настани на съседната хавлия и пъхна панталонките си в плажната чанта.

— Какво правиш тук?

— О, нямам представа, Джулия... — проточи той. — Ловя мечки?

Тя присви очи.

— Някакъв нов евфемизъм ли е това?

Той не отговори и се отпусна на хавлията точно пред краката ѝ. Тя различи отражението си в слънчевите му очила, когато се втренчи в нея. Какво ли си беше наумил? Защо се държеше толкова свойски? Как дръзва да сяда на плажната ѝ хавлия, току до голите ѝ крака? Нима осемнайсетте години мълчание, докато бе в Балтимор, и осемнайсетте месеца хладна вежливост, след като се завърна, не бяха успели да го обезкуражат?

Явно не бяха.

Само защото каза на Стела, че пече сладкиши заради него.

Глупаво, глупаво, глупаво.

— Сестра ми пристигна в града за почивните дни — каза той. — С дъщеря си са отседнали в семейната вила край езерото. Дойдох да ги видя.

— Споменах ти, че ще водя Емили тук днес, но това няма нищо общо с появата ти?

— Би било твърде лесно, нали?

— За теб всичко е лесно, Сойър.

— Не всичко. — Преди да успее да му отговори, той посочи някъде зад гърба ѝ. — Ето я племенницата ми Ингрид.

Джулия и Емили се обърнаха и видяха как симпатично червенокосо момиче свърна към тях и приближи. Джулия смътно си спомняше, че сестрата на Сойър беше червенокоса.

— Това е Джулия Уинтърсън — представи я Сойър на момичето.

Ингрид се усмихна.

— Познавам те по розовия кичур. Виждам те понякога в града, когато идваме с мама — обясни тя. — Харесва ми, между другото.

— Благодаря — рече Джулия. — Това е Емили. Пристигна наскоро в Мальби.

— Няколко деца са организирали парти в заливчето. Поканиха ме да отида. Ще попитам мама. Искаш ли да дойдеш, Емили?

Емили я изгледа с недоумение.

— С каква цел е?

— Моля?

— Някакъв клуб по интереси ли е?

— Парти е — повтори Ингрид и изгледа въпросително Емили, преди да поеме отново. — Връщам се след минутка.

Емили сякаш все още недоумяваше.

— Усложняваш нещата — засмя се Джулия и я потупа по ръката. — Трябва само да кажеш: „Много бих искала!“.

— Виж как — обади се Сойър. — Джулия, искаш ли да те изведе на вечеря в понеделник?

— Много бих искала! — прие играта Джулия. — Ето! Лесно е, нали? Малко забавление. Не си ли ходила на парти в предишното училище?

— Е, помагах на мама да организира приеми. Обикновено благотворителни. А някои клубове в училище отбелязваха с прощални тържества края на учебната година.

— Що за училище си посещавала?

— „Роксли“. Само за момичета. Мама помогна да го основат. Главната му цел е да възпитава социална активност и глобално самосъзнание. Доброволните дейности са част от учебния план.

От живота на Дулси сякаш наистина беше излязло нещо добро. Емили бе споменавала и преди, че майка ѝ се е включвала активно в много инициативи. Колкото и невероятно да звучеше, Дулси явно се бе променила след раздялата с Мальби.

— Е, това парти не си поставя никаква цел. То е само за забавление.

Емили я погледна колебливо.

Джулия се засмя отново.

— Всичко ще бъде наред. Аз ще те чакам тук, когато пожелаеш да се прибереш у дома. Бъди спокойна.

Ингрид се върна и попита:

— Готова ли си, Емили?

Емили стана, усмихна се — насила, както Джулия веднага усети — и пое с Ингрид.

— Кой би повярвал, че Дулси ще успее да възпита толкова мило дете? — обади се Сойър.

— Симпатично момиче, нали?

— Много си грижовна към нея. И не, не съм изненадан.

Джулия сви неспокойно рамене, осъзнала, че е останала сама с него и няма как да избяга от темата, която той несъмнено смяташе да повдигне.

— Нуждае се от опора, докато се установи. Помня какво е да си тийнейджър. И повярвай ми, изпитвам дълбока благодарност, че този път съм от другата страна.

Сойър я наблюдаваше мълчаливо. Щеше ѝ се да свали слънчевите очила. Не ѝ харесваше притесненото отражение, което виждаше в стъклата.

Напрежението, което изпитваше, сигурно беше съвсем естествено. Връстниците от юношеството винаги остават пазители на душевните ни терзания и тегоби. В това се състои една от житейските

несправедливости — че продължаваме напред, жънем успехи и се чувстваме щастливи, но видим ли някой съученик от гимназията, незабавно си възвръщаме някогашния облик, забравили какви сме сега. Край Сойър тя се превръщаше в предишната Джулия — обърканата дъщеря на човека, не успял да завърши гимназия, който продава барбекю, за да се прехранва. Сойър не предизвикваше тези чувства по никакъв начин, но те неизбежно изплуваха на повърхността. Имаше основания да го обвинява за много неща, но не и за това.

— Защо не си свалиш блузата? — наруши мълчанието той.

— Обзалагам се, че го казваш на всички момичета. — Не получи отговор и добави: — Знаеш защо.

Пресегна се към плажната чанта за бутилка вода, но Сойър я улови за ръката.

Задържа я и бавно вдигна ръкава на блузата. С огромно усилие на волята Джулия се овладя да не се отдръпне. Напомни си, че ги е виждал и преди. Мнозина ги бяха виждали. Не можеше да ги крие непрекъснато.

Той прокара палец по белезите. Някои бяха по-тънки от жички, други — плътни и релефни. Сърцето ѝ се сви — мъничко — от стъписващо нежния му жест.

— Кой беше твоята опора, когато беше на нейната възраст, Джулия?

„Ти“.

— Никой. Такава съм си. — Джулия отдръпна ръка. — Не искам да ги пече слънцето. Стават още по-грозни.

— Доверяваше ли се на Бевърли или на баща си?

— Татко не знаеше какво да ме прави. А Бевърли смяташе, че неин дълг е да се грижи за татко, а не да ми бъде майка. Ала тя го убеди да ме изпрати в пансиона. Винаги ще съм ѝ благодарна за това. Едва ли щях да оцелея, ако не бях заминала.

— И броиш дните до следващото заминаване — вметна той.

— Точно шест месеца.

Той полегна на една страна пред нея и подпря глава с ръка.

— Та кога да те взема?

— Да ме вземеш? — попита тя.

Намери бутилката с вода и отпи глътка.

— За срещата ни в понеделник. Прие предложението ми. Имам свидетел.

— Не ставай смешен! — изсумтя Джулия.

— Говоря сериозно.

— Нищо подобно. Сваляй блузите на другите. Чарът ти не ми действа. Имам защитна броня.

— Моля, моля... Нямах представа какво ще те сполети, ако пусна в ход целия си арсенал.

— Няма да ме уплашиш.

— Напротив. И затова се въздържам. Искам да поговорим, Джулия — додаде той. — Но не сега.

Преобърна се по гръб. Златистите косъмчета по краката и ръцете му засияха като карамелизирана захар.

— Не го решаваш ти — скастри го Джулия.

Той не отговори. Зачака го да си тръгне. Не стана. Нищо чудно да беше заспал.

Тя извади книга от плажната чанта и се отмести възможно най-далеч от него, питайки се каква ли жалка част от сърцето ѝ се радва на близостта му.

Онази част, която винаги щеше да си остане на шестнайсет, вкаменена безвъзвратно, преди всичко да се промени.

С всяка следваща крачка към залива Емили се изнервяше все повече. Не би му мислила толкова, ако не беше дочула разговора на старите дами. Сега се притесняваше как ще я възприемат останалите. Повтаряше си, че няма причина да не се приспособи. Стига да преодолее временната фаза „новото момиче в града“.

Компанията се беше събрала встрани от брега, на малка закътана полянка под дърветата в дъното на залива. Бяха пуснали музика. Няколко деца държаха пластмасови чаши с освежаващи напитки. Група момчета играеха футбол и се пречкаха в краката на останалите. Имаше и възрастни — единият се въртеше около грила и очевидно играеше ролята на церемониал майстор. Беше висок, общителен мъж с черна коса и бумтящ глас.

Щом се смесиха с тълпата, Ингрид я остави. Емили се отдалечи от шумотевицата и се запъти към края на заливчето. Пое дълбоко дъх.

Не биваше да се паникьосва.

Джулия бе споменала, че момичетата от Лавровата ложа се събирали тук през лятото. Личеше си, че мястото открай време е било сборен пункт на местните деца, понеже дънерите на дърветата бяха покрити с издълбани имена и инициали. Един надпис привлече вниманието ѝ — голямо сърце около инициалите Д.Ш. + Л.К. Почуди се дали Д.Ш. не означава Дулси Шелби. Усмихна се. Стана ѝ приятно при мисълта как навремето някое момче е обичало толкова майка ѝ, че е издялало инициалите им в дървесната кора. Иначе майка ѝ не излизаше често с мъже. Малкото ѝ връзки — все краткотрайни флиртове — бяха с мъже, с които се запознаваше покрай работата. Не искаше да се обвързва сериозно. Разговаряше открито с Емили. „Винаги споделяй ясно намеренията и очакванията си, повтаряше ѝ тя. Така няма опасност някой да се почувства наранен“. Доколкото знаеше, баща ѝ беше единствената по-сериозна връзка в живота на майка ѝ и дори тя не беше започнала така. Запознали се по време на акция в защита на делфините. Прекарали десет дни заедно на една лодка. В резултат на бял свят се появила Емили. Две години по-късно баща ѝ загинал в морето, опитвайки се да възпре нелегалния улов на китове. Майка ѝ не се беше омъжила за баща ѝ. Емили не го помнеше и като повечето събития в миналото на Дулси, той си оставаше загадъчна и почти неспоменавана фигура.

Както стоеше и се взираше в дървото с гръб към партито, ненадейно я завладя странно усещане — сякаш я обвиваха нишки топлина. Отначало се сепна, прииска ѝ се да размаха ръце и да ги отърси, но се възпря, за да не я помислят за смахната. След малко установи, че усещането не е неприятно. Напротив. Затвори очи. Обзе я... умиротворение.

Отвори отново очи и нещо я накара да се обърне.

Зад нея стоеше Уин Кофи.

Носеше дълги плувки, мокри от водата и прилепнали към бедрата му. От косата му се стичаха капки. Миришеше на топла езерна вода.

Тя прочисти гърло.

— Едва те познах без костюма.

Той изви развеселено крайчетата на устните си.

— Този път съм в различен костюм.

— Но без папийонка.

— Затруднява плуването. Пробвал съм.

Очите ѝ се стрелнаха от устните към брадичката, а после към ручейчетата, спускащи се по голите му гърди. Смутено отклони поглед към лицето му. Изглеждаше така, сякаш е излязъл от водата и се е устремил право към нея. Ала как бе разбрал, че е тук? Как би могъл да я види от езерото? Забеляза, че зад гърба му няколко деца ги наблюдават и си шепнат. На Уин очевидно не му правеше впечатление. Той определено се вписваше идеално в обстановката. Интересът му към нея явно не беше безпричинен.

— Всички тук ли учат в Мальби? — попита го Емили.

— Някои прекарват лятото във вилите си край езерото и наесен си заминават — обясни Уин, приковал очи в нея. — Други са местни и учат в Мальби.

— В гимназията?

— Да.

— Наесен постъпвам в подготвителен клас там.

— Знам. Аз също. — Той прокара ръце през мокрите си тъмни коси и ги приглади назад. — Не че ми е неприятно да те видя, но все пак ще те попитам: „Какво правиш тук?“.

— Тук? — учуди се Емили. — Имаш предвид на партито?

— Да.

— Опитвам се да се смеся с тълпата.

— Не става. Готви се.

— За какво?

В същия миг тъмнокосо момиче в оранжев бански костюм застана до Уин.

— Ти си Емили Бенедикт, нали? — попита то с глас, съчетал същата неприязън и любопитство като на Уин, когато се запознаха, ала малко по-остри.

— Да — отговори Уин преди Емили. — Емили, това е сестра ми Кайли.

— Не си поканена — изстреля Кайли. — Ще ми провалиш партито.

— Аз... аз дойдох с Ингрид — обясни Емили, усетила как я залива вълна от смущение.

— Върви си.

Уин най-сетне отлепи очи от Емили и изгледа укоризнено сестра си.

— Не се дръж грубо, Кайли.

— Не съм груба. Говоря сериозно. Искам да си върви.

Кайли посочи зад гърба си. Брат ѝ се обърна и забеляза, че едрият мъж — церемониал майсторът — се отдалечава от грила и бавно крачи към тях.

Уин изруга.

— Хайде!

Стисна Емили за ръката и двамата се шмугнаха покрай дърветата. Когато излязоха на плажа, извън полезрението на множеството в заливането, Уин спря.

Емили потърка ръка, необичайно затоплена от допира на пръстите му.

— Съжалявам — каза тя, леко стъписана от бързото оттегляне. — Не знаех, че е частно парти.

Стояха с лице един към друг на претъпкания плаж сред пелена от летни шумове.

— Не е.

Отне ѝ секунда да осмисли чутото. Партието не беше частно. Значи тя беше нежелана. Само тя.

— О!

— Още ли не ти е казал дядо ти? — изневиделица изтърси Уин.

— Какво?

— За майка ти и чичо ми. Това е причината — той махна с глава към заливането.

Емили недоумяваше какво общо има прогонването от партието с майка ѝ и чичо му.

— Всъщност се надявах да те срещна, за да те попитам — обади се тя. — Обеща следващия път да ми разкажеш.

— Нима? Следващият път изглеждаше толкова далеч. — След кратко колебание Уин добави: — Чичо ми се самоуби, преди да завърши гимназия.

Сварена неподготвена, Емили не знаеше какво да отвърне. Накрая се задоволи със:

— Съжалявам.

— Самоубил се е заради майка ти.

Обзе я паника. В ума ѝ изплуваха инициалите върху дървото: „Д.Ш. + Л.К.“.

Дулси Шелби и Лоугън Кофи.

— Били влюбени — заобяснява Уин, наблюдавайки я зорко. — По-точно той бил влюбен в нея. Родителите му се помъчили да го разубедят, но той се възпротивил, нарушил дългогодишна традиция. После майка ти го изоставила и разбила сърцето му, сякаш саможертвата му е била безсмислена.

Емили отчаяно се мъчеше да проумее.

— Почакай! Виниш мама за смъртта му?

— Всички я винят, Емили.

— Как така всички?

Усети как извисява глас.

И Уин го забеляза. Той намести колана на плувките си и кръстоса ръце.

— Съжалявам. Трябваше да помисля как да го разкажа по-мило. По-трудно е, отколкото смятах.

— Отколкото смяташе? — възкликна тя. — Смяташе да ме убедиш, че мама е отговорна за самоубийството на чичо ти? Ще те изненадам! Мама беше чудесен човек. За нищо на света не би наранила никого. Никога.

Сякаш предусетил нещо, Уин внезапно хвърли поглед през рамо.

— Татко ме търси. Ела насам.

Той я хвана за ръка и я поведе към боровете отвъд брега.

Босите ѝ крака вдигаха облаци пясък, докато тичаше след него.

— Къде отиваме?

— Да се скрием — отговори той точно щом Емили стъпи върху хладния килим от борови иглички. Ухаеше силно на смола. В ума ѝ изплуваха коледни венци и червени стъклени играчки за елха. Само на няколко крачки от езерото се бяха пренесли в съвсем различен свят, в съвсем различен сезон.

— Нямам обувки — дръпна го тя да спрат.

Той се обърна към нея.

— Май често обикаляш из горите на бос крак.

Тя не се развесели.

— Защо го правиш?

— Може и да не ти се вярва, но се опитвам да ти помогна.

— Да ми помогнеш за какво? — размаха тя ръце тревожно.

— Да се адаптираш.

Емили се намръщи, защото ако да се адаптира към живота тук, означаваше да приеме думите му за майка ѝ за чиста монета, това никога нямаше да се случи.

Преди да се обърне и да поеме обратно към брега, той проговори:

— Така... в основни линии историята е следната — майка ти се славела като разглезено и жестоко момиче. Чичо ми бил наивен и свенлив. Тя се възползвала от чувствата му и го подмамила да разкрие дълго пазена тайна на рода Кофи пред целия град. Просто прищявка. После го отритнала. Съсипан, че я е изгубил и е наранил семейството си, той се самоубил. Тя напуснала града без нито дума на разкаяние. Знаем колко ти е трудно да го приемеш. Но това обяснява защо хората тук се държат... така с теб.

— Как?

Тъмните му извити вежди подскочиха нагоре.

— Не си ли забелязала?

Емили се поколеба.

— Забелязала си значи.

Тя поклати глава. Беше му ядосана за думите, но още повече се гневеше на себе си, че стои и го слуша.

— Ти не познаваш мама. Аз я познавам. Не би отритнала никого.

В очите на Уин проблесна съчувствие и топлина. Личеше си, че съжалява, задето думите му са я наскърбили, но не изглеждаше разкаян, че ги е изрекъл. Това ли беше имал предвид, когато спомена, че имат обща предистория?

— Защо да ти вярвам? — предизвикателно попита тя. — Защо изобщо да ти вярвам?

Той сви рамене.

— Сигурно не бива. Сигурно трябва да страниш от мен. Учудвам се, че дядо ти още не те е предупредил. Скоро ще го стори. Помни ми думите.

Внезапен повей на вятъра разлюля върховете на боровете. Над главите им заваля водопад от зелени и кафяви иглички. Емили гледаше като омагьосана Уин през вихрушката. Кое е това странно момче? Какво иска от нея?

— Каква тайна е разкрил чичо ти? — попита неволно.

Той мълча дълго, сякаш се бореше със себе си. Най-сетне устните му се извиха в цинична усмивка и развалиха вълшебството.

— Няма да ми повярваш, ако ти кажа.

Охотно разбулваше тайни, но не и своите. Нима имат стойност думите на толкова неискрен човек?

Но те кръжаха из съзнанието ѝ. Ядоса се. Обърна се вдървено и закрачи към езерото. Обратно към лятото.

Откри Джулия, кръстосала крака върху хавлията, вгълбена в книгата си. Сойър лежеше, изтегнат пред нея като голяма оранжева котка.

Джулия вдигна поглед, когато сянката на Емили падна върху лицето ѝ.

— Емили? Какво има? — остави книгата тя.

— Нищо. Искам да се прибера, ако може.

Внезапно ѝ се прииска отчаяно да поговори с дядо си. Той беше единствената ѝ истинска връзка с майка ѝ. Щеше да ѝ каже, че Уин я е излъгал.

Сойър приседна. Свали слънчевите очила.

— Изглеждаш притеснена — констатира той.

— Добре съм.

За по-убедително си залепи и усмивка.

— Сестра ми се държа грубо с нея. Извинявам се — сепна я гласът на Уин иззад гърба ѝ.

Не беше усетила, че я е последвал. Той срещна очите ѝ с тревожно изражение.

Сойър стана. Макар и красавец, изглеждаше внушително, когато се разгневи. На ръст беше колкото Уин, ала доста по-едър.

— Какво ѝ каза сестра ти?

Преди Уин да отговори, Джулия се намеси:

— Вие ли организирахте партито?

— По случай рождения ден на сестра ми.

— Господи! — възкликна Джулия, грабна плажната чанта и бързо натъпка вътре хавлиите, книгата и шишето с вода. Изправи се.

— Не знаех. Хайде, миличка. Да си вървим у дома.

— Мога да я закарам — предложи Уин. — На път ми е. И без това трябва да се прибера преди залез-слънце.

Той протегна ръка и Емили механично я пое. Ала тутакси се сепна и понечи да се дръпне. Уин обаче я стискаше здраво. Дланта му беше топла и суха, сякаш току-що извадена от ръкавица.

— Аз ще я закарам — обади се Джулия.

— Няма проблем...

Сойър пристъпи напред.

— Идеята не е добра, Уин — каза.

Уин се втренчи в Емили и след секунда отрони:

— Мнозинството печели.

Пусна ръката ѝ. Домъчня ѝ за досега му. Какво безумие!

Джулия я обгърна през рамо и я поведе.

— Хайде!

— Да дойда ли с вас? — подвикна им Сойър.

— Не. — Джулия го изгледа мълчаливо и добави: — Но благодаря.

Двете с Емили прекосиха мълчаливо плажа и стигнаха паркинга. Настаниха се върху нажежените от слънцето черни седалки в пикапа и Джулия веднага завъртя ключа. На Емили никак не ѝ се искаше да повярва, ала реакцията на Джулия доказваше, че чутото от Уин е вярно.

— Уин каза, че чичо му се самоубил заради мама — изстреля тя.

Джулия запали двигателя. Очевидно не желаше да обсъжда темата.

— Не е истина, нали?

— Истина или не, не е трябвало да ти казва — обърна се тя към нея и я докосна по ръката.

Емили едва не се разплака. Иначе приятната майчинска загриженост на Джулия сега я разстройваше.

— Каза, че била жестока — отдръпна ръка тя.

Джулия трепна.

— Дядо ти трябва да ти обясни. Не аз. И определено не Уин. — Взря се в Емили. Цялото ѝ изражение излъчваше съчувствие и искрена добронамереност. — Дълго време ми отне да осъзная едно — сами избираме какво ни определя. Сега навярно не ти звучи особено смислено, но един ден ще разбереш.

Емили кимна неохотно.

— Хайде тогава — Джулия подкара пикапа. — Ще те заведе при дядо ти да поговорите.

ОСМА ГЛАВА

— Радвам се, че се връщаш — надникна дядо Ванс от стаята си още щом Емили прекрачи прага на входната врата. Изненада се, че излиза сам. Беше се подготвила да го измъкне от убежището му.

— Мислех си, че ще ти трябва кола, за да ходиш до езерото, когато ти се прииска, вместо да сучаеш тук. Имам една. Кола, искам да кажа.

— Дядо Ванс...

— Не я карам. Никога не съм шофирал. С тези крака... Но прадыдо ти имаше кола. Ела да ти я покажа.

Какво го прихващаше? Със същия човек ли вечеря в мълчание снощи? Той я поведе през кухнята и се обърна настрани, за да провере широките си рамене през вратата към верандата. Емили го последва в двора и покрай къщата към стария гараж, който изглеждаше неизползван, дори неотварян от векове. Алеята откъм улицата вече не съществуваше и гаражът се издигаше в тревясалия страничен двор като остров, изгубил моста си към сушата.

Ванс отвори вратата на гаража, на слънцето проблеснаха облачета прахоляк, но навътре не се виждаше нищо. Той се пресегна към ключа за лампата. Флуоресцентната тръба заблещука неохотно, забръмча и запримигва жаловито, докато най-сетне реши да освети както трябва колата.

— „Олдсмобил Кътлас“ от 1978-а — обяви дядо Ванс. — Под слоя прах всъщност е кафяв. Ако не ти е неприятно да караш толкова стара кола, ще извикам някого да я прегледа.

Емили огледа съсредоточено олдсмобила.

— Карала ли го е мама?

— Не. Когато навърши шестнайсет, пожела автомобил със съгваем покрив, та ѝ подарих такъв. — Той помълча. — Ако искаш по-различен, ще го уредя...

— Не — бързо възрази Емили. — Този ми харесва. Изглежда здравеняк.

— Здравеняк, а? На Лили щеше да ѝ допадне.

— Коя е Лили? — погледна го Емили.

Ванс изглеждаше шокиран.

— Лили е съпругата ми, дете — отвърна той. — Майка ти никога ли не я е споменавала?

— Нищо не ми е разказвала. — Емили отметна изплъзналите се от опашката ѝ кичури коса зад ухото. *Говори с него.* — Дядо Ванс, днес на езерото имаше парти. Оказа се, че са го организирали семейство Кофи. Помолиха ме да си вървя.

Ако възмуцението можеше да добие видим образ, то със сигурност щеше да е мъж с великански размери, възправящ се в цял ръст.

— Помолиха те да си вървиш?

— Е, не толкова многословно — обясни Емили, все още смутена от случилото се. — Но ми стана ясно, че семейство Кофи не ме харесва. Е, с изключение на Уин. Така ми се струва поне. Всъщност не съм сигурна.

— Нали те помолих изрично, Емили! — отвърна Ванс. — Да страниш от тях!

Уин предвиди правилно, че дядо Ванс скоро ще я предупреди да го отбягва.

— Помоли ме да страня от светлините на Малъби, а не от семейство Кофи. Не знаех, че не постъпвам добре.

Ванс пое дълбоко дъх и поклати глава.

— Права си. Не си виновна ти. — Той се втренчи в колата. После изгаси лампата. — Надявах се след толкова години раните да са зараснали.

— Заради мама ли е? — колебливо попита Емили. — Уин ми разказа невероятни неща днес. Че била жестока. Не може да е вярно. Мама беше чудесен човек. Не беше ли такава? Разбирам, че не ти се говори за нея, но моля те, само това ми кажи.

— Дулси беше трудно дете — подхвана дядо ѝ, докато затваряше вратата на гаража. — Беше избухлива и упорита. Енергичността ѝ изтощаваше околните. Но беше и умна, лъчезарна и любознателна — наследство от Лили. Дулси беше на дванайсет, когато почина Лили. — Той отклони очи и ги избърса припряно и смутено. — Не знаех как да се справям сам с нея. Предоставях ѝ всичко, което пожелаеше.

Отначало тя ме изпитваше, искаше невероятни неща, за да види докъде ще стигна. Аз никога не казах „не“. И тя притежаваше най-хубавото от всичко. Когато поотрасна, ѝ доставяше огромно удоволствие да дразни онези, които нямаха колкото нея. Понякога наистина се държеше жестоко. Най-често взимаше на прицел Джулия.

Емили се почувства така, сякаш се изкачва нагоре и внезапно пропуска стъпало.

— Мама е обиждала Джулия?

Ванс кимна бавно.

— И не само нея — неохотно добави.

Емили усети как цялото ѝ същество се съпротивлява да повярва. За майка ѝ ли ставаше дума? Та Дулси беше добър, всеотдаен човек. Мечтаеше да спаси света.

— Властваше над приятелите си, думата ѝ беше закон. Вдъхваше им невероятно страхопочитание. Приемеше ли някого, приемаха го и те. Отритнеше ли някого, отритваха го и те. И когато взе под крилото си онова срамежливо, объркано момче Лоугън и нареди на всички да го приемат, те я послушаха.

— Уин каза, че той се е самоубил.

— Вярно е.

Емили замълча, питайки се дали наистина иска да зададе въпроса, който се кани да зададе.

— Има ли нещо общо с това мама?

Зачака, стаила дъх. Накрая дядо ѝ отговори:

— Да.

— Какво е направила? — промълви Емили.

Ванс очевидно се поколеба какво да каже. Вдигна поглед към небето и после попита:

— Какво ти обясни Уин?

— Че Лоугън бил влюбен в мама, но семейството му не я одобрявало. Лоугън нарушил традицията, за да е с нея, ала мама всъщност искала да го подмами да разкрие тайната на рода Кофи.

Ванс въздъхна.

— Семейство Кофи са доста по-общителни напоследък, но по онова време живееха уединено, допускаха малцина в тесния си кръг. Дулси отдаваше голямо значение на социалното положение. Аз я подтикнах, предоставяйки ѝ всичко, което пожелае. Колкото повече

имаше, толкова по-щастлива се чувстваше. Залъгваше се, че така надмогва скръбта по изгубената си майка. Семейство Кофи не я допуснаха в социалния си кръг, възненавидяха връзката ѝ с Лоугън и тя се ядоса. Не, разяри се. След смъртта на Лили трудно овладяваше темперамента си. Често избухваше. Семейство Кофи се отличаваха със странна чудатост — никога не излизаха нощем. Все още спазват традицията. Ала Лоугън я наруши заради Дулси. Една нощ тя събра целия град край естрадата в парка. Обяви, че ще им изнесе концерт. Имаше прекрасен глас. Ала вместо да пее, изведе Лоугън на сцената.

Емили мълчеше и чакаше. Историята едва ли свършваше дотук.

— Звучи ми безсмислено — обади се тя. — Той се е самоубил, защото мама го накарала да излезе през нощта? Това ли е голямата тайна? Ама че нелепо! Не съм чувала по-абсурдно нещо.

— Семейство Кофи винаги е отстоявало традициите — каза Ванс. — А Лоугън беше много чувствително, много объркано момче. Самоубийството едва не прогони рода му от града. Ако си бяха тръгнали, отнасяйки състоянието си, Малъби щеше да се разори. Чашата преля. След този случай, след това, което Дулси причини на семейство Кофи, и злощастията, което без малко не навлече на града, никой не искаше да има нищо общо с нея. Тя извърши нещо непостижимо и този път моите пари се оказаха безсилни да я спасят.

Едва след няколко крачки Емили осъзна, че отстъпва назад.

— От двайсет години не съм говорил за това — каза Ванс. — Искан да ти го спестя, защото смятах, че е по-добре да не научаваш. Семейство Кофи обаче явно са на друго мнение. Съжалявам.

Емили продължи да отстъпва. Ванс я наблюдаваше безпомощно, сякаш беше съвсем в реда на нещата да го изостави, сякаш бе свикнал да е така. Емили се извърна безмълвно и влезе в къщата.

Качи се в стаята си и спря объркано. Чудеше се какво да прави. Сгрещи, че дойде тук. Огромна грешка. Как не бе успяла да разбере, че майка ѝ неслучайно я държи далеч от този град? Нещо странно, необяснимо витаеше тук. Усети го още в самото начало. Тук хората се самоубиваха, задето са нарушили традиция. *Да не излизат през нощта.* И всички тук помнеха някаква Дулси Шелби, която ни най-малко не напомняше майка ѝ.

Застанала посред стаята, Емили изведнъж дочу едва доловимо пърхане на криле, сякаш не бе сама в стаята.

Озърна се настрани и нагоре и не повярва на очите си. Олюлявайки се леко, се завъртя в кръг.

Върху тапетите по стените вече нямаше люляци.

Бяха ги заменили миниатюрни пеперудки във всякакви цветове и нюанси.

Готова беше да се закълне, че с тъглчето на очите си видя как някои наистина пърхат с криле. Не образуваха фигури, бяха пръснати буквално навсякъде. Излъчваха стаена енергия, сякаш отчаяно се мъчеха да полетят на свобода. Навън. Далеч от този град.

Емили застана до стената край леглото и положи длан върху тапетите.

Загърбила за миг неверието, тя усети съвсем точно какви са на допир.

Отпусна ръка и бавно заотстъпва към вратата. Втурна се надолу по стълбите. Ванс тъкмо влизаше в кухнята откъм двора.

— Тапетите в стаята — задъхано изрече Емили. — Кога ги смени?

Той се усмихна.

— Първия път е най-трудно. Ще свикнеш.

— Тапетите изглеждат стари. Как им придаде такъв вид? Как успя толкова бързо? Как ги накара да... се движат?

— Не съм го направил аз. Просто се случва. — Той махна като с магьосническа пръчица. — Започна със сестра ми. Никой не знае защо. Става само в тази стая. Ако искаш, премести се в друга.

Емили поклати глава. Твърде много безумия за един ден.

— Не съм малко дете, дядо Ванс. Тапетите не си променят сами шарките.

Вместо да спори, той попита:

— Как изглеждат сега?

Все едно не знаеше.

— Пеперуди. Полудели пеперуди!

— Възприеми стаята като универсална истина — каза дядо Ванс. — Светогледът ни се променя непрекъснато. Зависи от настроението ни.

Емили пое дълбоко дъх и се постара да бъде деликатна.

— Оценявам стремежа ти да постигнеш вълшебно очарование, знам, че ти е струвало много усилия, но този десен не ми се нрави.

Може ли да го преобоядисам?

— Няма да стане — сви рамене той. — Майка ти пробва. Боята не се захваща върху тапетите. И няма как да ги свалиш от стената.

Емили замълча. В този град всички държаха на своето. За майка ѝ. За... за проблема с тапетите.

— Искаш да кажеш, че няма начин да се отърва от стаята на настроенята?

— Освен ако не се преместиш в друга.

Емили се облегна на червения хладилник, защото краката изведнъж отказаха да носят тежестта ѝ. Дядо Ванс я изгледа мълчаливо. Тя за пръв път забеляза, че е приведен настрани, сякаш левият хълбок го боли.

— Все още очаквам някой да ми каже, че всичко това е шега — изрече най-сетне тя.

— Познато чувство — прошепна тихо дядо Ванс.

Тя го погледна в очите.

— Подобрява ли се положението с времето?

— Постепенно.

Отговорът не прозвуча успокоително. Но трябваше да се примири с него.

Нима имаше избор? Къде другаде би могла да отиде?

* * *

Преди повече от седемдесет години, по време на февруарското пълнолуние — местните го наричаха Снежна луна — когато езерото Пайни Удс замръзна и водните растения в леда изглеждаха като вкаменелости под нозете на пързаящите се отгоре деца, в къщата до имението на семейство Кофи на Мейн Стрийт лумна пожар.

Когато пожарната пристигна, прозорците на пламналата къща вече бълваха огнени езици. Наложиха се шестимата най-силни мъже в града да бутат колата дотам, понеже не успяха да запали в студа. Целият град се беше събрал в парка отсреща. Наблюдаваха пожара, увити в одеяла, а над главите им се носеха облаци ледена пара от диханията им. По онова време Ванс беше едва на четири и ръстът му не тревожеше никого от неговите близки. Всъщност тогава баща му се

гордееше с едрото си момче. Онази нощ Ванс носеше червена шапка. На върха ѝ беше защита топка и сестра му, увита в неговото одеяло, я подмяташе игриво напред-назад.

Всички стояха, приковали погледи в жълто-златните и синьо-оранжеви огнени кълба. Сякаш пред очите им оживяваше спомен от лятото, което мрачната, безпощадна зима ги бе принудила почти да забравят. Някои бяха толкова хипнотизирани, толкова зажаднели за топло време, закопнели да дойде краят на бодящите стави, на заледените кранове в баните и на сухата кожа, която се лющеше и се ронеше на люспи, че пристъпваха опасно близо до пламналата къща и покритите със сажди пожарникари ги избутваха назад.

Първо го забеляза един, после — втори, скоро цялото множество впери очи не в пламналата, а в съседната къща — имението на семейство Кофи. Слугите, надвесени през прозорците към горящата къща, я обливаха с всякакви течности, попаднали им под ръка, за да опазят имението от пламъците. Хвърляха вода от вази за цветя, сок от буркани с компоти, изливаха дори снежните глобуси от детските стаи и останалото в чашите от следобедния чай.

Съгражданите им ги следяха благоговейно, осъзнали, че семейство Кофи не смята да излезе и верната им прислуга се опитва да ги спаси.

Успяха да потушат пожара и имението остана непокътнато, ако не се броят няколко храста азалия, загинали и без това от студа. На следната сутрин се понесе слух, че докато огънят бушувал до тях, всички членове на семейство Кофи се събрали в приземния етаж на дома си, решени да не излизат, дори това да им струва живота.

Хората отколе знаеха, че Кофи не понасят тъмнината, но едва сега осъзнаха колко сериозно е положението. За пръв път гражданите на Малъби започнаха да се питат: „Дали те всъщност не излизат през нощта, защото не могат?“.

Като малка Дулси много обичаше тази история. Понякога настояваше Ванс да ѝ я разказва по два пъти, преди да заспи. Дулси беше привързана силно към майка си, но към него не проявяваше особен интерес. Може би заради извънредната му предпазливост, докато дъщеря му беше бебе. Тя му се струваше толкова мъничка в сравнение с него. Страхуваше се да не би случайно да я настъпи или да я изгуби в огромните си ръце, когато я вдига. Затова се радваше от

дъното на душата си, щом откриеше нещо — като историята за семейство Кофи — което да я заинтригува. Тогава не осъзнаваше, че издига скелето на бедствието. Когато постъпи в гимназията, Дулси вече беше обсебена от семейство Кофи.

Той не искаше Емили да последва примера ѝ.

След като внучката му си легна, Ванс изнесе стол на задната веранда и зачака, стиснал фенерче в едната ръка и стрък детелина за кураж в другата. На небосклона грееше пълната юлска луна — Еленовата луна — времето на младите влюбени.

Светлините на Малъби се появяваха отдавна и за тях се носеха десетки истории. Ала след пожара плъзна мълва, че светлините са духовете на покойниците на семейство Кофи, скитащи се свободно нощем, както приживе не са могли. Мълвата доби популярност и до ден-днешен местните я разказваха на всички пришълци, които се осмеляваха да попитат.

Когато тази нощ светлината се появи в горичката, Ванс стана и включи фенерчето.

— Върви си, откъдето си дошъл — меко подвикна той, уверен, че го чуват. — Знам какво ти причини дъщеря ми. Но няма да получиш Емили.

ДЕВЕТА ГЛАВА

В късния понеделнишки следобед Джулия се прибираше от пощата. Носеше купчина писма, нарушили душевното ѝ равновесие.

Щом сви по Шелби Роуд, отново вдигна картичката най-отгоре.

Не можеше да повярва.

Картичката беше от Нанси, една от най-добрите ѝ приятелки в Балтимор. Понеже в Малъби Джулия не можеше да си позволи лукса да разполага с телефон, веднъж месечно Нанси ѝ пишеше как са тамошните ѝ приятели — жизнерадостна групичка млади професионалисти, които обичаха да си пийват коктейли и да разговарят надълго и нашироко, без да казват кой знае какво. Джулия подозираше, че в гимназията всички са били на гребена на вълната, и ѝ харесваше мисълта, че я смятат за една от тях. Ала въпросната картичка направо я зашемети. Нанси — която дори не беше споделила, че поддържа сериозна връзка — я уведомяваше, че се е омъжила. Съобщаваше ѝ също, че приятелят им Девън се е преместил в Мейн, а Томас започва работа в Чикаго. Обещаваше да я запознае най-подробно с новините, щом се върне от медения си месец в Гърция.

Меденият ѝ месец.

В Гърция.

Джулия не си представяше, че животът в Балтимор ще застине в нейно отсъствие, ала не смяташе, че всичко ще се промени толкова бързо. И изненадващо. Мислеше си, че Балтимор я очаква с разтворени обятия. Сега, щом напуснеше Малъби и се завърнеше там, нямаше да завари никого. Приятелите бяха част от плана ѝ, част от стимула да издържи.

Опита се да се окуражи. С отколешната мечта за „Пекарницата на Синечка“. Все пак тъкмо тя беше причината да осъществи плана си, да се обрече на този двугодишен ад. Рискът да се отчужди от приятелите си така или иначе съществуваше. Повърхностните приятелства са ефимерни. Знаеше го. За добро или за зло, не ги свързваше никаква предистория.

Щеше да се справи.

Беше преодоляла далеч по-огромна загуба.

Чу да се плиска вода. Забеляза Емили пред къщата на Ванс. Стоеше до кофа със сапунена пяна, стиснала гъба в ръка. Пред нея беше паркирана стара кафява кола, съпротивляваща се на усилията ѝ да я изчисти. А усилията бяха Голиатови. Голиатов опит да превъзмогнеш безсилието и напрежението с работа.

Джулия пъкна картичката в един от каталозите, препълнили пощенската ѝ кутия, и се запъти към Емили. Не я беше виждала от събота и се питаше дали двамата с дядо ѝ вече се разбират по-добре, дали Ванс най-сетне ѝ е разказал всичко. Спря на няколко крачки от нея.

— Хубава кола.

Емили я погледна. Копринената ѝ руса коса както винаги изглеждаше застинала във въздушното пространство — полуприбрана в опашка, полуразпиляна около лицето ѝ.

— Дядо Ванс ми позволи да я карам. Утре сутринта ще я вземат за ремонт, но я избутах от гаража, за да я измия.

— Не знаех, че Ванс я е запазил. — Джулия приближи до колата и надзърна през прашния прозорец. — Беше на съпругата му, нали?

— Да.

Няколко минути Джулия погледа мълчаливо как Емили бърше предния капак.

— Говори ли с дядо си?

— Да. — Тази едничка дума ѝ каза всичко. Емили отметна кичур коса с опакото на дланта си и продължи да търка. — Не предполагам, че ще стане така. Ала мама е знаела. Сигурно затова никога не се е връщала и не ми е разказвала за Малъби. Започвам да си мисля, че не би искала да оставам тук.

Джулия отклони поглед към олдсмобила, после отново се взря в Емили. Можеше да предвиди със съвършена точност как би постъпила, ако на нейната възраст разполагаше с кола. По дяволите, дори сега се изкушаваше да го стори.

— Готвиш се да си вървиш?

Емили се изненада, че Джулия разгада толкова светкавично желанието ѝ.

— Няма къде да замина — сви рамене тя.

— Е, ако издържиш още малко, тази събота в Малъби се провежда фестивалът на барбекюто. Голямо събитие е. Искаш ли да отидем заедно?

Емили не я погледна.

— Няма нужда, Джулия.

— Какво искаш да кажеш?

— Няма смисъл да се стараеш да се сприятелим. Мама се е държала грубо с теб. Не е необходимо да си мила към мен.

„По дяволите“.

— Значи Ванс ти е разказал и това?

— Мама ти се е подигравала. Какво правеше?

Емили най-сетне срещна погледа ѝ. Очевидно нямаше сили да понесе повече истини. Изглеждаше така, сякаш е на път да се стопи във въздушното пространство.

Джулия поклати глава.

— Не бива да си го слагаш на сърцето. Ти нямаш нищо общо с това.

— Кажи ми, моля те.

— По онова време не бях пример за подражание, Ем — подхвана Джулия. — Но щом настояваш, освен розовата коса, черните дрехи и черното червило, всеки ден ходех на училище с кожено колие с капси, което приличаше на кучешка каишка. Майка ти носеше кучешка храна и ми я подхвърляше в коридора. Веднъж дори ми предложи пудра против бълхи. Когато нямаше нищо подръка, просто лаеше срещу мен. — Джулия замълча. Тези спомени не бяха я спохождали отдавна. — Честно казано, предоставях ѝ доста материал за шегички. Видя снимките. Навярно сама съм си навличала подигравките.

— Недей. Не я оправдавай. Никой не бива да уронва достойнството на другите. — Емили поклати глава. — Научила съм го от мама. Можеш ли да повярваш?

— Да — отвърна Джулия. — Всъщност мога.

— Каза ми, че е била популярна.

— Така е.

— Но никой не я харесваше?

Джулия се замисли.

— Лоугън Кофи я харесваше.

Емили пусна гъбата в кофата.

— Съжалявам, че се е отнасяла така с теб.

— Не бих те винила за нещо, което е извършила майка ти, слънчице. Малцина биха го сторили. Но не си заслужава да им обръщаш внимание. Ти не си като Дулси, каквато я познаваме ние. Всъщност мисля, че ти си това, което майка ти е станала. Струва си да останеш, дори и само за да го покажеш на всички.

Емили се позамисли. В същия момент чуха да се захлопва врата на кола. Обърнаха се и видяха Сойър, застанал до бял „Лексус“ хибрид, паркиран зад пикапа на Джулия пред съседната къща.

Той свали слънчевите си очила, затъкна ги в яката на ризата си и тръгна към тях.

— Да те вземе за срещата ли е дошъл? — попита Емили.

— Каква среща? — погледна я Джулия.

— Покани те да излезете на вечеря в понеделник. Когато бяхме на езерото.

Джулия отметна глава и изстена.

— По дяволите!

— Забрави ли? — засмя се Емили. — Забравила си, че имаш среща с него?

— Кажи-речи — усмихна ѝ се Джулия, доволна, че поне Емили съзира нещо смешно в ситуацията.

— Здравейте, дами — обади се Сойър зад нея.

— Здравсти, Сойър — поздрави Емили. — Джулия не е забравила, че ще излизате. Само се позабави малко. Заради мен. Беше тръгнала да се преоблича, но аз я спрях да ѝ покажа новата си кола. Нали, Джулия?

Джулия я изгледа учудено, но разбра, че Емили се опитва да помогне.

— Точно така — потвърди тя. — Кажи ми, ако решиш да отидем на фестивала в събота.

— Непременно.

Джулия се обърна, улови Сойър за ръката и го поведе към къщата на Стела.

— Смята, че си дошъл да ме изведеш на вечеря — прошепна му тя. — И с всички сили се постара да ми помогне, защото си помисли, че съм забравила. Изиграй си ролята!

— Няма проблем — весело отвърна Сойър, докато изкачваха стълбите пред къщата на Стела. — Но аз наистина съм дошъл за това.

И ти очевидно си забравила.

Влязоха и Джулия остави купчината писма върху масичката в антрето.

— Няма да ходя никъде с теб — каза тя.

— Прие пред Емили. И сега тя те прикри. Що за пример даваш?

— Това беше удар под кръста. Просто ще я почакаме да се прибере.

Той застана пред прозореца в дневната и отдръпна завесата.

— Няма да е скоро. Колата е много мръсна.

Джулия се усмихна.

— На нея явно ѝ харесва.

— Как ти се стори, докато я откарваше у дома в събота? Сега изглежда добре.

— Справя се. Ванс най-сетне ѝ е разказал нещичко за младините на Дулси. Така ще е по-подготвена да посреща презрението на семейство Кофи.

— Тя не прилича никак на майка си.

Той спусна завесата и тръгна към коприненото канапе на Стела — върху което тя забраняваше да се сяда — и се настани удобно, кръстосал крака, с ръце, отпуснати върху облегалката. Джулия усети как се е втренчила в него. Беше свършен.

— Нали разбираш, че ако се застоя повече тук, тя ще си помисли, че вършим нещо скандално? — обади се Сойър.

— Като например? Крадем мебелите на Стела?

— Не се дръж глупаво.

— А ти не ме манипулирай.

Той сви рамене.

— Готов съм да поема вината, стига да постигна желаното.

— Внимавай, Сойър, вече не си на шестнайсет. Смятах, че си помъдрял.

— Точно така — доволно отсече той.

— Какво?

— За това исках да поговорим.

Джулия беше подела директно темата.

— Не — възрази тя. — Стела ще си дойде всеки момент.

— След час или повече. — Той впи очи в нея, приковавайки я на място. — Каза, че ми прощаваш. Вярно ли е?

— Не съм съгласна. Отказвам да водя този разговор — буйно разтърси глава Джулия.

— Защо?

— Защото засяга мен, Сойър! — възкликна тя. — Моите спомени и моето разкаяние. Не твоите. Няма да ги подела с теб. Ти самият се отказа навремето. Нямах право да предявяваш претенции сега.

Думите увиснаха във въздуха като гирлянда. Стори й се, че може да ги види.

Сойър се изправи. Понечи сякаш да тръгне към нея и тя отстъпи няколко крачки назад. Ала скоро разбра, че се е запътил към полицата над камината в дневната. Спря пред нея, пъхна ръце в джобовете си и се взря в празното огнище.

— С Холи не можем да имаме деца.

Джулия млъкна, слисана от рязката смяна на темата. Сойър и Холи се бяха оженили веднага след колежа. Баща й бе споменал мимоходом новината. Натъжи се леко, но не се изненада особено. Сойър и Холи бяха заедно още от основното училище. Когато се върна в Малъби, я изненада по-скоро откритието, че бракът им бе продължил по-малко от пет години. Всички, включително и Джулия, им предричаха дълго бъдеще. Още повече че тя знаеше какви усилия бе положил Сойър да запази връзката си с Холи.

— По ирония на съдбата се оказа, че аз съм проблемът — продължи Сойър. — През първата година в колежа се заразих от дребна шарка и я прекарах необичайно тежко. Не минава и седмица, Джулия, без да си спомня какво се случи между нас и как постъпих. Малодушието и глупостта ми не само усложниха още повече живота ти, но и ме лишиха от единствената възможност да стана баща. Това исках да ти кажа. Още щом те зърнах, разбрах, че споменът не е избледнял, че в очите ти си оставам онова безкрайно глупаво момче. Навярно сега ще се почувстваш по-добре.

— Ще се почувствам по-добре?

— Защото съм си получил заслуженото — сви рамене той.

За пръв път тя осъзна, че Сойър преживява случилото се не по-леко от нея. Просто го прикриваше по-сполучливо.

— Какво ти става? — възкликна тя. — Как си въобрази, че така ще ми олекне?

— Не ти ли олекна?

— Не, разбира се.

Без да отлепя очи от камината, Сойър се обади:

— Чел съм, че абортът рядко повлиява върху способността на жената да ражда деца. Вярно ли е?

Джулия се поколеба.

— Предполагам.

— Радвам се — меко каза той.

Открай време проблемът си оставаше неин и само неин. Смяташе, че Сойър не би се поинтересувал — а и не заслужава — да узнае какво таи тя в сърцето си, каква надежда я крепи от години.

— Кучи син! Приятно ми беше да съм ти ядосана! Защо не ме остави на мира?

Той се усмихна леко.

— Защото красивите жени ми падат в нозете, щом разберат, че съм стерилен.

В същия миг входната врата се отвори и на прага се появи Стела. Когато се връщаше от работа, край нея винаги се носеше ухание на карамфили от цветарския ѝ магазин. Ароматът нахлу в стаята преди нея, досущ като развълнувано кученце.

— Казах ти, че ще си дойде всеки момент — констатира Джулия.

— Прекъсвам ли нещо? — обнадядено попита Стела, местейки поглед от нея към Сойър и обратно. — Мога да изляза. Всъщност мога и изобщо да не се прибирам. Цяла нощ.

— Нищо не прекъсваш. Лека нощ — обяви Джулия и се спусна по стълбите към апартамента си.

— Лека нощ ли? — удиви се Стела. — Още няма пет следобед.

Джулия заключи вратата и отиде право в спалнята. Седна на ръба на леглото, после се отпусна по гръб и се втренчи в жълтите квадрати слънчева светлина по тавана.

Ненадейно се оказа, че е изправена пред важно решение. Решение, което не смяташе, че някога ще се наложи да взима.

Завръщането в Малъби беше объркало всичко.

Първите ѝ шест седмици в пансиона „Колиър“ в Мериленд бяха тежки. Някои от момичетата бяха истински грубиянки. Джулия често плачеше мълком в леглото си в спалното помещение и изразходваше

всичкото си време за телефонни разговори в опити да се свърже със Сойър. Прислужницата винаги отговаряше, че той не си е у дома. Джулия отказваше да се обажда на баща си или да разговаря с него, когато я търсеше. Искаше да му отмъсти. Терапевтката не я насилваше. Отначало сеансите протичаха мъчително, но не след дълго Джулия вече ги очакваше с нетърпение.

Всъщност терапевтката беше вторият човек, с когото сподели, че е бременна.

Джулия се почувства окрилена, когато разбра. Сметна, че сега пътят ѝ към дома и към Сойър е широко открит. Ще се оженият, ще заживеят заедно и ще отглеждат детето си. Той можеше да я направи щастлива. И по-добра. Знаеше го. Той я виждаше. Беше единственият човек, който я вижда.

Упорито звънеше у тях и накрая прислужницата се предаде. Изненада я тонът на Сойър.

— Спри да се обаждаш, Джулия — безцеремонно обяви той.

— Аз... липсваше ми. Къде се изгуби?

Тишина.

— Това място е ужасно — продължи тя. — Настояват да пия лекарства.

Сойър прочисти гърло.

— Сигурно няма да е зле.

— Напротив. — Тя се усмихна при мисълта каква чудесна новина ще му съобщи. — Бебето може да пострада.

Отново тишина. И след малко:

— Какво бебе?

— Бременна съм, Сойър. Ще кажа на терапевтката и после на татко. Скоро ще се върна у дома.

— Почакай! Почакай! — бързо възкликна той. — Какво?

— Знам, че си изненадан. И аз се изненадах. Но нима не разбираш? Това е чудесно! Ще се върна и ще бъдем заедно.

— Мое ли е? — попита той.

Джулия усети как първата стрела пронизва сърцето ѝ — тънка и остра.

— Твое е, разбира се. За пръв път ми беше. Ти си първият мъж в живота ми.

Той мълча дълго и Джулия си помисли, че е затворил телефона.

— Не искам бебе, Джулия — рече накрая.

— Е, твърде късно е — отвърна тя, опитвайки се да се засмее.

— Нима?

— Какво искаш да кажеш?

— На шестнайсет съм! — избухна той. — Не мога да бъда баща!

И съм с Холи. Това е най-лошото, което би могло да ми се случи! Градя планове.

Втора стрела, после трета се заби в гърдите ѝ. Едва поемаше дъх.

— С Холи си?

Знаеше, че излиза с нея, но предполагаше, че след случилото се на игрището... след като видя как я гледа, след като усети как я докосва...

Как би могъл пак да е с Холи?

— Винаги сме били заедно. Знаеш го. След колежа ще се оженим.

— Но онази нощ...

— Беше разстроена — прекъсна я той.

— Значи не е само бебето? — едва промълви тя. — Не искаш и мен.

— Съжалявам. Наистина. Мислех, че си разбрала.

„Мислел си, че съм разбрала?“ В очите ѝ напиреха сълзи. Гърдите ѝ се надигаха тежко. Едва се удържаше да не се разплаче.

Та той беше нейният спасител!

— Ще се погрижа — каза тя и се обърна да остави слушалката.

Сойър не искаше бебето, ала тя го искаше. Щеше да се справи сама.

Сойър не схвана.

— Добре. Така трябва, Джулия. Знам колко ще ти е трудно, но ще приключи бързо. Просто направи аборт и всичко ще се нареди. Ще ти изпратя пари.

Гласът му звучеше толкова мило, толкова спокойно сега. От всички пори на тялото ѝ изригна такава вълна от омраза, че слушалката запраця.

Аборт ли? Той не желаше бебе, но не искаше и тя да го има. Как е могла да се самозалъгва, че е влюбена в такъв човек?

— Не. Сама ще се оправя.

— Нека ти помогна.

— Достатъчно помогна — отсече тя и затвори телефона.

Разговорът с баща ѝ беше ужасен. Терапевтката настоя да му се обади и той веднага ѝ каза да се прибира у дома, понеже си помисли, че е забременяла в „Колиър“. Но тя призна, че е станало по-рано, в Малъби. В крайна сметка решиха да остане в пансиона. Все пак не беше единственото бременно момиче там.

Около третия месец започна да ѝ се яде сладко. Мечтаеше за сладкиши. Усещането беше невероятно. Понякога ѝ се струваше, че полудява. Терапевтката ѝ обясни, че изостреният апетит по време на бременност е нещо нормално, но Джулия си имаше едно наум. Детето в нея явно притежаваше магическото влечение на Сойър към сладкото. Когато дневните дози сладкиши не ѝ достигаха, тя се промъкваше нощем в кафенето. Там изпече първия си кейк. Скоро се усъвършенства много, понеже само така успяваше да успокои бебето. Уменията ѝ оказаха необичаен ефект и върху съученичките ѝ. Нощем ароматът на сладкишите се процеждаше бавно по коридорите и момичетата в спалните — дори онези, чиито сънища винаги бяха мрачни — веднага започваха да сънуват добросърдечните си баби и някогашните си рождени дни.

През петия месец терапевтката я посъветва да обмисли няколко варианта за осиновители. Джулия категорично отказа да ги обсъжда. Но всеки път терапевтката я питаше: „Как планираш да отглеждаш детето сама?“. И Джулия се изплаши. Не знаеше как. Можеше да разчита единствено на баща си, но той веднага отказа да ѝ помогне. Бевърли не искала бебе у дома.

През пролетта, обзета от болка и безкраен ужас, Джулия се присви одве в часа по френски. Раждането беше започнало. Стана толкова бързо, че бебето се появи в линейката на път за болницата. Усещаше колко нетърпеливо, колко трескаво си проправя път към свободата. И Джулия не можеше да го спре. Колкото и силно да ѝ се искаше, вече не можеше да го задържи в себе си. То вече вземаше свои решения. После дъщеря ѝ продължи да се жалва пред всички колко тежко е било пътешествието — както старите дами в сака от туид надълго и нашироко описват премеждията си в горещите, бавни влакове към града. Джулия се усмихваше, прегърнала пиццата мъниче в линейката. Дъщеря ѝ беше прекрасна — русокоса и синеока като Сойър.

На другия ден баща ѝ пристигна в Мериленд и я посети в болницата. Джулия го помоли за последен път да я вземе у дома с бебето.

Застанал свенливо в края на болничното легло, стиснал фуражката си в ръка, той изглеждаше съвсем не на място. Отново каза „не“. В този миг тя загърби възможността да почувства отново бащина близост. Всичко се беше променило безвъзвратно.

Да остави момиченцето си бе най-тежкото решение в живота на Джулия. Сега бебето не зависеше от тялото ѝ и тя осъзнаваше, че не може да се грижи за него сама. Та тя не можеше да се грижи за себе си! Намрази Бевърли, задето е отказала да доведат бебето вкъщи, и баща си — за слабостта му. Но най-силно мразеше Сойър. Ако я беше обичал. Ако ѝ беше помогнал. Тогава щеше да задържи бебето. Той я лишаваше от единствения човек на този свят, който щеше да се нуждае безрезервно от нея, от единствения човек на този свят, когото беше сигурна, че ще обича до края на живота си. Безусловно. Безгранично.

Казаха ѝ, че семейство от Вашингтон е осиновило детето. Дадоха ѝ две снимки — официалната от болницата, и друга, на която Джулия лежеше в болничното легло, прегърнала малката — топла, мека и ухаеща на розово. Джулия ги прибра веднага, защото я натъжаваха. Откри ги случайно, пъхнати в стар учебник, когато години по-късно си събираше багажа след завършването на колежа.

Дълго преодолява скръбта. Скоро след изписването от болницата започна отново да се наранява. Училищната ѝ терапевтка се постара да я запише в лятната програма, организирана от „Колийър“, защото не беше готова да се завърне у дома. След лятната ваканция Джулия все още бе твърде уязвима да се прибере в Малъби и баща ѝ се съгласи да завърши гимназия в пансиона.

На другата година кандидатства и я приеха в колеж. Макар да не беше правила сладкиши, откакто бе родила, дългите месеци практика си казаха думата и тя започна работа в пекарницата на един супермаркет, за да помага на баща си да плаща таксата за колежа. По онова време, благодарение на усилията на терапевтите, Джулия успяваше да мисли за Сойър, без светът около нея да се обагрят в яростно кървавочервено. Спомни си думите му как се връщал у дома, воден от уханието на майчините сладкиши. Историята придоби символичен смисъл. Представяше си как някой ден сладкишите ѝ ще

доведаат дъщеря ѝ — която бе наследила бащиното влечение — при нея. Тогава щеше да ѝ обясни защо я е изоставила. С аромата на прясно изпечените сладкиши Джулия ѝ изпращаше своята обич.

Където и да се намираше.

Почти двацет години по-късно Джулия все още я зовеше. Усещането, че дъщеря ѝ е някъде там, ѝ вдъхваше сили да оцелява. Без тази мисъл не би могла да живее.

Как живееше Сойър тогава?

Тогава разбра, че трябва да му каже.

Смяташе досегашния си престой в Малъби за истинско изпитание.

Следващите шест месеца обаче щяха да бъдат ад.

Джулия чу леко похлопване по вратата. Отвори очи и изненадано установи, че небето е боровинковосиньо и първите звезди са изгрели. Стана и спря на прага на спалнята.

— Джулия? — подвикна Стела. — Добре ли си? Ужасно си тиха. Сойър си тръгна, ако това чакаше. — Настана тишина. — Хубаво. Долу съм, ако ти трябва. Ако искаш да поговорим.

Чу как Стела слиза по стълбите.

Облегна глава на касата на вратата и пристъпи в коридора. Застана за секунда пред вратата към стълбището, подмина я и влезе в кухнята.

Светна лампата и реши — кейк „Колибри“. С банани и ананас, орехи и сметанова заливка.

Ще го направи лек като бриз.

Пресегна се и отвори прозореца.

За да полъхне към дъщеря ѝ.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Колата имаше осемпистова музикална уредба. Воланът беше огромен — като руля на лодка.

Вътре миришеше на ментови бонбонки.

Харесваше я.

Обожаваше я.

Когато докараха олдсмобила от сервиза, Емили нетърпеливо се настани зад волана. И в същия миг осъзна, че не може да се сети къде би желала да отиде. Колкото повече размишляваше, толкова по-силно ѝ се приискваше да остане в Малъби. Макар никога да не би го изрекла гласно — никога не би го споделила пред никого — част от нея намираще странна утеха в простъпките на майка ѝ. В Бостън Дулси вдигаше летвата до необозрими висоти и Емили смяташе, че усилията, постиженията и трудът ѝ винаги са недостатъчни. И понякога се изпълваше с негодувание, което още повече я измъчваше. Оказа се обаче, че дори Дулси невинаги бе живяла според недостижимите си критерии. Поне не в Малъби.

Емили седя в колата, докато въздухът вътре се сгорещи нетърпимо и се наложи да излезе. Не можеше да отиде на гости на Джулия, понеже тя беше заминала нанякъде. А не искаше да се прибира у дома, защото дядо Ванс спеше, а новите тапети в стаята ѝ я изнервяха. Готова беше да се закълне, че понякога пеперудите пърхат, но не можеше да си обясни как. Тръгна безцелно към задния двор. Беше толкова буренясал, че беседката в дъното не се виждаше. Озърна се наоколо и се удиви, че онази нощ, докато преследваше светлините на Малъби, се бе разминала само с ожулено стъпало.

Откакто се бе върнала от езерото, светлините не бяха се появявали и тя чувстваше известно разочарование. Би било прекрасно да разгадае поне една от тукашните чудатости.

Поради липса на друго занимание започна да събира нападалите в задния двор клони. Провери в гаража, но не откри машина за косене.

Намери обаче градинарски ножици. Зае се да подрязва чемшира около беседката и подплаши голяма жаба, притаила се в сенките.

Жабата я следваше неотлъчно, докато бавно заобикаляше беседката, подкастрирайки храстите, изпод които се показаха дървената решетка и подпорите на беседката.

Една отрязана клонка падна върху гърба на жабата. Емили се засмя и се наведе да я вдигне. И в този момент го забеляза.

Огромно сърце около инициалите Д.Ш. + Л.К., издълбано върху задната колона на беседката — същото като онова върху дървото в залива.

Протегна ръка и проследи с пръст очертанията на сърцето. Лоугън Кофи беше идвал тук. Незнайно защо, подтиквана от необяснимо предчувствие, тя насочи поглед към горичката и веднага забеляза същите инициали върху дънера на едно от дърветата откъм къщата.

Остави ножиците върху стъпалата на беседката и тръгна натам. Жабата я последва няколко крачки и спря. Емили зърна още инициали по-навътре в горичката. После нови и нови. Образуваха твърде неустоима пътека. През три-четири дървета зърваше сърца с вписани в тях инициали. Някои бяха по-закътани и Емили напредва бавно почти петнайсет минути, докато най-сетне достигна открита поляна.

Озова се на същото място, където я беше довела светлината през онази нощ.

Паркът на Мейн Стрийт.

Тя погледна към естрада и там — в основата на подиума, точно до страничните стъпала, — забеляза още едно сърце с инициали.

Приблужи до естрада, коленичи и докосна вдлъбнатината.

Защо сърцата водеха дотук? Дали заради онази нощ, когато майка ѝ бе довела Лоугън Кофи до естрада?

Емили се изправи и се огледа. В парка беше пълно с хора. Някои обядваха, други се припичаха на слънце. Неколцина подхвърляха фрисби на кучетата си.

Тук беше и Уин Кофи.

Стоеше с група възрастни в центъра на парка. С тях беше и едрият мъж от партито край езерото. Предния път не обърна внимание, но той очевидно беше роднина на Уин — ако тъмната коса, летният лепен костюм и папийонката можеха да послужат като ориентири.

Възрастните сочеха към улицата, където в момента издигаха големия фестивален плакат, ала Уин беше извърнат в другата посока и гледаше към нея.

Емили интуитивно се сниши зад естрадата. И тутакси съжали. Какво я прихвана? В малкия град пътищата им неизбежно щяха да се пресичат. Но пък не искаше да си помисли, че го преследва. Не че опитът да се скрие не създаваше тъкмо такова впечатление.

Почака няколко минути, изправи рамене и заобиколи естрадата. Паркът беше на всички. И тя имаше право да се разхожда там.

Сви откъм задната част на естрадата и възкликна изненадано.

Срещу нея стоеше той. Облегнат на дъсчения подиум, пъхнал ръце в джобовете си.

— От мен ли се криеш? — попита я.

— Не — бързо отвърна тя. — Искам да кажа... не знаех, че си тук. Не знаех дори, че аз ще съм тук. Просто последвах ето тези от задния двор на дядовата къща.

Тя посочи сърцето с инициалите.

Без да помръдне, той сведе очи към него.

— Из целия град са. След смъртта на чичо дядо ми се опита да ги заличи, но разбра, че са прекалено много и няма как да ги открие всичките.

— Дулси Шелби и Лоугън Кофи. Това ли означава?

Той кимна.

— Тя не беше такава, за каквато я смятат всички — отрони Емили, сочейки надписа. — След Малъби.

— Знам — рече той. Сви рамене, щом тя вдигна вежди. — След като се запознахме, пуснах името ѝ в „Гугъл“. Прочетох за училището, което е помогнала да основат в Бостън. И видях снимката ти в училищния уебсайт.

Бузите я засмъдяха, сякаш е отхапала парче зелена ябълка. Надяваше се да не е снимката от коледния празник. Изглеждаше така, сякаш страда от запек, а в училищните албуми използваша винаги нея. Веднъж Емили възнегодува, а майка ѝ каза: „Не бъди суетна. Външният вид няма значение. Съществени са делата“. По онова време Емили си мислеше, че майка ѝ няма представа какво е да си тийнейджър.

— Знаеш за мен повече, отколкото аз — за теб — констатира тя след известно мълчание. — Не е справедливо.

Уин се приведе към нея и сърцето ѝ подскочи странно. Той сведе очи към устните ѝ и Емили внезапно се запита дали няма да я целуне. И колкото и безумно да звучеше, някаква миниатюрна частица от нея искаше да го направи.

— Значи си любопитна?

— Да — искрено отвърна тя и преглътна. — Особено защо чичо ти се е самоубил заради едно излизане през нощта. Мама може и да не е била олицетворение на добротата, но струва ли си да умреш заради подобна тайна?

Осъзна какво е изрекла едва когато той отстъпи рязко назад и я изгледа изпитателно.

— Понаучила си нещичко след последния ни разговор.

— Дядо не ми беше казал, защото смятал, че е по-добре да не научавам. Не остана очарован, че си решил да ме въведеш в миналото на мама.

— А ти как се чувстваш?

— Още я обичам.

Той се поколеба, сякаш ставаше дума за непредвиден страничен ефект от действията му.

— Не исках да променям отношението ти към нея. Съжалявам. Просто се опитвах да помогна.

Незнайно защо Емили се почуди дали има предвид да помогне на нея, или да помогне на себе си.

— Защо е било толкова важно да си стоиш у дома нощем? — ненадейно попита тя. — Сега ти излизаш през нощта, нали?

— Не.

— Не? — възкликна удивено тя. — Защо?

— Няма да ми повярваш, ако ти отговоря.

— И преди ми каза същото. Откъде знаеш?

Погледът му накара всеки нерв в тялото ѝ да оживее. Сякаш някой се бе промъкнал тайно зад гърба ѝ, за да я стресне — трепна леко и ахна.

— Внимавай какво си пожелаваш — каза той.

— Какво правиш тук, Уин?

Мъжът, облечен като Уин, се появи внезапно откъм предната част на естрадата. Беше едър, но не дебел. Сякаш самотнието му изземаше по-големи пространства от действително необходимите. Миришеше на пури и омекотител за пране. Погледна Уин, който изпружи тяло с явна враждебност. После насочи очи към Емили.

— Ах! — възкликна, сякаш внезапно всичко се е прояснило. — Ти навярно си Емили Бенедикт.

— Да.

Той ѝ се усмихна дипломатично — белна се цяла редица зъби, ала усмивката някак си не успя да достигне очите.

— Аз съм Морган Кофи, кмет на Мальби. И баща на Уин. Миналата събота те видях на партито на дъщеря ми, нали? Не помня да беше поканена.

— Не знаех, че е с покани. Извинете.

— Добре, добре. — Той протегна ръка да се здрависат. Стори ѝ се, че костите ѝ всеки момент ще се разтрогнат. — Добре дошла в града!

— Благодаря — рече Емили и понечи да се освободи от хватката му.

Но той не я пусна. Повдигна леко дланта ѝ, заковал поглед в сребърната верижка около китката ѝ.

— Откъде я взе? — попита.

Тя успя най-сетне да отдръпне ръка и покри с длан гривната.

— Беше на мама.

Морган Кофи изглеждаше напълно стъписан.

— Тя е сватбен подарък на моята майка. От татко.

Емили поклати глава. Сигурно грешеше.

— Може би просто изглеждат еднакво.

— Надписът върху лунния медальон гласи: „Твой от мрак до светлина“.

Не се налагаше да поглежда. Думите бяха почти изтрити, но все още личаха. Усети как очите ѝ се напълват със сълзи.

— Съжалявам — каза тя и свали верижката с треперещи пръсти. Протегна му я. Сърцето ѝ се късаше. — Сигурно я е откраднала.

След всичко, което научи за майка си, нищо не би я учудило.

— Не я е откраднала. Да вървим, Уин.

Морган Кофи се обърна и се отдалечи безмълвно.

Не взе гривната.

Уин го проследи с очи, после рече на Емили:

— Мина по-добре, отколкото си представях.

Тя отмести поглед и примигна да възпре сълзите.

— Не искам да надниквам в представите ти.

Той се усмихна и пристъпи към нея. Взе гривната от все още протегнатата ѝ длан и я сложи на китката ѝ.

Допирът му беше топъл и някак независим от него — усещаше го сякаш отвъд местата, които докосваше. Отново я обзе познатото спокойствие. Пое дълбоко дъх. Сълзите пресъхнаха. Как го правеше? Защо край него се чувстваше толкова нащрек и същевременно толкова разнежена?

Той вдигна очи от гривната и срещна нейните. Не отлепяше пръсти от китката ѝ, а тя трепереше от усилието да остане неподвижна.

— Ще те видя ли на фестивала тази събота?

Джулия я беше поканила, но Емили още не беше решила. Вече имаше отговор.

— Да.

— Приятели? — попита той, сякаш я подканваше да предприеме много рисковано начинание.

Тя не знаеше защо, но Уин я караше да се чувства смела, че се е изправила тук, срещу него. За пръв път в живота си се чувстваше смела. За пръв път в живота си усещаше, че най-сетне ѝ предстои избор, който ще направи сама.

Тя кимна.

— Приятели.

Когато Сойър сви по алеята пред дома си след работа, той забеляза Джулия, седнала на предните стъпала. В скута ѝ имаше бяла кутия за сладкиши. Едва сега разбра, че тя знае къде живее. И някак си се почувства значим за нея. Ала навярно се заблуждаваше. Както обикновено в случая с Джулия. Е, поне си обясни защо на няколко пресечки по-надолу по улицата беше паркиран черен пикап. Когато го подмина, си каза, че прилича на пикапа на Джулия. Защо обаче бе

спряла толкова далеч, си оставаше загадка. Дали защото не желаше да я виждат с него?

Спря колата пред гаража и изключи двигателя. Излезе от лексуса, стиснал куфарчето си в ръка. Днес издирваше потенциални наемодатели. Семейната му фирма за управление на недвижима собственост бавно се разрастваше из околните области. Отначало баща му се бе възпротивил. Години наред единствените им клиенти бяха семейство Кофи — основните рентиери в Мальби. Сойър проведе епична битка с баща си поне да обмисли възможността да поеме и други имоти за управление. После бизнесът потръгна толкова добре, че решиха да открият втори офис.

Когато приближи, Джулия се изправи. Носеше сини джинси и тъмносиня бродирана блуза. Ширитите на врата бяха развързани. Изглеждаше толкова красива и нежна с огромните си кафяви очи и светлокестенявата коса, сияеща под следобедното слънце. Не видя розовия кичур. Завладя го странен подтик да го потърси. Тя винаги го бе очаровала, винаги го беше привличала, както непонятното винаги изкушава любознателните. Ала бе пропилял с гръм и трясък всичките си шансове да е с нея, при това още на шестнайсет. Нима не заслужаваше специална поощрителна награда? За най-дългото разкажание на света, да речем.

Неповторимата нощ с Джулия беше сбъдната мечта. До тази нощ Джулия беше само фантазия. Той беше красавецът на випуска, тя — екстравагантната бунтарка. Не си и помисляше, че ще блесне пред нея, затова спазваше дистанция и я наблюдаваше отдалеч. Нощта с нея премина точно както я рисуваше въображението му, макар и е лек горчиво-сладък привкус. Всичко — до последната думичка — което й каза тогава, беше истина, обвеяна в очарованието на сбъднат сън. Ала през юношеството пътят ни сякаш е осветен само крачка напред и не виждаме нито на милиметър по-нататък. Когато на другия ден Джулия замина за пансиона, той се изплаши. С Холи се радваха на одобрението не само на родителите си, но и на всичките си съученици. След случилото се с Дулси и Лоугън през същото лято, след като целият град се обърна срещу Дулси и приятелите ѝ, Сойър искаше да се придържа към това, което притежава. А той не притежаваше Джулия. Джулия беше вода в шепите. Изтичаше между пръстите. Прелестна, странна и непредсказуема, тя имаше всичко, което той нямаше и не

познаваше. Държа се лошо, когато му се обади и му каза, че е бременна. Замислеше ли се за онзи разговор, все едно гледаше филм. Само пълната дистанция му помагаше да осмисли случилото се. Това не беше Сойър, а някакъв призрак на Сойър — ужасно момче, принудило безпомощно момиче да направи аборт, защото не желае да се изправи смело срещу последствията от действията си.

В крайна сметка все пак се изправи срещу тях. Съдбата обича да ни подритва така по задника. Смяташе, че е превъзмогнал всичко — първо с Холи, после — хвърляйки се в семейния бизнес. Ала Джулия се върна в Малъби и той осъзна, че нищичко не е превъзмогнал.

Просто е чакал.

Чакал е да се завърне и да му прости.

— Мислех, че не знаеш къде живея — каза, изкачвайки стъпалата към нея.

— Не знаех, както се оказа. Веднъж някой ми бе споменал, че голямата къща на Гатлиф Стрийт е твоя. Но Стела ми обясни, че си живял там с Холи и си се изнесъл след развода.

— Всъщност тя все още е на двама ни. — Той спря на верандата и застана срещу нея. — Когато Холи се премести в Рейли, решихме да я дадем под наем и да си делим рентата.

— Защо не остана там?

— Беше твърде голяма. Получихме я от семейството ми като сватбен подарък. С пет спални. Голям намек за много внуци.

— О! — смутено възкликна Джулия.

— Не се притеснявай. Вече съм го преодолял.

Тя го погледна недоверчиво. После, за да смени темата, му подаде кутията.

— Донесох ти кейк „Колибри“. Направих го снощи.

Той пусна кюфарчето и пое стъписано кутията.

— Изпекла си ми кейк?

— Не го приемай толкова емоционално. Трябва да ти кажа нещо. Няколко неща всъщност. Най-голямата новина ще научиш по-късно.

По-късно. Любопитно. И обнадеждаващо. Поддаде се на изкушението. „По-късно“ означаваше, че разполага с време. Да е с нея.

— И кейкът трябва да ме размекне?

— Направих го, защото знам, че го обичаш.

Той махна към вратата.

— Ела! — покани я, внезапно развъълнуван при мисълта, че тя ще влезе в дома му.

Сякаш ако пристъпеше прага, щеше да е постигнал нещо много съществено. Тя да се озове по-близо до него. А той — до прошката ѝ.

Ала Джулия поклати глава.

— Не мога. Докато пътувах насам, ми свърши газта.

— А! Затова значи видях пикапа ти паркиран на няколко преки оттук.

Тя кимна.

— Просто те чаках да се прибереш, за да ти дам кейка и да ти кажа нещо. После ще трябва да отида пеш до бензиностанцията.

— Ще те закарам.

— Няма проблем — нехайно отвърна тя. Не искаше нищо от него. А той искаше толкова много от нея. — Наистина пека сладкиши заради теб. Е, поне започнах да пека сладкиши заради теб. Това е.

Изненада го. Той се залюля леко на пети.

Джулия пхна ръце в джобовете на джинсите си. Раменете ѝ се поприведоха.

— Запомних как ми разказа, че винаги усещаш кога майка ти пече кейк. Историята ми хареса. Започнах да пека сладкиши в пансиона. Това само по себе си е друга история. Важното е, че когато в живота ми се случваха много лоши неща, ти ми подари нещо добро. Нещо, което да ме крепи. Щом се върна в Балтимор, ще отворя собствена пекарница. И ти си причината.

Обзе го невероятно смирение. Тя постъпваше толкова щедро!

— Аз ти причиних само неприятности. Как е възможно да изпитваш признателност?

— Научих се да се придържам към светлата страна.

Не знаеше какво да ѝ отвърне. Помълча малко, преди да попита:

— И това не е най-голямата новина?

— Не — усмихна се Джулия.

От една страна, наистина искаше да научи. От друга, щеше му се да удължи времето. Любопитството го глождеше, ала беше готов да живее в очакване до края, стига да може да бъде с нея както сега.

Отвори кутията с кейка. Обожаваше кейк „Колибри“. Едва се удържа да не загребе с шепа още на мига. Когато беше малък, майка му се опитваше да крие сладкишите от него, но той винаги ги откриваше.

Не успяваше да им устои. Волята му тепърва щеше да се развива. Беше наследил влечението към сладкото от дядо си. Затова го усещаше толкова близък, по-близък от всички останали в семейството. След като десетки пъти се бе превивал от болки в стомаха, именно дядо му го научи как да се владее. И пак той му обясни, че не всички притежават особените му възприятия, и го предупреди да внимава с кого споделя. Сега Сойър умееше да усмирява сетивата си, стига да не беше разсеян или изморен — тогава неволно забелязваше сребърните нишки, носещи се от прозорците на къщите, или сиянието около кутията с обяда на някое дете. Включваше съзнателно възприятията си единствено в четвъртък вечер, когато Джулия печеше сладкишите си. Не беше при нея, но я виждаше. Работеше толкова майсторски, а уханието беше изкусително. И той я бе вдъхновил. Преливаше от щастие.

— Само на теб съм го казвал — обади се Сойър.

Дори бившата му съпруга не знаеше.

— Неприятно ми е да те разочаровам, но тайната ти излезе наяве.

Той затвори капака на кутията, преди да се поддаде на съблазнителния аромат. Поклати глава.

— Аха... Вече не можеш да ме заблудиш. Колкото и коравосърдечна и саркастична да изглеждаш, и двамата знаем, че имаш слабост към мен. Току-що го призна.

— Ако го разгласиш, ще отричам.

— Хайде — предложи Сойър със сърце, по-леко от белоснежен памук, — ще те откарам до пикапа ти. Май имам и малко газ в гаража.

— Не, аз...

Ала той вече бе грабнал куфарчето и слизаше по стълбите.

Докато остави кейка и куфарчето на задната седалка в колата, а газовия резервоар — в багажника, Джулия го чакаше на алеята — смутена и абсурдно красива.

Той ѝ отвори вратата, тя въздъхна и седна.

Когато Сойър се настани зад волана и запали двигателя, Джулия се заигра с бутоните на навигационната му система. Той се усмихна, забелязал как програмира устройството да го отведе до „Тоалетните на Франк“ на магистралата.

Вместо до „Тоалетните на Франк“ след няколко минути се озоваха до пикапа ѝ. Слязоха заедно и Сойър зареди резервоара ѝ с газ.

Тя му благодари, но преди да седне в пикапа, той импулсивно възкликна:

— Нека те изведа на вечеря тази вечер.

Тя поклати глава.

— Идеята не ми допада.

— Хайде! Остават ти шест месеца тук! Поживей малко!

Джулия изсумтя.

— Да не би да ме подканваш да пофлиртувам с теб?

— Категорично не — престори се той на шокиран. — Казах вечеря. Твоето похотливо съзнание те изпрати в спалнята.

Усмивката ѝ го зарадва. Отбелязваха голям напредък на фона на неприязънта, с която се отнасяше към него, когато пристигна в Малъби. Той инстинктивно вдигна ръка към косите ѝ, погали ги и прокара пръсти през тях, за да намери розовия кичур. Често се питаше защо го е оставила. Сигурно заради розовата ѝ коса в гимназията. Дали беше начин да не забравя? Или пък да ѝ припомня никога да не се завръща?

Срещна очите ѝ и с изненада установи, че са огромни. Стрелнаха се бързо към устните му.

Тя си помисли, че ще я целуне.

И не понечи да побегне.

Кръвта забумтя в жилите му и запрепуска в равномерен галоп, докато не забушува в ушите. Той се приведе и я целуна.

Докосването, допирът на устните им изтри всичко останало от съзнанието му. Такава химия съществуваше между тях. За бога! Забеляза как защитната ѝ броня тутакси се пропука, за да го пропусне. Толкова лесно. Спомни си колко естествено му се отдаде тогава, на игрището. И сега беше същото. Спомни си още как тогава си помисли: „Това момиче сигурно е влюбено в мен“.

Отмести сепнато устни.

— Трябва да вървя — бързо каза тя, без да го поглежда, очевидно смутена. — Благодаря за газта.

Отвори рязко вратата на пикапа и скочи вътре.

Той остана на тротоара дълго след като Джулия потегли.

Какво се случи?

Какво, за бога, беше това?

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

Преди много и почти незапомнени години около Малъби се рояли ферми, по-точно — свинеферми. В онези трудни за Северна Каролина времена, когато добитъкът отказвал да вирее тук, свиневъдството било благодат за щата. Като гражданите на множество малки градчета в района хората в Малъби се гордеели с педантично опушеното и изпечено на бавен огън свинско, превърнало се в неотменима част от самосъзнанието им. Първо се наложило като неделна традиция, после като символ на общността и накрая се превърнало в изкуство, изкуството на Северна Каролина, родено от усилен сизифов труд.

С течение на времето обаче малките ферми и някогашните процъфтяващи търговски маршрути, простиращи се чак до Тенеси, постепенно изчезнали. Заизниквали квартал след квартал, а междуцатската магистрала отнесла хората, които помнели, и довела други, които не помнели. Накрая потеклото и причините били напълно забравени. Останало само колективното подсъзнание, традиция без памет, сън, който всеки гражданин на Малъби сънува всяка година в един и същи ден.

В ранното съботно утро на фестивала на барбекюто в Малъби из въздуха се понася мъгла, промъква се през прозорците и се прокрадва в сънищата. „Ще забравиш, щом се събудиш, нашепва тя, но го узнай сега и се гордей. Това е твоята история“.

Стела бе тръгнала часове преди Джулия да излезе от вкъщи. Тя възприемаше фестивала като ден за поквара. Изчезваше призори и се връщаше у дома чак на другия ден. Понякога Джулия се тревожеше за нея. И още как! Беше я опознала добре през последната година и половина. За пръв път виждаше човек да се старае толкова усърдно да извлича щастие от това, което има.

Сегашната Стела се различаваше коренно от момичето, което Джулия познаваше от гимназията. По онова време Стела беше разточително претенциозна — също като Дулси Шелби. Бяха неразделни приятелки. Стела караше лъскаво черно беемве, купено специално в тон с лъскавата ѝ черна коса. Джулия си спомняше как се носеха слухове, че майката на Стела — дизайнерка, която живееше и работеше в Рейли, докато Стела беше при баща си в Малъби — обзавела стаята ѝ като киносалон с екран и машина за пуканки. Дори я снимали за някакво списание за вътрешен дизайн. Честно казано, когато се завърна, Джулия се изненада, че Стела още е тук. Винаги си беше представяла, че богатите ѝ съученички от гимназията са обречени да живеят екзотично. Имаха всичко, всякакви възможности. Щом разполагаш с много, защо да го пропиляваш? Как би могъл да се задоволиш с по-малко?

Проблемът на Стела, както се оказа, бе, че е избрала неподходящ човек. Бившият ѝ съпруг я мамел и харчел с широки пръсти наследството ѝ. Злополучният опит я беше превърнал в чудата, склонна да се принизява жена. Работеше в цветарски магазин, живееше в къща, каквато не можеше да си позволи, и пиеше евтино вино. Понякога Джулия се питаше дали Стела не иска да върне лентата назад, дали би заменила всички житейски уроци за времето, когато беше момичето, будещо завист.

Не беше я питала. Миналото им беше чувствителна тема. Затова и Джулия не ѝ каза за целувката със Сойър, макар всъщност да ѝ се искаше. И щом не можеше да ѝ довери нещо наистина съкровено, значи не бяха толкова близки, колкото смяташе Стела. Това я натъжаваше, въпреки че не разбираше защо. Джулия не искаше да се сближава с никого тук. Истинският живот я очакваше в Балтимор.

По обяд тя най-сетне се запъти към къщата на Ванс, за да заведе Емили на фестивала на барбекюто. Почука на вратата и момичето затрополи по стълбите с необичаен ентузиазъм. Веднага я обзе подозрение.

Емили изтича навън. Ванс я следваше по петите.

— Наистина ли не искаш да дойдеш с нас? — попита Емили дядо си, очевидно едва удържайки се да не заподскача.

— Наистина — отвърна Ванс. — Вие се позабавлявайте.

Джулия и Ванс проследиха с поглед как Емили се спуска по стъпалата на верандата.

— Ще я доведа, преди да се мръкне — обеща Джулия. — Ще ти донесем нещо вкусно от фестивала.

— Много мило от твоя страна, Джулия. Тя изглежда ужасно развълнувана, нали? — добави Ванс, докато Емили изчезваше под дърветата.

— Да — замислено отвърна Джулия. — Така е.

— Барбекюто я въодушевява. Одрала ми е кожата. — Той замълча. След малко, явно размислил, додаде: — Не че искам да прилича на мен, но...

Джулия го докосна по ръката.

— Тя наистина прилича на теб, Ванс. И това е чудесно.

Когато Джулия я настигна на тротоара, Емили попита:

— Защо не пожела да дойде? Нали обожава барбекюто?

— Ванс предпочита да страни от тълпата — обясни Джулия, докато крачеха към центъра на града.

— Май вече съм свикнала и забравям.

— Приспособяваш се по-бързо, отколкото ти се струва. Как се спогаждате двамата?

Емили сви разсеяно рамене.

— Добре, мисля. По-добре.

— Чудесно.

Щом излязоха на Мейн Стрийт, Емили очевидно се изненада. Типична реакция на новодошъл. Повечето предполагаша, че понеже Малъби е малък град, фестивалът също ще е малък. Ала фестивалът на барбекюто в Малъби всъщност беше най-големият фестивал на барбекюто в югоизточните щати и привличаше хора от цялата страна. Улицата бе затворена за автомобили. Бели палатки се простираха, докъдето поглед стига. В далечината се извисяваше дъгата на виенско колело. Носеше се плътно, изкусително ухание, сякаш бяха попаднали в готварска пещ.

Проправяха си път из тълпата и подминаваха десетки шатри, предлагащи барбекю — средоточието на фестивала, разбира се. В шатрите сандвичите се продаваха като на поточна линия. Със сос или без сос? Със зеле или без зеле? С царевични питки или без? Всички по улицата стискаха сандвичи, обвити във фолио. На места предлагаха

свински кожички и варена царевица, пилешки шишчета, мариновани зеленчуци и карамелизирани пръчици и разбира се, крем във фунийка. Имаше и занаятчийски шатри.

— Не предполагам, че ще е толкова оживено — констатира Емили, озъртайки се наоколо, за да не пропусне нещо. — Как да откриеш някого сред такова гъмжило?

— Търсиш ли някого? — попита Джулия.

Емили се поколеба.

— Не. Не.

За да провери хипотезата си обаче, Джулия я поведе към главната сцена. По няколкото по-малки свиреха оркестри — предимно кънтри и блус — ала най-голямата се издигаше по средата на Мейн Стрийт. Тълпата се разделяше около нея като река.

Пред стъпалата се бе събрала група хора — предимно от семейство Кофи. Мъжете носеха шапки, а жените — колосани рокли с колани. Уин си бе сложил сламена шапка с периферия, с каквато всеки друг на неговата възраст би изглеждал нелепо. Емили, разбира се, веднага прикова очи в него. И той сякаш тутакси усети, защото вдигна поглед и я видя. Не тръгнаха един към друг, но помежду им премина почти осезаема вълна.

— Защо Уин... защо семейство Кофи са облечени толкова официално? — попита Емили. — Искам да кажа... по-официално от обикновено.

— Защото фестивалът е техен. Те са го основали. Провеждат го ежегодно от шейсетина години. Тяхно отроче е. След малко ще се качат тържествено на трибуната и ще се изявят като жури на няколко конкурса — за най-добро барбекю например или за най-вкусен пай.

Бащата на Уин впери очи в сина си, после проследи погледа му. И незабавно го привика точно в момента, когато Джулия придърпа Емили да продължат.

Следващите няколко часа се позабавляваха добре. Хапнаха порядъчно и си купиха тениски за спомен с надпис „Развилнях се като диво прасе на фестивала на барбекюто в Мальби“. Джулия отдавна не беше си позволявала подобно разточителство — гледаше да спестява възможно най-много, за да изплаща ипотеката на ресторанта — но си струваше.

От години не беше посещавала фестивала. Някъде наоколо имаше шатра и на „Джейс Барбекю“. Тя не участваше в организацията. Мениджърите ѝ се бяха погрижили. Спомни си колко обичаше фестивала баща ѝ. А някога, много отдавна, и тя обичаше да идва с него. Смяташе, че за нея празникът бе изгубил очарованието си, ала ѝ стана приятно да го види през очите на Емили. За пръв път от доста време насам осъзна, че нещо в Мальби ѝ е липсвало.

Изморени, потни и доволни, те най-сетне стигнаха до увеселителния парк в другия край на улицата. Понеже закъсняваха, решиха да се повозят малко, да си купят захарен памук, да изберат лакомства за Ванс и да се приберат у дома.

Ала в този момент се появи Сойър — в панталони с белезникав цвят и поло блуза. Пробиваше си път право към тях. Джулия набързо щеше да отклони вниманието на Емили и да я издърпа настрани, ако тя не го бе забелязала първа и не беше възкликнала: „Виж! Сойър!“, сякаш е зърнала особено рядка и пъстропера птица, чийто полет трябва благоговейно да проследят.

Никой не би отрекъл, че гледката си струва. Ала мускулите на раменете на Джулия се изопнаха и се вдървиха, щом той наближи. От вторник насам тя го избягваше нарочно, за да измисли план. Не знаеше какво да прави без враждебността, която изпитваше към него. Тя ѝ беше верен спътник години наред, но сега, след като той разсея омразата, а тя реши да му разкаже какво се е случило, се чувстваше уязвима. Пристъпваше по тънко въже без спасителна мрежа, а целувката ѝ показва колко лесно може да падне.

Той крачеше към тях и я гледаше толкова страстно, че Джулия едва не се изчерви. Първите му думи обаче сякаш опровергаваха изражението му:

— Надявам се да си доволна. Навигационната система се опитва цяла седмица да ме откара в „Тоалетните на Франк“.

Емили се засмя, а Джулия каза:

— Съжалявам.

— Оставам с впечатление, че ти харесва да ме пращаш в погрешната посока. — Преди Джулия да успее да отговори, той се обърна към Емили: — Забавляваш ли се?

— Прекарахме чудесно! — обяви Емили.

— Не няма да се бавим повече — додаде Джулия. — Решихме да се повозим малко и да се прибираме.

Той предпочете да изтълкува думите ѝ като покана, а не като намек да си върви. Сойър не беше свикнал да приема откази. Толкова рядко му се случваше.

— Страхотно! Ще ви правя компания!

— Не искаме да те задържаме — каза Джулия. — Сигурно си с компания.

— Дойдох сам, ако това те интересува. По-рано срещнах Стела, но антуражът ѝ стана прекалено многоброен. Тя е като комета. Събира пътьом всички космически отломки.

Емили отново се разсмя, но Джулия — по-любопитна, отколкото ѝ се искаше, откакто Сойър ѝ спомена, че веднъж е спал със Стела — попита сериозно:

— Не ти се нрави да си част от опашката на кометата?

— Ненадейно ме привлече друго небесно тяло — погледна я в очите той.

Емили прочисти гърло.

— Сигурно искате да останете насаме. Защо не се повозите на виенското колело? И без това ми се ще да се поразходя наоколо.

Джулия откъсна поглед от Сойър.

— Идеята не ми допада, Ем — рече тя и сложи длан върху рамото на момичето в опит да го задържи.

— Защо не? — учуди се Емили.

— Да, Джулия — усмихна се Сойър. — Защо не?

— Защото обещах на дядо ти да те наглеждам.

— Няма страшно.

— Но...

— Джулия — додаде вразумително Емили, — на седемнайсет съм, не на четири.

Джулия разбра, че няма начин да спечели.

— След един час ще те чакам пред естрадата. Един час.

Емили я целуна по бузата — неочакван, сладък жест.

— Благодаря.

— Един час! — подвикна Джулия след нея, преди тълпата да я погълне.

Усети непреодолимо желание да я върне, да я закриля от всичко, което я бе наскърбявало до болка през юношеството.

Най-сетне се обърна към Сойър, който беше вдигнал вежди.

— Търсеше си повод да се измъкне. Уин Кофи не я изпуска от поглед цял следобед. Видях, че и тя го наблюдава.

— Неизбежно беше — обяви Сойър. — Тези двамата сигурно се привличат като магнити. Обаянието на забранения плод.

— Не искам да се чувства зле. Достатъчно изпитания е преодоляла.

— Явно наистина държиш на нея. Нищо лошо не се е случило. Уин е добро момче. Ала ако я обиди, ще се наложи да се разправя с мен. А сега — приведи се леко той към лицето ѝ, — да поговорим за вторник.

— Имам по-добра идея — каза Джулия. — Да отидем в къщата на забавленията.

Сойър я погледна объркано. Не можеше да го вини.

— Смяташ, че това е по-добра идея?

— Че кой не обича къщата на забавленията? — запъти се Джулия към малката постройка.

Дори на нея ѝ прозвуча нелепо. Но да обсъждат вторника не влизаше изобщо в плановете ѝ. Той искаше нея. Усети го още щом се върна. Ала първо трябваше да му разкаже за дъщеря им. И това щеше да промени всичко.

Сойър я последва и купи билетите. Когато влязоха, вълничките по пода я отхвърлиха назад към него.

Той я улови за ръка и я издърпа напред. Децата бяха предпочели да останат в тази стая, за да поюздат дървените вълни, и Джулия и Сойър се оказаха сами в огледалната зала.

Тя тръгна напред с разперени ръце. Къде беше коридорът и къде — отражението? Коя беше истинската Джулия? Извърна се бързо, когато Сойър изчезна зад гърба ѝ.

— Къде отиде? — извика тя.

— Не знам — извика в отговор той.

Джулия се обърна и се опита да се ориентира по гласа. Едва не се блъсна в едно огледало. После го заобиколи и тръгна по коридора, накъдето ѝ се стори, че беше поел Сойър. Десетките неоновы лампи не помагаха никак. Все едно бяха попаднали в сюрреалистична ледена

пещера. А трескавата музика в помещението звучеше като сърдечен ритъм.

— Ако искаш да ти се извиня, че те целунах, готов съм да го направя — извика Сойър. Тя го зърна за секунда, после отново го изгуби. — Но няма да е искрено. Съжалявам за много неща, но не и за това.

Ето! Пак го видя! Не, изчезна.

— Стой на едно място, за да те намеря — помоли го тя. — Не искам да се извиняваш. Просто... скоро си заминавам. Нищо няма да промени решението ми. Ако го приемаш...

От съседната стая долетя бурен смях.

— Какво тогава? — попита Сойър. — Мога да те целуна отново?

— Нямах това предвид. Не знаеш много неща.

Джулия свърна на другаде, но се озова в задънен коридор, който изглеждаше като огледална съблекалня в магазин за дрехи. Отстъпи назад.

— Вече проумявам — обади се Сойър. — Всъщност аз ти дадох идеята, нали? Да поживееш малко през последните шест месеца тук. Или си го планирала от самото начало? Да си почакаш до края и тогава да се отдадеш на удоволствия?

Тя спря рязко, жегната. Недоразуменията никнеха по-бързо от гъби. А тя се опитваше да постъпи добре.

— Смяташ ли, че съм способна на това?

— Способна си да изчезнеш за осемнайсет години, без да погледнеш назад. Съжаляваш ли?

Гласът му заглъхваше.

Тя се втурна напред, решена да го настигне.

— Ти си плю на петите. И откъде знаеш, че не съм поглеждала назад? Нима ти се обърна? Нищо подобно. Нямах ни най-малка представа за какво съжалявам, Сойър Александър, така че не смей да ме съдиш.

— Права си. Нямам представа. Не пожела да споделиш с мен. Пазеше го за себе си. А сега твърдиш, че си готова да го направиш, но само ако е временно. Ще ме допуснеш само защото си подсигурила изход. Никакво обвързване. Никакво намесване на обърканото ни минало.

— Къде си? — тревожно извика тя.

— Ще те изненадам. Не приемам да е временно. Всъщност още не си готова. Никак.

— Какво означава това?

— Остани в Малъби, Джулия, и разбери!

Тя чу как изскърца врата и после се захлопна.

— Сойър? Сойър!

Лута се няколко минути, докато открие изхода. Излезе през вратата и се озова във въртящия се цилиндър. Притича през него, после през надуваемите замъци и най-сетне беше навън — сред фестивалния въздух, нажежен и лепкав като захарен памук. Ала Сойър го нямаше.

Искаше да му каже, че няма смисъл да се впускат във връзка заради това, което предстои да му разкрие. Ами ако я намрази? Нямаше предвид, че смята просто да пофлиртува с него. Ала той я разбра точно така и побърза да изиграе своите козове. Защо? За да се наложи? Една мимолетна връзка — независимо дали тя имаше предвид това — би била сбъдната мечта за него. Ала Сойър намекна, че не е съгласен, ако тя не играе по неговите правила. Ако не остане.

Нима наистина си въобразява, че ще постигне своето, ако я задържи насила?

Навремето тя си помисли, че ще бъдат завинаги заедно, но всичко се обърка.

Пое към естрадата, пламнала от негодувание. Така беше добре. Враждебността се беше завърнала. Нищо не му дължеше. Би могла просто да си замине. Без нито дума повече.

О, божичко. Де да мислеше наистина така!

Само да не беше я целунал!

Само да не беше й казал...

Тъкмо прекоси увеселителния парк и някой я повика.

— Джулия! Джууулия!

Обърна се и видя как Бевърли подтичва със ситни крачки към нея върху сандалите с високи токчета. Съпругът ѝ — Бъд Дейл — я следваше по петите, понесъл като товарно муле всичките ѝ чанти.

— Здравей, Бевърли — равно поздрави Джулия. После се обърна към Бъд: — Отдавна не съм те виждала, Бъд. Как си?

— Sprawям се, Джулия, справям се. Благодаря за вниманието.

Джулия се стъписа от тона му. Баща ѝ би се изразил по същия начин — начинът на добрите стари момчета. Бевърли бе напуснала баща ѝ, но в крайна сметка се беше омъжила за мъж досущ като него.

— Подготвила съм ти изненада — обяви Бевърли.

— Каква?

— Не я нося — отвърна Бевърли, а Джулия се усъмни, оглеждайки десетките пазарски торби в ръцете на Бъд. — Ала утре около обед ще намина да те видя. Става ли? Толкова се вълнувам.

— Разбира се. — Джулия понечи да се обърне. — До скоро.

— Защо се държиш така, Джулия? — попита Бевърли и кръстоса ръце. — Защо си толкова кисела винаги? Много непривлекателна черта. Защо не се изпоздравяваш малко? Махни този ужасен кичур от косата си. Усмивай се на мъжете, поразголи тяло. — Бевърли изпъчи рамене и понамести дълбокото деколте на блузата си. — Е, знам, че не обичаш да показваш белезите, но в леглото мъжете не гледат ръцете, ако схващаш накъде бия.

— Благодаря за съвета. Довиждане, Бъд.

— Приятно ми беше да те видя, Джулия — каза той и тръгна.

— Опитвах се да ѝ бъда майка — рече му Бевърли. — Да споделям опита си. Но според мен нещо не е наред у нея. Непоправима е.

С огромно усилие на волята Джулия се овладя да не я настигне и да я сложи на място. Бевърли не ѝ беше никаква майка. Пое нататък, успокоявайки се, че скоро няма да се налага да я търпи — нито нея, нито Сойър.

Нима беше необяснимо, че е кисела? Щеше да се разведри, щом се върне в Балтимор. Не помнеше и там да се е чувствала невероятно щастлива, но пекарницата щеше да промени положението.

И поне нямаше да е в Мальби.

Емили крачеше бавно, заобиколена от горещата пара край сергиите за барбекю и пискливите мелодийки на детските въртележки. Стараеше се да не ѝ личи, че го търси. Все пак не беше сигурна дали Уин наистина е имал предвид да прекарат известно време заедно, когато я попита дали ще я види на фестивала. Едва сега обаче ѝ се удаде възможност да разбере.

Зърна го на няколко пъти през деня — разменяха си мимолетни погледи, преди Джулия да я издърпа нанякъде или баща му да го заговори. Емили посрещна с облекчение появата на Сойър. Предостави ѝ се отлично оправдание да се поразходи без придружител, макар Джулия — за изненада на Емили — да не остана особено доволна, че ще остане сама със Сойър.

Пет минути по-късно, докато крачеше към шатрата за информация, където за последно видя Уин да дава указания на посетителите, почувства позната топла длан върху ръката си.

Обърна се и се усмихна.

Уин беше свалил сакото и вратовръзката и бе навил ръкавите на ризата си. Широкополата сламена шапка също я нямаше. Изглеждаше по карибски небрежен с развяващата се на вятъра бяла риза. Тя срещна наситенозелените му очи.

— Здравсти! — изтърси. Много остроумно начало, няма що. Ала в негово присъствие винаги се чувстваше неловко.

— Здравей — поздрави той.

— Забеляза ли, че сякаш са се наговорили да ни държат на разстояние минимум двайсет крачки един от друг? Кой би помислил, че приятелството е толкова трудно начинание?

Уин ѝ махна с ръка да го последва.

— Това е разликата помежду ни — констатира, хвърляйки разсеяно поглед през рамо. — Аз знаех колко ще е трудно.

— Значи медалът за храброст се пада на теб?

— Съжалявам — отвърна той. — Не исках да прозвучи така. Радвам се, че най-сетне ще се поразходим малко заедно.

Поуспокоена, Емили отбеляза:

— Искане ми се да те проумея, Уин.

Той се подсмихна.

— Ако знаеш само колко освежаващи са думите ти!

— О, хайде! Искаш да кажеш, че всички, освен мен са наясно що за човек си?

Той сви рамене. Ризата около врата му се набръчка.

— Всички в Малъби поне.

— Ех, ех, сякаш досега изобщо не се чувствах нелепо...

— Виждаш ли, точно това имах предвид. Живееш в толкова чудат град, а ти се чувстваш странно.

Докато си пробиваха път из плътното множество, ръцете им току се докосваха. Неволният допир ѝ харесваше. Всичко останало у Уин изглеждаше прекалено преднамерено.

— Е, радвам се, че те освежавам — рече тя и го разсмя.

След няколко минути той спря и я поведе към къса опашка.

— Да се повозим — предложи внезапно.

— Защо точно тук? — последва го тя.

Покрай него понякога се чувстваше така, сякаш участва в игра. Само дете не знаеше правилата. Или кой печели.

— Защото е най-близо — обясни той. — И татко е някъде наоколо.

Емили се озърна да открие Морган Кофи, но не го видя. Уин плати билетите и двамата поеха по платформата на виенското колело. Настаниха се в кабинката и спуснаха предпазната преграда. Уин отпусна ръка върху облегалката зад нея и се взря в небето, когато колелото бавно ги заиздига нагоре. Емили обаче погледна към смаляващата се тълпа долу. И забеляза баща му. Стоеше неподвижен като скала и ги наблюдаваше с изражение, изтъкано от призраци и гняв.

— Скоро ще си тръгне — отбеляза Уин, все още вгледан в примрачниято небе. — Не иска никой да усети колко е притеснен, че сме заедно.

— Май не се спогаждате много-много с баща си?

— Доста си приличаме. Но не се разбираме. Той например се стреми винаги да върши всичко по установения открай време ред. Аз не съм съгласен.

Виенското колело спря. Само две кабинки ги делеяха от върха.

— Миналата седмица мислих много за теб — каза тя и гласът ѝ прозвуча по-замечтано от предвиденото.

Той отлепи очи от небето и я погледна втренчено. Усмихна се палаво.

— Нима?

— Не по онзи начин — засмя се Емили.

Вятърът разлюля кабинката напред-назад и смехът ѝ секна. Тя стисна предпазната преграда. Той естествено, не се страхуваше, че са толкова нависоко.

— Една мисъл не ми дава мира.

— Каква?

— Не си върколак, нали?

— Моля? — възкликна той.

Тя отлепи бавно ръце от преградата и се облегна назад.

— Хрумнаха ми само две причини, поради които не можеш да излизаш нощем — или страдаш от кокоша слепота, или си върколак.

— И реши, че второто е по-правдоподобно?

— Наслуки.

Уин замълча. Накрая каза:

— Традиция е. Вековна.

— Защо?

— Добър въпрос. Предполагам, че точно такъв е механизмът на традициите.

— И по този въпрос ли сте на различни мнения с баща ти?

Виенското колело се завъртя отново.

— Да. Но да възроптаеш срещу тази традиция е много сложно. — Той се обърна към нея. — От всичко, което ще ти кажа, това трябва да осъзнаеш най-добре.

— Какво ще ми кажеш? — развълнувано попита тя.

— Странни и невероятни неща — драматично отвърна той, сякаш разказваше приказка.

— И защо? Защо го правиш?

— Вече ти обясних — имаме обща предистория.

— Техническо погледнато, нямаме — уточни тя. — Чичо ти и майка ми са имали обща история.

— Историята е спирала. Сега ние двамата сме там, където са били те преди двайсет години. Кое то е тяхно, е наше, а нашето ще стане тяхно.

— Доста си го обмислял.

— Вярно е.

Виенското колело се завъртя още веднъж и пак спря. Този път останаха на върха. Кабинката им скърцаше и се люлееше зловецко напред-назад. Емили сграбчи отново предпазната преграда.

Уин ѝ се усмихна.

— Не се страхуваш, нали?

— Не, разбира се. А ти?

Той впери поглед в хоризонта.

— Обичам да виждам нещата от такава перспектива. Знам как изглежда всичко отдолу. Обичам да съзирам възможностите отвъд познатото. Отвъд спиралата, която споменах.

Емили осъзна как се е втренчила в него едва когато той улови погледа ѝ. Атмосферата около тях ненадейно се промени. Беше толкова близо до него, че усещаше лекото ухание на одеколон и виждаше капчиците пот, събрали се в ямката под гърлото му. Очите му се стрелнаха към устните ѝ. Топлина и отчаяние изпълниха тялото ѝ. За пръв път се чувстваше така. Сякаш цялата Вселена ще застине, ако нещо не се случи на мига.

Ала мигът отмина. Гърдите му се повдигнаха и спаднаха като след дълбоко дихание. Той свали ръка от облегалката.

След още едно завъртане виенското колело спря. Те слязоха и прекосиха платформата в мълчание.

— Съжалявам, но трябва да вървя — каза той.

Тя все още се чувстваше странно, някак замаяна и напрегната.

— Добре.

Но той не си тръгна.

— Татко ме чака зад ъгъла — обясни. — Искам да ти спестя срещата с него.

— Добре.

Но той пак не си тръгна.

— А и скоро ще се стъмни.

— И ти не искаш да видя как ти поникват козина и вълчи зъби — каза тя. — Схващам.

Тъмната му коса се стелеше на влажни вълни в жегата. Той прокара пръсти през нея.

— Не, не мисля, че схващаш.

— Тогава ми обясни. Разкажи ми всички странни и невероятни неща.

Той се усмихна, сякаш точно това е искал да чуе, сякаш го е планирал от самото начало.

— Непременно. Следващият път.

Понечи да тръгне.

— Почакай! — извика Емили. — Трябва да те питам нещо.

— Какво?

Тя реши да не го усуква.

— Обвиняваш ли ме заради постъпката на мама?

— Не, разбира се — веднага отговори той.

— Но баща ти ме вини.

Той се поколеба.

— Не мога да говоря от негово име.

— Дядо ми каза, че мама се ядосала, задето семейство Кофи не я допуснали сред тях, и това я подтикнало да направи, каквото направила.

— Така говорят — съгласи се той.

Прониза я с поглед, изпълнен с внезапно и силно любопитство.

Тя отметна кичур коса зад ухото си. Очите му проследиха движението.

— Искам само да знаеш, че... не съм ядосана.

— Моля?

— Че семейството ти не ме харесва. Разбирам защо. И не им се сърдя.

— О, Емили...

— Какво?

— Много ме затрудняваш.

— За кое? Да си тръгнеш?

— И за това. Следващият път?

Тя кимна. Харесваше ѝ протяжността, предвкушването. Какво ще направи? Какво ще ѝ каже? Беше твърде запленена, твърде омагьосана. Но нямаше сили да се съпротивлява. Искаш да свикне с живота тук, а той ѝ вдъхваше кураж, че се справя.

— Следващият път — повтори тя и си тръгна.

Срещна се с Джулия пред естрадата, както се бяха уговорили, и веднага усети, че за един час настроението им се е променило. Купиха сандвич с печено месо и пържени зеленчуци за дядо Ванс и поеха към къщи. И двете не бяха особено разговорливи.

Джулия се сбогува разсеяно пред дома на дядо Ванс. Емили я проследи с поглед. Мислите ѝ определено се рееха другаде.

Емили влезе вкъщи и почука на стената до паравана пред спалнята на Ванс.

— Върнах се, дядо!

Той отвори вратата и тя за пръв път успя да надзърне в стаята му, която очевидно навремето бе служила като дневна. Завесите пред прозорците бяха спуснати заради жегата, ала лъчите се процеждаха през ръждивокафявата материя и обливаха помещението в залезно сияние. Стаята създаваше впечатление, че мирише на застояло, но всъщност из въздуха се носеше ухание на сладък парфюм, сякаш някоя жена току-що бе излязла оттам.

По рафтовете върху далечната стена се редяха десетки фотографии — стари снимки на същата красива жена с руси коси и усмивката на Дулси. Явно беше баба й Лили. Почуди се къде ли са снимките на майка й. Дали дядо й ги пази?

Протегна му увитите във фолио лакомства.

— Донесох ти нещичко от фестивала.

— Чудесно! Ще хапна в кухнята. Ще ми правиш ли компания?

Той я поведе натам. Щом стигнаха, Ванс се запъти право към сушилнята. Емили чу вратата да се отваря и затваря. После той се появи отново.

— Е, как намираш малкия ни празник на барбекюто?

— Никак не е малък — усмихна се Емили.

— Какво правихте с Джулия?

Той седна пред барплота и потърка колене, сякаш го наболяваха.

— Поразходихме се. Преядохме. Тя ми купи тениска.

Емили застана до него, остави храната на масата и седна. Извади тениската от плика.

— Ха! Бива си я! — възкликна Ванс, след като прочете надписа.

— Видя ли се с някой връстник?

След кратко колебание, Емили отвърна:

— Само с Уин Кофи.

— Е, фестивалът е техен — констатира Ванс, разопакова сандвича и отхапа един залък. — Трябва да се запознаеш и с други деца на твоята възраст. Доколкото си спомням, приятелят ми Лорънс Джонсън има внук... в основното училище е, мисля.

— Смяташ, че би желал да го наглеждам от време на време? — объркано попита Емили.

— Да... май е малък за теб — установи Ванс. — Едва юли е. Училището започва след месец. Ще ти доскучае. — Внезапно по лицето му се изписа тревога. — Онази приятелка на майка ти, Мери,

каза, че ще се погрижи да те запише и да ти прехвърлят документите. Мислиш ли, че трябва да проверя в училището? За всеки случай?

Погълната от настоящето, Емили съвсем бе забравила Мери. Стъписа се.

— Сигурно е уредила всичко. Тя е много организирана и педантична. Като мама. — Сведе очи към тениската в скута си. — Мама помогна да основат училището, в което учех. Знаеше ли?

Той кимна.

— С Мери поговорихме надълго и нашироко. Майка ти е живяла забележително. Мери ми разказа подробно и за теб. Спомена, че се включваш активно в много извънкласни дейности.

Емили сви рамене. Предишният ѝ живот ѝ се струваше много натоварен и тежък сега.

— Изисквах го от училище.

— Обзалагам се, че и тук ще намериш с какво да се захванеш. Защо да не използваш и нощите?

Тя долови какво се опитва да ѝ намекне — деликатно, като великан. Не искаше тя да общува с Уин. Разбираше го. И същевременно се почуди дали не може да промени положението, дали в крайна сметка съдбата не я довела тук, за да поправи стореното. Както повтаряше майка ѝ: „Не чакай светът да се промени“. Напоследък често обмисляше дали през годините Дулси не ѝ е подсказвала — нарочно или несъзнателно — какво я очаква тук, какви житейски уроци е научила самата тя на това място. Емили започваше да осъзнава, че това, в което се бе превърнала Дулси, беше своего рода покаяние. На младини бе наскърбявала околните. На зряла възраст ги спасяваше. Но никога не се задоволяваше със стореното, макар то да не бе никак малко. Никога не скръстваше ръце.

Дядо Ванс се нахрани, стана и изхвърли опаковките. После пак отиде да провери сушилнята.

Емили не издържа. Трябваше да узнае. Когато той се върна, тя се изправи полека и го попита:

— Защо отваряш непрекъснато сушилнята?

Дядо ѝ се засмя и я погледна лукаво.

— Чудех се кога ще полюбопитстваш — отвърна, извади от хладилника две зелени шишета със „Севънъп“ и подаде едното на Емили. — Бях малко напрегнат след сватбата с Лили. Бях живял твърде

дълго сам. Несъзнателно вървах подире ѝ, докато домакинстваше, за да следя дали върши всичко, както съм свикнал. Лили се изнервяше най-много, когато проверявах дали не е забравила нещо в сушилнята. — Той поклати глава, погълнат от спомена. — Понеже съм много висок, не виждам дъното на сушилнята. Навеждам се и опипвам с ръка. Един ден, след като тя изнесе коша с прането, аз влязох и пъхнах ръка вътре... Усетих нещо студено и мокро. Беше ми оставила жаба от градината! Отдръпнах рязко ръка и паднах. Жабата изскочи навън. Видях я как подскача покрай обувките на Лили. Тя стоеше на прага и се смееше. Е, научих си урока. После тя често ми казваше на шега да проверя сушилнята и винаги откривах подарък от нея. — Той отвори шишето и отпи. — След смъртта ѝ просто продължих да проверявам. Не знам защо. Не че намирам нещо. Но си спомням за нея. И щом се притесня или ядосам, отивам при сушилнята да не би Лили да иска да ми каже нещо.

— Много мила история, дядо Ванс. Искане ми се да я познавах.

— И на мен. Щеше да те хареса.

Пожелаха си лека нощ пред стълбището и Ванс се прибра в стаята си. Емили изкачи половината стъпала и спря. Поколеба се, после се върна и влезе в пералното помещение.

Огледа сушилнята. Дори се надвеси да надзърне зад нея. Преди да се усети, ръката ѝ се стрелна към дръжката. Тя отвори бързо вратата и отскочи, сякаш нещо ще профучи към нея.

Надникна предпазливо. Нямахше нищо.

Стана ѝ смешно. Какво я беше прихванало? Защо го направи?

Какъв знак очакваше?

* * *

Часове по-късно Емили бавно отвори очи, учудена какво я събуди. Пое дълбоко дъх. Издиша и в просъницата въздушната струя ѝ се привидя като синкав пушек. Взря се в тавана и постепенно разбра. Нещо не беше наред. Обикновено стаята беше по-светла.

Докато заспиваше, лунни лъчи струяха през отворените врати на балкона и обливаха помещението в бледо като сметана сияние. Емили

извърна глава и забеляза, че вратите са затворени и завесите са дръпнати пред тях.

Сърцето ѝ подскочи изненадано и скалпът ѝ се изопна, сякаш цялата ѝ коса беше настръхнала. Някой беше влизал в стаята ѝ. Пъхна ръка под възглавницата и изключи МПЗ плеъра, после бавно се подпря на лакти.

Разбра, че е бил той. Присъствието му се долавяше отчетливо, различно от излъчването на всеки друг. Из въздуха още витаеше топлината му.

Извади слушалките от ушите си, стана и тръгна бързо към ключа за лампата. Натисна го и полилеят обля стаята в паяжинеста светлина.

Но вътре нямаше никого.

Забеляза, че иззад завесите се подава лист хартия. Двойните врати бяха затворени, а между тях беше пъхната бележка. Тя изтича натам и я издърпа.

Съжалявам, че си тръгнах. Искях да остана още. Ще прекараш ли деня с мен? Ще те чакам на дъсчената алея край езерото тази сутрин.

Уин

Емили трескаво отвори вратите и излезе на балкона. Озърна се на всички страни.

— Уин?

Нищо. Чуваше се само сухото шумолене на листата.

Сърцето ѝ все още туптеше тежко и забързано, но не толкова от страх, колкото от немислимо, нетърпеливо предвкушване. Отдавна забравено усещане. От месеци не беше копняла за каквото и да било — храна, рождени дни, почивни дни. Благодарение на него си припомни трепета.

Ръбът на нощницата пърхаше около краката ѝ, а въздухът наоколо бе зареден с енергия. Не искаше да помръдва. Не искаше чувството да изтлее.

След няколко минути чу ръмжене на запален двигател фаровете на пикапа на Джулия, паркиран пред къщата на Стела, се изцъклиха внезапно. Емили видя как колата потегля надолу по улицата.

Предположи, че едва ли ще е единствената, която няма да мигне тази нощ.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Сойър отвори вратата на къщата си ядосано, както се полага на човек, събуден по първи петли от настойчивото бръмчене на звънеца. Дано натрапникът да има основателна причина! Пожар например.

Вратата зейна и се блъсна в стената, когато Сойър включи лампата на верандата.

Джулия вдигна ръка от звънеца и пискливото бръмчене в къщата тутакси замря.

Той примигна.

— Джулия? — попита, за да се увери, че очите не го лъжат.

— Трябва да говоря с теб.

— Сега ли?

Не беше в най-представителната си форма.

Тя извъртя очи.

— Да. Сега.

Той я огледа бавно от главата до петите. Не беше се преобличала. Носеше същите избелели джинси и бродираната бяла блуза, с които я видя на фестивала. Не биваше да си тръгва, но се беше ядосал. Тя смяташе, че иска само част от нея, че би приел повърхностен флирт. Той определено си беше взел дозата краткотрайни афери — при това на повечето се бе насладил истински — но към Джулия държеше да прояви повече благородство. А тя не му позволяваше.

— Пияна ли си? — попита я.

— Не, не съм пияна. Разярена съм.

— О, добре, понеже за секунда си помислих, че съм изправен срещу нещо необичайно. — Той отстъпи назад. — Заповядай.

Каза го механично. Идеята го осени едва след като тя мина край него и влезе в тъмната дневна. Тя беше в къщата му. Точно където искаше да я доведе. Но сега нямаше представа какво да прави по-нататък.

Единствената светлина струеше откъм кухнята, защото нощем оставяше лампата над печката включена. Джулия се озърна, кимна

мълком, сякаш обстановката — с деликатното, стипчиво ухание на привилегированост, което никак не ѝ допаднаше — отговаряше точно на предвижданията ѝ.

— Дошла си да ми съобщиш голямата новина? — попита той, поуплашен да не би да се окаже прав.

Последното, което ѝ оставаше да му каже, и после нямаше да го погледне повече.

Тя се обърна към него, смръщила вежди.

— Какво?

— Миналата седмица ми подари кейк, каза ми, че си започнала да печеш сладкиши заради мен, и обеща по-късно да ми съобщиш нещо важно. Настъпи ли моментът?

— Не. Та как би могло да ме разгневи това?

Той въздъхна.

— Не знам, Джулия. При теб всичко е въпрос на догадки.

Тя закри из стаята.

— Бях си добре тук, докато ти не ми изигра номера с разкаянието. Почти ме сломи. Почти ти се доверих. — Изсумтя презрително. — И обвиняваш мен в задкулисни кроежи?

— За какво става дума?

— За това, което каза днес.

Той се потърка по скулите. Усети скърцането на наболата русолява брадичка.

— Опресни паметта ми.

— Каза, че те допускам до себе си само защото си заминавам. И после ти си тръгна.

— Аха. — Той отпусна ръце. — Ясно.

— А аз изобщо нямах предвид това и щях да ти обясня, ако не беше се изпарил яко дим. Но няма значение, че не схвана правилно смисъла. Защото какво от това?

Сойър заподозря, че причината не е в съненото му съзнание. Думите ѝ наистина звучаха налудничаво.

— Моля?

— Какво от това, че те допускам, понеже планирам да замина. Какво те притеснява? Откакто пристигнах, се опитваш да ме вкараш в леглото си. Нима ще позволиш едно заминаване да те отклони от целта? Предишния път не ти попречи.

Кръвта нахлу в главата му като фонтан. Джулия бе засегнала тънка струна.

— За протокола — разбираш не по-зле от мен, че бих могъл да те вкарам в леглото си, когато пожелаея. — Той пристъпи към нея, толкова близо, че гърдите му докоснаха нейните. — Защото знам как.

— Тогава ми покажи — каза тя, очевидно опитвайки се да изглежда смела, но гласът ѝ трепна леко.

— Искам го и тук — той допря пръст до слепоочието ѝ.

— Там си.

— Ами тук? — Той постави длан върху гърдите ѝ. Сърцето ѝ бумтеше. От гняв? От страх? От желание?

Тя отстъпи рязко назад.

— Няма да ми го причиниш отново.

— Кое?

— Няма да се промъкнеш пак в сърцето ми. Да ме омагьосаш и да ме накараш да си мисля, че е истина, че е завинаги. Предишния път ми трябваша години да го преодоляя. Няма да ти позволя да ме залъгваш, че ще е завинаги. Няма да ми обещаваши нищо и аз няма да ти обещавам нищо. Твоето „остани, защото още не си стигнала дотам, където искам да те отведа“ не значи пукната пара. Знаеш ли колко по-лесно щеше да е, ако ми беше обещал само една нощ? Онази нощ? Съзнаваш ли колко те намразих, задето ме накара да си мисля, че ме обичаш?

— Джулия...

— Не. Обещай ми една нощ. Не ми обещавай да ме обичаш. Не ме моли да остана.

По дяволите благородството! Той я прегърна и я целуна. Страстна целувка, сякаш преляла изневиделица от дъното на душата му. Усещането го грабна веднага, без капчица усилие — все едно да плуваш и да те отнесе потоп.

Дланите му се спуснаха към ръба на ризата ѝ и бавно я вдигнаха. Пръстите му досегнаха голите ѝ гърди и тя изви гръб. Той отлепи устни от нейните. Тя автоматично склочи ръце в косите му, за да го задържи.

— Господи! Дошла си без сутиен! — каза той.

Притисна я към стената и съблече блузата ѝ. Тялото ѝ се извиваше трескаво. Той простена и я улови за хълбоците. Тя последва

покорно ритъма му.

Пресегна се надолу и разкопча джинсите ѝ. Тя се помъчи да му помогне да ги свали, без да прекъсва целувката, ала устните им все се разделяха. Най-сетне той просто смъкна джинсите ѝ с крак.

— Искаш една нощ. Имаш я — каза ѝ, докато я носеше към канапето. — Но ще бъде паметна нощ.

Застана над нея и се втренчи толкова жадно в тялото ѝ, че тя понечи да се прикрие. Той свали долнището на пижамата си, без да отлепя очи от нейните. Облегна коляно на канапето до нея. Тя преглътна и постави длан върху голите му гърди.

— Почакай, Сойър!

Той оброни глава, поемайки на пресекулки дъх.

— Какво ми причиняваш, Джулия?

— Исках да извадя презерватива от джоба на джинсите си.

Той вдигна изненадано глава.

— Не те излъгах. Не мога да имам деца.

— Сигурен ли си?

— Напълно.

Той все пак стана и се запъти послушно към джинсите ѝ. Извади презерватива и бързо си го сложи.

— Чакането свърши — каза и отпусна тяло върху нейното.

— Свърши — повтори като ехо тя.

Никога не беше изпитвал нещо подобно. Прегръщаха се, сякаш силата на слетите им тела ще накара всичко, разделило ги навремето, да изчезне. Така и стана. За няколко мига. Няколко мига, които искаше да спре, за да изживее в тях останалите си дни.

После, когато, останали без дъх, се бяха вкопчили до болка един в друг, Сойър промълви, заровил глава във врата ѝ:

— Колкото и странно да звучи на фона на току-що проявената липса на сдържаност, все пак съм научил нещичко, откакто минах шестнайсетте.

Тя избухна в смях.

— И щом събера сили да стана, ще те отведа в спалнята да ти покажа.

Беше сутрин, но в стаята цареше мрак. Джулия примижа, обърна глава върху възглавницата и срещна втренчения поглед на Сойър.

Косата ѝ беше разрошена, розовият кичур се виеше край ухото ѝ. Победена, тя си пое дълбоко дъх.

— Смятах, че всичко съм обмислила.

— А дали ако ти обещаая още една нощ, положението ще се проясни?

Джулия се усмихна, ала не отговори.

Сойър прокара нежно пръст по ръката ѝ. Долови точния миг, когато тя разбра, че следва мрежата от белези. Тутакси отмести ръка. Той я придърпа обратно.

— Защо си го причиняваше? — попита я.

Очите му следяха движението на пръстите.

— Смятах, че така преодолявам потиснатостта и самотата. Не знаех как да се справя и гневът ми се насочи навътре. Така започнах. Не си мисли, че съм прозорлива по природа. Научих го след дългогодишна терапия.

Той я погледна в очите.

— Приисквало ли ти се е пак да го направиш?

— Не. В случай че не си забелязал, напоследък изразявам гнева си много сполучливо.

Тя се понамести и сбърчи леко чело.

— Добре ли си?

Джулия прочисти гърло.

— Отдавна... отдавна не бях правила любов.

Погрешно ли беше, че се почувства щастлив? Пет пари не даваше. Наистина се зарадва. Стотици пъти се беше питал как живее в Балтимор, с кого е. Толкова малко знаеше за тамошната ѝ история.

— Защо не се върна в Малъби, Джулия?

— Мислех, че няма защо.

Тя отпусна глава върху възглавницата и се взря в тавана.

— Не изпитваше ли носталгия?

— Винаги изпитвам носталгия — отвърна тя, без да го поглежда. — Само дете не знам къде е домът ми. Из въздуха се носи обещание за щастие. Знаем го. Дори го усещам понякога. Но е все едно да преследваш луната — решаваш, че си я стигнал, но тя изчезва зад хоризонта. Натъжавам се и се опитвам да продължа, ала проклетата

луна се появява отново на следната нощ, вдъхвайки ми надежда, че мога да я уловя.

За пръв път я чуваше да говори толкова неподправено искрено. Джулия, която винаги пазеше чувствата си в тайна.

— Това ли е голямата новина, която искаше да споделиш?

— Не.

Той простена.

— Убиваш ме, Джулия. Хубава ли е новината?

— Да.

Той положи длан върху бедрото ѝ и я плъзна нагоре.

— По-хубава от тази нощ?

— Няма как да ги сравня. — Тя покри с ръка дланта му, за да я спре. — Колко е часът?

Той се привдигна на лакът и погледна часовника върху нощното шкафче.

— Минава девет.

Тя се поколеба.

— Сутринта?

— Да.

Джулия ахна и скочи от леглото. Тръгна към прозорците и дръпна тежките завеси. Слънчевите лъчи веднага озариха тъмната стая. Когато очите му свикнаха с дневната светлина, той ги впи в силуета на голото ѝ тяло, очертан пред прозореца. Не можеше да отлепи поглед от нея. Коремът му се стегна, главата му се замая.

— Не мога да повярвам, че се е съмнало! Защо не ми каза? Що за завеси имаш? — Тя сграбчи лукавата материя и я огледа изпитателно. — Смятах, че е нощ!

— Импрегнирана тъкан, изолираща светлината. Без тях всяка сутрин щях да ослепявам. — Той се подпря върху възглавниците и скръсти ръце зад главата си. — Тази ти страна наистина ме пленява, но мисля, че предоставяш по-добрата гледка на съседите. Защо не се обърнеш към мен?

Тя отстъпи бързо от прозореца и се закри с пердето.

— Не мога да повярвам, че направих стриптийз на съседите ти. В неделя сутрин.

— А аз знам, че зърнах божия лик.

— Ще тръгвам — погледна тя към вратата.

— Не.

— Трябва да изпека сладкишите в ресторанта. Много закъснях. По това време обикновено съм приключила. Къде са ми дрехите? — Тя се озърна и се досети: — О, долу.

И излетя гола през вратата.

Той се усмихна и стана. Взе халата, повесен на закачалката зад вратата, наметна го и я последва.

Тя действаше светкавично. Вече си беше сложила джинсите и обувките и си навличаше блузата. Когато главата ѝ се показа през яката, той я прегърна и я притисна към стената.

— Оттук започнахме. Приемам го за знак, че трябва да повторим процедурата.

— Ако ме пуснеш, ще ти изпека кейк.

— Хитър ход.

Някой похлопа на вратата. Джулия се сепна и извика тихо.

Сойър се намръщи и потърка ухо.

— Кой е? — прошепна тя.

— Не знам.

— Не отваряй. Ще си тръгне.

— И ще се обади в полицията, понеже е чул женски писък. Какъв е проблемът? Не искаш да разберат, че сме били заедно?

Той се обърна и тръгна към вратата, без да дочака отговор. Опасяваше се, че отговорът няма да му хареса. Дори след снощи, тя си оставаше вода в шепите. Не знаеше как да я задържи.

Отвори вратата. Видя кой е и изруга мислено. Нещата се усложняваха.

— Здравсти, Сойър — поздрави Холи и влезе. — Ти ли извика като момиче?

Тя спря, забелязала Джулия. Настана неловко мълчание. Приклепени в тясното пространство зад вратата, тримата се взираха един в друг.

— Холи — обади се най-сетне Сойър, — помниш ли Джулия Уинтърсън?

— Разбира се — отвърна Холи и изгледа многозначително Сойър, преди да се обърне усмихнато към Джулия. — Радвам се да те видя, Джулия.

— И аз. Съжалявам, но трябва да тичам. Закъснявам.

И се стопи като дим. Отново.

Сойър затвори вратата.

— Забравих, че ще дойдеш.

Холи го целуна по бузата, прекоси дневната и сложи да свари кафе в кухнята. Той я последва, припомняйки си как за пръв път я помоли да му стане приятелка. Бяха в шести клас и го измъчваше усещане за неотложност. Беше решен да доведе нещата докрай. Бяха приятели от началното училище. Ценеше я. Уважаваше я. Но не знаеше дали някога е бил влюбен в нея. Нощта с Джулия на футболното игрище би трябвало да му подсказже отговора, но Сойър се страхуваше до болка да загърби предназначенията бъдеще.

Той прекрати брака. Холи не поиска да го напусне, дори след като разбраха, че не могат да имат деца. Всъщност се зае маниакално да открие изход. Носеше къщи наръчници за осиновителни процедури и сякаш гореше от ентусиазъм. Децата бяха неделима част от плановете им, ала той осъзна, че тя се е вкопчила толкова страстно в идеята, защото двамата не чувстваха истинска пълнота един с друг. Никога не бяха чувствали.

— Най-сетне успя — каза Холи, когато Сойър влезе в кухнята. Тя тъкмо отсипваше мляно кафе от кутията. — Не мога да повярвам.

Сойър си издърпа висока табуретка и седна пред плота.

— За какво говориш?

— Не се прави на глупак — ухили му се тя през рамо.

Изглеждаше добре. Щастлива. Косата ѝ беше вързана на опашка и разкриваше понапълнялото ѝ лице и закръглените скули. Беше понаедряла.

— Познавам те. Още от малък си падаше по нея. И си постигна целта.

Сойър въздъхна.

— Не съм убеден.

Усмивката на Холи се стопи.

— По дяволите! Съжалявам...

— Не, ти не си виновна. Изглеждаш прекрасно, между другото.

— Нали не ти е неприятно? Че пак се омъжвам? Че чакам бебе?

Тя положи длан върху корема си.

— Радвам се за теб, Холи. Искрено.

Тя изсумтя и се обърна пак към кафеварката.

— Каваш го, защото снощи си прекарал добре.
Сойър стана и тръгна към кабинета.
— Ще донеса документите, за да ги подпишеш.

Утринните лъчи струяха като потоци през отворените врати на балкона, когато Емили се събуди. Нямаше представа колко е часът, но имаше чувството, че е спала само няколко минути.

Бележката.

Извърна се бързо към нощната масичка. Бележката си стоеше там, където я беше оставила.

Взе я и я огледа втренчено. Изкуши се дори да я помирише.

Ще отиде ли? Ще го види ли?

Уин ѝ каза, че не я вини за стореното от майка ѝ, но нима можеше да е сигурна? Какво беше намислил? Нямаше начин да узнае, ако не довърши започнатото.

Не познаваше по-смел човек от майка си, ала дори и тя не бе събрала сили да се обърне лице в лице с миналото си.

Но Емили щеше да го направи.

Това, което Дулси не се беше осмелила да стори. За да намери мястото си тук, трябваше да покаже, че не е като майка си, но и да се опита да поправи стореното. Не знаеше как точно трябва да постъпи. Нещо ѝ подсказваше, че интересът на Уин към нея не е толкова безизкусен, колкото му се иска да изглежда на пръв поглед. Ала и нейният интерес към него беше твърде необясним.

Замисли се за спиралата на историята, която Уин спомена. Ето я тук — на същото място, където е била майка ѝ на нейната възраст — замесена отново във връзка с член на семейство Кофи, която никой не одобрява. Също както някога. Навярно не беше случайно.

Тя стана, стиснала бележката, и извади къси панталонки и тениска от дрешника. Беше свикнала да не поглежда към пеперудената суматоха по тапетите, навикна и с тихото пърхане, което долиташе от време на време от стените. Според Джулия това означаваше, че се приспособява.

Или пък започваше да полудява?

Застанала пред дрешника обаче, осъзна, че тази сутрин не чува никакво пърхане на криле. Вдигна очи и отстъпи изумено назад.

Пеперудите бяха изчезнали. На тяхно място се бе появил меланхоличен наситен десен в сребристо с миниатюрни бели точки като звезди. Усети как я завладява снощното нетърпеливо очакване. Дядо Ванс не би могъл да смени тапетите за една вечер.

Наистина ли се променяха от само себе си?

Рисунъкът беше красив. Стаята създаваше усещане, че живееш сред облаците. Емили опря длан върху стената до дрешника. Беше мека като кадифе. Защо майка ѝ не ѝ беше казала, че съществува такава стая? Не беше споменала и думичка. Дори в приспивна приказка.

Облече се бързо и разсеяно заслиза по стълбите. За нейно облекчение дядо Ванс вече беше тръгнал на закуска. Написа му бележка, че отива на езерото.

Не спомена с кого ще се срещне.

На тротоара, тъкмо когато понечи да се качи в колата, някой я повика в притихналата утрин. И без това напрегната, Емили подскочи от изненада и изпусна ключовете. Извърна се рязко и забеляза Стела да се приближава откъм съседната къща. Изглеждаше странно наконтена за този час — в червена рокля без презрамки и с обувки на високи токчета. По широкото ѝ лице личаха избледнели следи от грим, а екзотичните ѝ очи бяха изморени. Изглеждаше като след тежка нощ. Или след много хубава нощ. Емили не може да определи.

— Виждала ли си Джулия? — попита Стела, щом Емили се наведе да вдигне ключовете. — Минах през „Джейс Барбекю“, но не беше там.

Емили се изправи.

— Не съм я виждала от вчера. Но я чух да тръгва с пикапа около един сутринта.

Стела я изгледа объркано.

— Къде ли е отишла?

Емили сви рамене. Стараеше се да се държи естествено, сякаш не вършеше нищо лошо. Кое то всъщност си беше самата истина. Какво я прихващаше? Защо се чувстваше толкова нервна?

— Джулия почти не използва пикапа и никога не излиза толкова късно. Притеснявам се за нея. — Стела зачопли червения лак по ноктите си. Пристъпи от крак на крак и попита: — Забелязала ли си да се държи странно напоследък?

— Само когато Сойър е наблизил.

— Хмм. Наумила си е нещо. Успее ли да я придумам да пийне повечко, успявам да ѝ развържа езика. Но този път съм в пълно неведение.

Емили надзърна притеснено през рамо да не би дядо Ванс да се връща у дома.

— Нищо не ми е споменала.

— Е, ако я видиш, предай ѝ, че я търся. — Стела кимна към олдсмобила. — Къде си се запътила толкова рано?

— На езерото. Ами ти?

— О, аз тъкмо се прибирам — отвърна Стела, ала млъкна рязко. — Мамка му! Не мога да повярвам, че го изтърсих пред теб. Забрави го. Не давам добър пример. Лоша работа... Просто... прави, каквото казвам, не каквото правя.

Емили се засмя и седна в колата. Стела пое към къщи, свали си обувките и поклати замислено глава.

По това време улиците бяха почти пуссти и Емили стигна езерото рекордно бързо. Паркингът беше празен. Тя паркира, изключи двигателя и поседя мълчаливо, заслушана в тиктакането на изстиващия мотор.

Знаеше, че е подранила, но искаше да тръгне, преди дядо Ванс да се прибере. Не искаше да го лъже в очите. Ала не смяташе, че той ще разбере подбудите ѝ.

Най-сетне излезе от колата. Влажният утринен въздух беше толкова тежък, че полепваше по кожата ѝ, докато прекосяваше дъсчената алея. Седна на пейка с изглед към езерото. Малцина се разхождаха наоколо. Подпря крака на парапета и се взря в кълбетата мъгла, стелещи се над водната повърхност. В някои вили лампите още светеха.

Чу приближаващи стъпки и Уин се появи до пейката. Тя го погледна. Не знаеше какво да каже. Изненада се, че и той е дошъл толкова рано. Уин почака малко, после седна до нея и също вдигна крака на парапета. Впери очи в езерото, сякаш щеше да пропусне нещо изключително важно, ако отклони поглед. Имаше силен, ъгловат профил. Суров, горд, изпълнен с тайни. Прииска ѝ се да ги разбули. Да ги узнае до една. Дали и майка ѝ се е чувствала така? Почуди се дали

някакво проклятие не привлича жените от нейното семейство към мъжете от неговото.

Ала ето я тук. Безсилна да устои.

— Ела във вилата ни да закусим — предложи той накрая.

— Откога чакаш?

— От известно време. Не исках да се разминем. — Той пое дълбоко дъх и се изправи. — Радвам се, че дойде.

Протегна ѝ ръка.

Тя я пое, без изобщо да се замисли.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Слязоха на пустия плаж и Уин я поведе по стъпалата към просторната веранда на семейната вила. Махна ѝ да седне. Тя го послуша, сви колене и ги обгърна с ръце.

Проследи спокойно как Пени — икономката — им сервира ябълкови бухти. Пени беше шейсет и три годишна вдовица. Отличаваше се с изключителна сдържаност. Но към Уин имаше слабост, а той я обожаваше. Като малък възприемаше нея и вилата край езерото като неделимо единство. Представяше си я как стои нащрек в кухнята денем и нощем, та ако семейството му се отбие тук, да им сготви веднага. За пръв път я видя извън вилата през един от свободните ѝ дни. Той се разхождаше из града с майка си. Забеляза Пени на улицата и си помисли, че е избягала. Разкрещя се на майка си да я догонят и да я върнат. Държа се абсолютно истерично. Ограниченият му кръгзор по онова време му нашепваше, че не може да напусне Малъби заради това, което е. Другите обаче можеха да си тръгват и никога да не се завръщат. Тази мисъл го вцепеняваше от ужас.

С Емили закусиха в мълчание, което не беше напълно спокойно. Той я изнервяше, а тя нарушаваше душевното му равновесие. Усещаше тревога — сякаш вземаше повече, отколкото му се полага. Но не съумяваше да устои. Цял живот се бе примирявал с непроменимото, както твърдеше баща му, и се насилваше да не копнее по свободата, която другите имаха. Положението трябваше да се промени. Не искаше да следва правила, създадени за отминали времена. Срещата с Емили проясни хоризонта. Тя щеше да му помогне. Да изличи клеймото. Ако дъщерята на Дулси Шелби го приеме такъв, какъвто е, семейството му ще бъде длъжно да се съобрази. Емили беше първата стъпка от един изцяло обновен начин на живот.

На този етап не смееше дори да си помисли, че е възможно да греши. Трябваше да излезе прав. Задължително.

След закуска останаха на масата и тихо съзерцаваха как слънчевите лъчи прогонват утринната мъгла. На плажа заприиждаха хора, вдигна се глъчка.

— Често ли идваш тук през лятото? — наруши тишината Емили, вперила поглед в една лодка, стрелкаща се из езерото пред диря от кипнала като пяна вода.

Уин търпеливо беше дочакал тя да подхване разговор.

— Посещаваме вилата целогодишно. Тя ни е като дом далеч от дома. Но подлудяваме Пени. Тя обича да действа по график, а ние винаги се появяваме неочаквано. Като тази сутрин.

— Струва ми се, че не ѝ е неприятно. Изглежда си ѝ любимец.

Усмивката ѝ му подейства като свеж полъх. Манипулираше я. Знаеше го. Ала за пръв път усети колко лесно тя би могла да му отвърне със същото. Трябваше да се сприятели с нея, за да изпълни замисъла си. Не бе предвидил появата на другите чувства. Една усмивка и забравяше какво е възнамерявал да каже. Знаеше само, че Емили е много по-различна от очакванията, породени от всички истории, които беше чувал за майка ѝ. Беше пленителна и сладка... и имаше най-интересната коса на света. Изглеждаше като постоянно убежище на закачливи ветрове. Беше обаятелно немирна.

В последвалата тишина усмивката ѝ се стопи, а ръцете ѝ се вдигнаха към косата.

— Да не би да имам нещо на главата?

— Не, съжалявам. Просто си мислех за косата ти.

Тя го погледна учудено.

— Мислеше за косата ми?

Повтаряше се историята от виенското колело, когато съвсем бе изгубил ума и дума. Този път не биваше да се разсейва.

— Да. Не. Искам да кажа, питах се дали я носиш пусната.

Тя поклати глава.

— Тъкмо израства и е съвсем безформена.

— Колко къса беше преди?

— Много къса. Мама се подстригваше късо. Аз също. Но преди година започнах да я пускам.

— Какво те подтикна да поискаш да си различна?

— Винаги съм искала да съм като нея. Тя беше прекрасен човек — пламенно отвърна Емили и се обърна с гръб към водата. — Просто

примерът за подражание беше почти непосилен.

Не се получаваше. Трябваше някак си да преодолеят смущението.

— Да се поразходим — предложи той и стана.

Оставиха си обувките до столовете и слязоха по стъпалата пред верандата. Натопиха крака в езерото. Не разговаряха много, но сега беше добре. Крачеха ритмично един до друг и свикваха да са заедно.

Стигнаха заливчето и Емили погледна към мястото, където празнуваха рождения ден на сестра му. Днес две възрастни двойки се излягаха върху шезлонгите си на полянката между дърветата, далеч от множеството и от слънчевите лъчи. Той разбра какво е намислила, преди да направи първата крачка.

Емили се отдалечи безмълвно от водата. Пое право към дърветата. След миг колебание, той я последва. Тя заобиколи възрастните двойки и приближи към дървото, върху което бяха издълбани инициалите на майка ѝ и чичо му. Уин спря да поздрави старците, да ги поуспокои, понеже се взираха странно в Емили. След това застана до нея.

През последните месеци от живота си тя бе преживяла хаос, какъвто той дори не можеше да си представи. Съзираше скръбта ѝ. Усещаше колко самотна се чувства с нея. Това поне му беше познато. Знаеше какво е да не можеш да споделиш с другите, защото нямат база за сравнение. Защото просто няма да разберат.

— Дали децата в гимназията знаят за мама? Каква е била тук? — попита Емили, вперила поглед в дървото.

— Ако родителите им са споменали. Предполагам, че най-лошото е минало. Срещата с татко. Не се тревожи за училището. Не е толкова зле. — Стана му неприятно, че е тъжна. Прииска му се да я разведри. — Разкажи ми за предишното си училище. Липсва ли ти? Уебсайтът оставя впечатление за много... интензивна програма.

Меко казано. Материалите на девическото училище „Роксли“ излъчваха благовидност и политическа коректност, та свят да ти се завие.

Емили сви рамене.

— След смъртта на мама потърсих утеха там, но не я открих. Всичко се въртеше около завещаното ми послание. Повече отвсякога хората настояваха да надяна образа на мама. А аз не можех. Каква

ирония на съдбата, нали, че тук се натъквам на същото, само че по различен начин. И не знам кое е по-зле — да се мъча да следвам примера ѝ, или да го оборвам.

— Ами тамошните ти приятели?

— След смъртта на мама ме налегнаха пристъпи на паника. Не исках другите да ги забележат и започнах да се усамотявам.

Той си спомни как седеше на пейката в центъра на Малъби, навела надолу глава. Онази сутрин я наблюдаваше неотклонно и веднага разбра, че нещо не е наред, когато тя спря рязко с пребледняло лице. Разтревожи се и я заговори, макар изобщо да не го беше планирал. И това промени всичко.

— Така ли се чувстваше първия ден, когато се запознахме?

Тя кимна.

— Какво предизвиква пристъпите?

— Паника.

Той се усмихна.

— Е, да, очевидно.

— Обземат ме, когато се притесня и не успея да овладеем нахлуващите в главата ми мисли. — По лицето ѝ внезапно се изписа подозрение. — Защо питаш?

— От любопитство. — Тя не отлепи поглед от него, свила вежди над светлосините си очи.

— Защо ме гледаш така?

— На никого не съм разказвала за това — отвърна му така, все едно ѝ е измъкнал думите насила. — Сега знаеш къде ми е слабото място.

— Казваш го така, сякаш не ти е позволено да имаш слаби места. — Той протегна ръка и започна разсеяно да бели кората на дървото. — Всички сме уязвими.

— Дори ти?

— О, да.

Погледна го учудено.

Той продължи да бели кората, докато тя не положи длан върху неговата, за да го спре.

— И няма да ми кажеш?

Той пое дълбоко дъх.

— Сложно е.

— Схващам — отсече тя и се запъти обратно към плажа. — Не искаш да ми кажеш.

Той се затича след нея.

— Не че не искам да ти кажа. По-скоро... трябва да ти покажа.

Тя спря. Едва не се блъсна в нея.

— Покажи ми тогава.

— Не мога. Не мога сега. — Той прокара притеснено пръсти през косата си. — Довери ми се.

— Нямам друг избор, нали?

Тръгнаха към езерото — смълчани отново. После поеха обратно към вилата. Разхождаха се дълго и когато се върнаха, Пени им сервира обяд, без да я подканят. След като нареди върху масата чиниите със сандвичи и плодове, тя застана зад стола на Емили — точно срещу Уин. Усмихна се, посочи към Емили, вдигна палци и се запъти да вдигне телефона.

Той ѝ се усмихна в отговор.

Когато се нахраниха, Емили стана и тръгна към парапета. Очите му се плъзнаха по дългите ѝ крака, по тялото и накрая се заковаха в косите. Като омагьосан проследи как крачка след крачка панделката се спуска от опашката ѝ, изхлузва се от крайчеца на косите и пада върху верандата. Тя сякаш не забеляза.

— Ще ми се да си бях сложила банските — рече Емили. — Щях да се поразхладя във водата.

— Ела вътре. Прохладно е. Ще ти покажа къщата.

Тя се обърна, а Уин се наведе да вдигне панделката.

— Изпусна нещо.

Тя протегна ръка.

— Благодаря.

Ала той пъкна панделката в джоба си.

— Няма ли да ми я върнеш? — попита Емили.

— Очевидно не — отвърна той и влезе в сенчестата дневна.

Тя го последва, припомняйки му правилото за неприкосновеността на личната собственост.

Прекрачи прага и млъкна.

По стените не висяха картини на пясъчни дюни или стари шамандури, както беше навярно в съседните вили под наем с вид на предрешени рибни ресторанти. Семейството на Уин очевидно идваше

често тук. Мебелите бяха удобни и поизвехтели от употреба. Пред едната стена имаше плосък екран, а на пода под него се валяха купчини дискове с филми и музика. Явно семейството отбягваше дългите нощни пътувания и прекарваше летата в крайезерната вила.

— По-уютно е, отколкото предполагам — констатира тя.

— Не всички къщи наоколо са лъскави замъци.

Той я поведе към втория етаж и набързо ѝ показа четирите спални там. После се изкачиха в мансардата най-горе. Там имаше само ниско канапе, рафт с книги, телевизор и няколко кашона. Уин ѝ обясни, че никой друг не идвал тук, освен него. Обичал семейството си, но когато всички се събирали във вилата, му се приисквало да си отдъхне от сплотеността им. И се качвал тук. Не харесвал толкова къщата на Мейн Стрийт — със студените мраморни подове и потискащата история. В крайезерната вила обаче по-лесно отбягвал околните.

— Често се крия в тази мансарда — обясни той, докато тя се озърташе наоколо.

Единствената светлина струеше през триъгълните прозорци, следващи наклона на стената в дъното. Розови пращинки се носеха из въздуха.

— Разбирам защо. Излъчва тайнственост. Отива ти. — Тя тръгна към прозорците. — Страхотна гледка.

Той я наблюдаваше от отсрещния край на стаята. Снопове лъчи падаха косо зад гърба ѝ. Тръгна, преди да осъзнае какво прави. Спря точно зад нея, само на няколко сантиметра. Тя го усети и тялото ѝ сякаш се наелектризира.

Измина цяла минута, преди Уин да проговори:

— Умълча се.

Видя я как преглътна.

— Не разбирам как го правиш.

Той се приведе леко. Косата ѝ ухаеше едва доловимо на люляк.

— Кое?

— Допирът ти.

— Не те докосвам, Емили.

Тя се обърна.

— Точно така. Но все едно ме докосваш. Как го правиш? Сякаш има нещо около теб, нещо невидимо отвъд теб. Изглежда необяснимо.

Той се стъписа. Никой досега не го беше усещал. Тя го усети.

Почака да ѝ каже нещо, да обясни или да отрече. Но той не можеше. Нито едното, нито другото. Пристъпи край нея и застана до прозореца.

— Навремето всичко това е принадлежало на твоето семейство — рече.

Тя се поколеба, преди да приеме смяната на темата.

— Всичко?

— Цялото езеро и районът около него. Семейство Шелби натрупало състояние, продавайки го парцел по парцел. — Той посочи към дърветата в далечината. — Горите от другата страна все още принадлежат на дядо ти. Милиони долари потенциална печалба. Татко иска дядо ти да му продаде една част. Идеята не му дава мира.

— Защо?

— Семейство Кофи винаги е държало да има тежката дума в развитието на Малъби. Строителство, бизнес проекти и прочее...

— Защо? — повтори Емили.

— Защото Малъби е нашият дом. Години наред семейството ми е смятало, че само тук може да живее.

— Така ли е всъщност?

Той я погледна.

— Наистина ли искаш да узнаеш?

Моята слабост.

— Да. Искам, разбира се.

Това беше. Нямаше връщане назад. Ще ѝ каже. А после ще трябва да ѝ *покаже*.

— Мъжете от семейството страдат от особен... недъг.

Тя го изгледа объркано.

— Какъв недъг?

Той се отдалечи към отсрещния край на стаята.

— Предава се генетично. Мутация. Но е особено силна в моето семейство. Наблюдаваше се у дядо, у чичо. Татко я има. — Той помълча. — И аз.

— Какво?

Той пое дълбоко дъх.

— Наричаме го Сиянието.

Емили не отлепяше поглед от него. Не разбираше.

— Нощем кожата ни излъчва светлина — обясни Уин. Усещането, че за пръв път го казва пред човек извън семейството, бе удивително. Сякаш бreme падна от плещите му. Точно както очакваше. Дори по-добре. Думите бяха изречени, нямаше как да ги върне обратно. Зачака Емили да отвърне нещо. Но тя мълчеше.

— Това си почувствала — припряно додаде той, върна се при нея и доближи длани до лицето ѝ, без да го докосва.

Тя го погледна в очите.

— Искаш да повярвам, че сияеш нощем? — монотонно попита.

Уин отпусна ръце.

— Готова си да повярваш, че съм върколак, но не и това?

— Никога не съм те смятала за върколак.

Той отстъпи назад, окуражавайки се мислено да продължи.

— Предава се от поколения. Предците ми напуснали родината си, за да избегнат гоненията. Хората смятали, че недъгът им е дяволско дело. Плавали по море. Из историческите хроники са пръснати разкази на множество очевидци, зърнали техния кораб. Смятали го за гибелна поличба. Когато пристигнали в Америка, индианците ги нарекли Лунни духове. Установили се тук, далеч от хорските очи. Навремето наоколо имало само разпръснати ферми, но скоро около тях изникнал град. Никой не знаел тайната им. Усетили, че им харесва да не живеят толкова изолирано. Ала историите за гоненията се предавали от поколение на поколение и будели страх у младите. И желание да пазят тайната на всяка цена. Дори в наши дни. Всичко се променило в нощта, когато майка ти придумала чичо да излезе през нощта. През онази лятна вечер той се качил на естрадата пред погледите на целия град и за пръв път всички видели на какво е способен.

— Много заплетена история — заключи Емили.

— Емили, виждала си ме. В задния двор. През нощта.

Тя се сепна.

— Ти ли си светлината? Ти си светлините на Малъби?

— Да.

Той усещаше колко мисли кръжат в ума ѝ, как се опитва да свърже нишките.

— Тогава защо спря да се появяваш?

— Идвам всяка нощ. Но дядо ти седи на кухненската веранда под балкона ти и ми нарежда да си вървя, преди да ме видиш.

— Дядо знае? — извиси глас тя.

— Да.

— Докажи го. — Тя се огледа наоколо и забеляза вратата на килера. Отвори я. Вътре имаше само дъждобран и една водна ска. — Ето, влез тук.

Той приближи и Емили го побутна в килера. Последва го и затвори плътно вратата. Изчака няколко минути в мастиленочерната тъмнина и накрая се обади:

— Ха! Не виждам да сияеш!

— Необходима е лунна светлина — търпеливо обясни той.

Тя изсумтя презрително.

— Е, удобно извинение, няма що.

— Всъщност не е никак удобно...

— Нелепо е — отсече тя и заопипва да намери дръжката на вратата.

— Почакай! — протегна се той да я спре. Ръката му срещна бедрото ѝ и тя застина. — Ела тази вечер на естрадата. В полунощ. Ще ти покажа.

— Защо го правиш? — прошепна тя. — Някакъв сложен план ли кроиш?

Думите ѝ го свариха неподготвен. Ако усещаше, че я манипулира, защо му позволяваше?

— План ли?

— Да отмъстиш за постъпката на мама.

— Не — отвърна той. — Казах ти вече, че не те виня за това.

— Но пресъздаваш онази нощ с мама и чичо ти.

— Красива симетрия, нали?

— Добре де — съгласи се неохотно тя. — Ще дойда.

Той едва се сдържа да не се разсмее.

— Твърде ентусиазирано звучиш!

— Щеше да ми е по-лесно, ако не те харесвах толкова.

— Харесваш ли ме? — Почувства се и развълнуван, и засрамен. Тя не отговори. — Колко? — попита тихо той.

Въздухът се нажежи.

— Достатъчно, за да дойда на срещата през нощта, макар да съм убедена, че си намислил нещо друго, вместо да сияеш в тъмното.

— Не ти ли стига това? — Почувства я как сдържа дъх, усетила колко е близо лицето му до нейното. — Обвързан съм с теб. Не го ли долавяш? От момента, когато се срещнахме. Длъжен съм да ти покажа.

— Трябва да вървя.

Тя отвори вратата. Зашемети ги ослепителна лъчиста пелена. След секунда Емили беше изчезнала.

Настигна я на верандата, докато си слагаше обувките.

— Тази нощ не минавай през горичката. Ела в парка по улицата.

Емили се изправи и дълго го гледа. Той протегна ръка да я докосне, да вдъхне увереност и на нея, и на себе си, ала тя кимна рязко, обърна се и се запусна припряно по стъпалата към плажа.

Уин я проследи как се отдалечава, пъкна ръце в джобовете и замислено влезе в дневната.

Там се закова на място.

Баща му седеше в големия черен кожен стол до канапето, кръстосал крака.

Уин онемя от изненада. Обикновено усещаше кога баща му го търси. След малко попита:

— Кога пристигна?

— Току-що. Обадох се по-рано да те предупредя да не паркираш пред колата на майка си, понеже утре рано сутринта ще заминат с Кайли за Рейли да пазаруват дрехи за училище. Пени ми каза, че си на плажа. Полюбопитствах с кого. Отвърна ми, че си с момиче. Помолих я да ми го опише. Напомни ми Емили Бенедикт. Но си помислих, че е невъзможно, че си достатъчно разумен.

Явно Пени бе разговаряла с него по телефона. Беше се постарала да прикрие Уин. Безспорно. Беше казала на баща му, че с Емили са на плажа, а не сами във вилата.

— Значи дойде да провериш лично — заключи Уин. Пое дълбоко дъх и добави: — Харесвам я.

— На твоята възраст и аз харесвах едно момиче — подхвана Морган и склочи пръсти. — Казваше се Вероника. И тя беше новодошла в Малъби. Искаше ми се по цял ден да не отлепям поглед от нея. Една сутрин я поканих на кино. Дядо ти разбра. Напердаши ме и ме заключи в стаята ми. Не се появих на срещата и Вероника дойде вкъщи да попита дали съм добре. Дядо ти се държа ужасно с нея.

Обясни й, че съм й скроил номер. Тя ме намрази. Но той наложи мнението си.

— Какво мнение?

— Че не сме създадени за нормален живот.

— По същия начин ли се отнасяше дядо с брат ти? — попита Уин и седна на канапето.

— Същите правила важаха и за Лоугън.

Уин не знаеше, че дядо му е пошляпвал баща му. Спомняше си го смътно. Беше много тих човек. Хората говореха, че след самоубийството на Лоугън станал неузнаваем. Сега разбираше защо чичо му и Дулси Шелби са се срещали тайно. Иначе Лоугън е рискувал да бъде напердашен и заключен в стаята си. Звучеше толкова нелепо. Крайните мерки. Играта на криеница. Тайната беше излязла наяве и връщане назад нямаше.

— Сега е по-различно — констатира Уин.

— Казваш го, сякаш положението се е подобрило — отвърна Морган. — Ако изчакаме търпеливо, хората ще забравят видяното и животът ни ще потече в старото русло. Въпрос на време. Понякога се надявам дори майка ти да е забравила.

— Не искам да се връщам в старото русло.

— Нямах избор. Наказан си да не излизаш от къщи. И ти забранявам да се виждаш с Емили.

Баща му го изненада.

— Приисквало ли ти се е някога да кажеш на момичето, което си харесвал?

Морган кръстоса отново крака. Впери мълчаливо поглед във върховете на пръстите си.

— Не — обади се накрая. — Харесвах илюзията. Когато бях с нея, се чувствах...

— Нормален — довърши вместо него Уин.

Морган кимна.

— И с майка ти беше така отначало. После подлъгаха Лоугън да покаже пред всички на какво е способен. С майка ти бяхме женени едва от две години. Всичко се промени. Тя така и не ми прости, задето не съм й казал, а съм я оставил да разбере заедно с другите.

Мъжете от семейство Кофи разкриваха тайната пред съпругите си по различен начин. Ала винаги след сватбената церемония.

Безсмислена традиция. Като всички останали. Понякога Уин се питаше дали Морган нямаше да остави майка му в неведение, ако Лоугън не беше разбулил семейната загадка.

— Мама те обича — каза Уин, убеден, че поне навремето е било така.

Морган стана и тръгна към входната врата.

— Обича ме през деня. Всички ни обичат през деня. Повярвай ми, Уин. Опитвам се да ти спести разочарованията.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Джулия паркира пикапа край кофата за отпадъци зад ресторанта и си помисли: „Какво, по дяволите, направих?“. Сойър я бе разярил до такава степен, че спа с него. Но дали това беше истинската причина? Или извинението, от което се нуждаеше? В ума ѝ цареше бъркотия. Не знаеше как да постъпи. Вече нямаше цел, нямаше план. И на всичкото отгоре трябваше да се появи във вече претъпкания ресторант във вчерашните дрехи, ухаещи на Сойър. Намести огледалото в колата и се взря в него. Господи! Личаха дори следите от наболата му брадичка!

Тя простена и облегна глава върху волана. Дали да не се прибере вкъщи? Но тогава ще тръгнат да я търсят, ще я разпитват дали е добре. Нямаше сили да дава обяснения. А и неделята беше най-напрегнатият ден в ресторанта, денят, който се отплащаше най-щедро. Нямаше избор.

Приглади косата си назад, но положението не се подобри особено. Тя въздъхна и слезе от пикапа.

За да стигне до кухнята, се налагаше да мине през част от ресторанта, точно край тоалетните. Опита се да се шмугне незабелязано, но спря, забелязала колко е пълна залата. Знаеше колко добре вървят нещата от финансова гледна точка, но беше съвсем различно да го види със собствените си очи. Баща ѝ би се зарадвал много. Щеше да е в ресторанта, да разговаря с клиентите, да им създава уют, да обменя новини с тях. За миг Джулия сякаш го зърна — в тениска и джинси, с кепе и бяла престилка. Беше дребничък мъж, поредният призрак в живота ѝ. Някой мина пред нея и тя го изгуби от поглед. Внезапно се запита дали, когато си замине, той ще остане тук. Ще се запази ли споменът за него?

— Здравей, Джулия! — извикаха ѝ от една маса и неколцина клиенти се обърнаха към нея. Обадиха се и други. Трети ѝ помахаха. Две възрастни дами, с които като малка ходеше на църква, се изправиха и я поканиха да ги придружи на вечерната неделна литургия. Обикновено си тръгваше толкова рано, че не виждаше

никого. Е, срещаше ги в бакалията и по улиците, но там не се държаха толкова сърдечно. По някаква причина тук я възприемаха другояче. Тук беше собственичката на ресторанта. Благодарение на нея все още можеха да се отбиват тук, да се виждат с приятели, да си побъбрят. Тук тя беше дъщерята на Джим и те намираха в този факт основание да я уважават.

Джулия им се усмихна, леко замаяна, и влезе в кухнята.

Часове по-късно, по обяд — най-натовареното време — сладкишите най-сетне бяха готови. Режеха ги и ги сервираха още докато тя ги записваше върху черната дъска.

Междувременно в ресторанта ненадейно се беше появила и Бевърли. Очевидно не за да похапне. Чакаше Джулия на масата до вратата. Когато стана, двойката до нея явно въздъхна с облекчение.

— Джулия! — възкликна Бевърли и размаха голям кафяв плик. Няколко мъже я проследиха с поглед. — Отбих се в къщата на Стела Ферис, понеже обикновено не си в ресторанта по обяд. Какво правиш тук? Идваш само призори. Всички го знаят. Трябва да се придържаш към установения график!

Джулия се чувстваше безкрайно изтощена — и емоционално, и физически. Днес категорично нямаше сили за Бевърли. Върна черната дъска на мястото ѝ.

— Да поговорим друг път, Бевърли. Изморена съм и искам да се прибера у дома.

Къде всъщност беше домът ѝ? На втория етаж в къщата на Стела? Старата къща на баща ѝ? В Балтимор? Вече нищо не изглеждаше ясно.

— Не, не. Достатъчно отлагахме, госпожичке. Ако знаех, че си тук, щях да дойда направо, вместо да те чакам у Стела. Тази жена е много странна птица. Какво правиш тук по обяд? — попита отново Бевърли. — Никога не се отбиваш по това време в ресторанта.

— Той е мой, Бевърли. Мога да идвам и да си отивам, когато пожелаея.

— Като стана дума... Извини ме, слънчице — обърна се тя към мъжа, седнал пред барплота, и се настани между него и съседа му. Натикаха се твърде плътно, но тя явно нямаше нищо против. Както и мъжете. — Ето я изненадата, която ти споменах! — Тя плесна плика върху плота пред Джулия. — Баща ти щеше да се гордее с мен.

Адвокатът ми оформи документите, според които ти ставам съдружник в ресторанта. Остава само да подпишеш, за да ми прехвърлиш половината от „Джейс Барбекю“. Така, след като го продадем, ще разделим печалбата.

Мъжете от двете ѝ страни изгледаха любопитно Джулия и зачакаха — също като Бевърли — да отговори. Чуха и хората от съседните маси. Новината скоро се разпространи като пожар из цялата зала.

Джулия впи очи в плика върху плота. Не би трябвало, но се почувства разтърсена. Като снощи. Макар че и тогава не трябваше.

Измина поне минута, преди Бевърли да усети неудобство.

— Е, Джулия, знаеш, че го заслужавам. — Тя се приведе и добави по-тихо: — Мислех, че сме се разбрали.

— Знам само едно — Джулия най-сетне вдигна поглед от плика, — че татко те обичаше, но ти го напусна.

Ресторантът притихна за секунди.

Бевърли грабна плика.

— Очевидно си изнервена. Изглеждаш недоспала. И не мисли, че не съм забелязала, дето си със същите дрехи като вчера. Поосвежи се малко. Аз ще те почакам отвън.

— Не, Бевърли. Достатъчно! — отвърна Джулия и думите се заизливаха като поток: — Ти беше всичко за него, дори с цената на връзката му с мен. Аз спрях да съществувам, когато ти се появи в живота му. Белезите, които споменавах всеки път, щом ме видиш, се появиха, защото татко вече не ме забелязваше. Той се трудеше неуморно, но все не успяваше да ти угоди. Нали? Когато приходите секнаха, ти го изостави най-подло. Нима наистина смяташ, че ще ти отстъпя половината от ресторанта? Че я заслужавах?

Бевърли сви тънките си устни, обагрени в блестящо прасковено червило.

— Помисли, преди да хвърлиш камъка! Ти го напусна първа! И ти си причината да задлъжнее толкова! Ти си виновна, госпожичке, така че не ми вдигай врява!

Злобните думи потресоха Джулия.

— Задлъжнял е заради мен?

Бевърли се засмя презрително.

— Как според теб плащаше за пансиона ти? Показа се, че макар и скромни, доходите му не позволяват да кандидатстваш за стипендия, а таксите за деца от други щати бяха още по-високи. Той ипотекира всичко заради теб, неблагодарно момиче! Но аз не го напуснах тогава! Напуснах го, когато Бъд прояви интерес към мен, а баща ти не каза и дума. Изстина към мен преди много години. Говореше само за теб. Че си първата от семейството му, учила в колеж. Как живееш в големия град, как осъществяваш мечтата си! Набързо забрави как се опитваше да се нарежеш на парчета, че забременя на шестнайсет, че го разори и нито веднъж не дойде да го видиш.

Джулия забеляза изненадата, изписана по лицата на някои от клиентите в ресторанта. Хората предполагаха за белезите, но не подозираха, че е била бременна, когато е отпътувала.

Макар наученото да я стъписа, макар да онемя при мисълта за жертвата, която баща ѝ беше направил заради нея, нещо в ума ѝ прищрака и всичко си дойде на мястото. Открай време той не умееше да изразява чувствата си. Дългите години терапия ѝ бяха помогнали да адаптира очакванията си, особено спрямо мъжете в живота си. Смяташе, че търси показни жестове и многословни обяснения в любов, защото никога не ги е получавала от баща си. Понякога ѝ се струваше, че дори увлечението по Сойър в гимназията — въпреки безспорния му чар — е компенсирало липси в отношенията с баща ѝ. Ала как бе могла да пропусне? Баща ѝ вършеше всичко ненатрапчиво. И обичта му към нея беше тиха. За жалост никой не беше прозрял това. Всички го бяха изоставили, защото не бяха съумели да помълчат достатъчно, за да го чуят. А сега беше твърде късно.

„Не, помисли си Джулия, не е късно“.

В очите ѝ нахлуха сълзи. Тя ги изтри. Не можеше да повярва, че плаче пред всички.

— Той беше добър, простичко устроен човек — каза Джулия. — И заслужаваше повече от нас двете. Няма да получиш нищо от ресторанта, Бевърли. Никой няма да получи нищо. Само той не го предаде никога. Само той му остана верен. Твърде много хора му отнеха твърде много. — Тя посочи вратата. — Повече не искам да те виждам тук.

— О, ще се върна и още как! — стрелна се към изхода Бевърли. — Когато си тръгнеш, ще се върна и няма как да ме спреш!

— Ще ѝ припомням, че не е добре дошла — обади се Шарлот, управителката на ресторанта, иззад гърба на Джулия.

— И аз — додаде новата сервитьорка.

— И аз — повтори един от мъжете пред бара.

— И аз — подвикна някой от залата.

В ресторанта се надигна хор от одобрителни възгласи.

Бевърли ахна. Изпепели с поглед Джулия.

— Виждаш ли какво правиш! Тръгваш си и оставяш след себе си потоп!

— Имам новина за теб — отвърна Джулия. — Няма да си тръгна!

Бевърли захлопна вратата. В ресторанта избухнаха бурни аплодисменти.

Джулия стоеше задъхана и си мислеше: „Какво, по дяволите, направих?“.

— Ето те и теб! — посрещна я Стела на прага, когато най-последно се прибра. Беше в така наречения си „дневен“ халат — копринена роба със специални копчета, подарък от майка ѝ. Казваше, че в него се чувства като дама, която безделничи по цели дни.

— Толкова се притесних! Къде беше? Дори злобната ти мащеха дойде да те търси!

— Защо спа със Сойър? — изстреля Джулия като картечница още пред антрето. Думите се изплъзнаха неволно от устата ѝ. Изненада се не по-малко от Стела.

— Какво? — възкликна тя.

— Сойър каза, че преди три години си спала с него.

— О, това ли? Беше ужасно. Не сексът... поне доколкото си спомням. Но аз бях съсипана. Тъкмо се бях развела. Бях останала без пари. Сойър се появи същата вечер с бутилка шампанско да отпразнуваме свободата. Напих се и му се хвърлих на врата. Не се гордея с постъпката си. Повярвай ми, никога не съм искала мъжете да правят любов с мен от съжаление. Беше само веднъж. След това започнах да го отбягвам. Но той не ми позволи. Сойър е добър човек. Добър приятел. Защо питаш? — Стела се хвана театрално за сърцето. — О, божичко! Там си била значи снощи! Направила си го със Сойър!

Джулия не отговори, но нещо в изражението ѝ явно я издаде.

Стела я прегърна силно.

— Много се радвам! Този мъж винаги си е паднал по теб. Не знам защо чака толкова дълго. Дразнех го, че се страхува от теб. — Тя улови Джулия за ръката и я отведе в дневната, където се подсилваше с кана „Блъди Мери“. — Е, разкажи ми всичко. Какво стана? Кога? Колко пъти?

Джулия поклати глава, седна и пое чашата, която Стела ѝ подаде.

— Не. Няма начин.

— Трябва да ми кажеш. Ти си ми най-добрата приятелка — настоя Стела така, че Джулия се стресна. — Такива са правилата. Аз ти разказвам всичко!

— Премълча за Сойър — обади се Джулия, извади листенцето керевиз от чашата си и отхапа малко.

— Това е минало. Далечно минало.

Джулия остави чашата върху подноса.

— Наистина ли съм най-добрата ти приятелка?

— Разбира се.

— Но в гимназията ми се подиграваше.

Изненадана, Стела се отпусна тежко на стола срещу Джулия.

— Гимназията също е минало. Нима твърдиш, че не можеш да си ми добра приятелка заради гимназията?

— Не — отвърна Джулия, за пръв път честна със себе си.

Приятелствата ѝ в Балтимор бяха по-различни. Приятелите ѝ там виждаха изграден от тях самите образ. Стела я възприемаше такава, каквата е. Тук беше истинската Джулия. Винаги е била. И Стела го знаеше.

— Смятам, че никога не съм имала по-добра приятелка.

— Така ми харесва повече — отвърна Стела. — А сега ми разкажи всичко.

Когато няколко часа по-късно Сойър отвори вратата, първите му думи бяха:

— Да изчистим проблема. Между мен и Холи няма нищо.

Джулия се облегна на рамката на вратата. Радваше се да го види, но тепърва им предстоеше дълъг разговор.

— Двамата сте хубава двойка. Отивате си. Обмисляли ли сте да се съберете отново?

— Не искам да се събираме. Холи ми продава дяла си от къщата, която притежаваме в Малъби. След няколко седмици се омъжва повторно. Бременна е. Съвсем забравих, че ще идва тук през почивните дни.

— Аз съм виновна. Съжалявам.

— Не съжалявай. Направи го пак. — Той понечи да влезе в апартамента ѝ, но тя застина, стиснала бравата на входната врата. Той отстъпи. — Не искаш да влизам?

— Не, не точно. Просто... Винаги съм го смятала за временно убежище. Не е нищо особено.

Не можеше да повярва, че все още се чувства неловко.

— Не ме интересува как изглежда апартаментът ти.

— Автоматична реакция. Извинявай.

Тя разтвори по-широко вратата.

Той влезе с дълбока въздишка и широка усмивка. Положи ръце на кръста и се огледа като завоевател на Новия свят.

— Мечтаех да се кача тук, още откакто се върна. И не заради това, което си мислиш. В четвъртък, докато хапвахме пица със Стела, невероятното ухание на сладкишите ти... ме замайваше.

— Виждаше ли го? — попита Джулия.

— Винаги го виждам. Върху теб е сега, блещука в косите ти. — Той посочи към ръката ѝ. — Има и под маншета на ръкава ти.

Джулия обърна маншета и разбира се, забеляза пращинки брашно и пудра захар от кухнята в ресторанта.

— Удивително!

— Ще ми покажеш ли апартамента? — попита Сойър.

— Отгук ще ти обясня. — Тя посочи вратите. — Спалня, баня, кухня, дневна. — Въведе го в тясната дневна и го покани да седне. Тя остана права — не я свърташе на едно място. — Майката на Стела ми даде канапето. Моето е в склада в Балтимор.

— Ще го докараш ли?

— Не знам.

Той се облегна назад, очевидно стараейки се да не я пришпорва.

— Наистина ли кръстосахте шпаги с Бевърли в ресторанта?

Джулия се разсмя.

— Стела ли ти каза, или слухът се разнесе мълниеносно?

— И двете. Какво стана?

— Излях си душата. И тя, очевидно.

— Казала си, че няма да продаваш ресторанта — предпазливо констатира той.

— Нямам обяснение. И аз съм изненадана.

— Ами двугодишният ти план? — Той се поколеба. — Означава ли това, че ще останеш?

Тя не отговори веднага.

— Помниш ли, че исках да ти кажа нещо? Сега е моментът. После ще те оставя сам, за да го обмислиш. Става ли?

Той я изгледа колебливо.

— Сам, тоест ще си тръгнеш и няма да се върнеш повече?

— Сам, тоест ще изляза да се поразходя — отвърна тя. — После... не знам.

— Добре. Давай!

— Стой там.

Джулия влезе в спалнята и бръкна под леглото. Най-сетне намери стария учебник по алгебра. Отвори го и разгледа двете снимки на бебето си. Бебето на Сойър. Беше ги пъхнала в учебника още в пансиона и така и не им намери друго място. Остави учебника върху леглото и отнесе снимките в дневната. Чувстваше се неспокойна, цялата ѝ кожа беше настръхнала.

Той вдигна поглед към нея. Тя му подаде мълчаливо снимките.

Проследи изражението му — първо объркано, после напрегнато. Той вдигна рязко глава и впи очи в нейните.

— Роди се на пети май — каза Джулия. — Три килограма и двеста грама. Не приличаше никак на мен. Приличаше изцяло на теб. Руса коса и сини очи. Семейство от Вашингтон я осинови.

— Имам дъщеря?

Тя кимна. После излезе, преди той да ѝ зададе нов въпрос.

Нажежените скамейки край футболното игрище сияеха ослепително. Като тийнейджър Джулия обичаше да сяда на мястото най-горе, където оградената площадка за журналисти образуваше джоб от бетонна сянка.

Не беше идвала тук от шестнайсетгодишна. Усещането беше различно, ала — необяснимо как — и същото. Оттук виждаше ясно

мястото, където се случи всичко, където животът ѝ се промени. Ниската тухлена сграда на училището в далечния край на игрището изглеждаше притихнала, ала отворените прозорци свидетелстваха, че учителите са там и се готвят за новата учебна година. Кафенето се намираще на първия етаж и имаше изглед към игрището. Спомни си как Сойър ѝ разказа, че по обяд я наблюдавал как седи горе.

Измина повече от час. Джулия се питаше колко ли време ще му трябва, дали ще му стигне цялото време на света, когато зърна нещо в лявата част на игрището и видя Сойър да крачи към нея. Той спря в долния край на скамейките и вдигна поглед. Носеше снимките. Изражението му беше непроницаемо. Ядосан ли беше? Дали всичко щеше да се промени отново? За всеки случай тя се окуражи мислено, макар да знаеше, че вече не е толкова уязвима, както когато бе на шестнайсет. Сега очакванията ѝ бяха далеч по-скромни от тогава. Имаше много дълъг списък, озаглавен „Неща, които никога няма да притежавам“, и Сойър отдавна заемаше челно място в него наред е дъщеря ѝ, дългите пръсти и възможността да върне времето назад.

Той се заизкачва към нея. При първата стъпка беше шестнайсетгодишен — рус като херувим, мечтата на всички момичета от гимназията. Остаряваше с всяка следваща — изваяните скули се изостряха, кожата добиваше златист оттенък, а косата тъмнееше. Накрая до нея застана днешният Сойър, Сойър от тази сутрин... от предишната нощ.

Той седна мълчаливо до нея.

— Как разбра, че съм тук? — попита Джулия, защото дори тя не знаеше, че ще дойде на това място, докато не мина покрай училището.

— Просто догадка.

— Давай! — поощри го тя. — Питай!

— Не се налага да задавам големия въпрос. Знам защо не си ми казала.

— Добре — кимна тя.

— Знаеш ли къде е сега? Какво прави? — Той се вгледа в снимките. — Как се казва?

— Не. — Тя дръпна надолу ръкавите си. — Документите се пазят в тайна. Не мога да я намеря, освен ако тя не поиска да ме открие. Ти ми каза, че ароматът на сладкишите, когато майка ти готвела, те връщал у дома. Затова си мисля, не, тая надежда в сърцето

си, че ако постоянствам, тя ще ме открие. Че уханието на сладкишите ми ще я доведе у дома. — Джулия сведе очи, после ги насочи към игрището. Само не към него. — Смятам, че притежава твоето влечение към сладкото. Когато бях бременна, непрекъснато ми се ядеше кейк.

— И мама твърдеше същото.

— Копнеех да я задържа. Дълго време се гневях на всички, че не ми помагат да го направя. Едва по-късно осъзнах, че нямам право да ги виня, защото не можех да се грижа сама за нея.

Този път той отклони очи.

— Да кажа, че съжалявам, е съвсем недостатъчно. Чувствам, че ти дължа много повече. Длъжник съм ти заради нея. — Той поклати глава. — Не мога да повярвам, че имам дъщеря.

— Нищо не ми дължиш — отвърна Джулия. — Тя беше дар.

— На снимките косата ти още е розова. — Той вдигна онази, където Джулия прегръщаше бебето в болницата. — Кога спря да я боядисваш?

— Когато се върнах в пансиона. Подстригах я късо скоро след тази снимка.

— А розовият кичур?

Джулия го отметна нервно зад ухото си.

— Той е още от колежа. Приятелите ми в Балтимор смятат, че оригиналничка. Ала той ми напомня какво съм способна да преодолея... какво съм успяла да преодолея. Напомня ми да не се предавам.

Възцари се дълго мълчание. На футболното игрище се появи мъж, яхнал косачка за трева, и закръжи на широки кръгове по него. Джулия и Сойър го следяха с погледи.

— Ще останеш ли? — попита най-сетне Сойър.

Как да му отговори. Той изглеждаше много спокоен. Но как ли се чувстваше?

— Толкова често повтарях, че домът ми не е тук, че накрая си повярвах — предпазливо отвърна тя. — Винаги ми е било трудно да се установя.

— Аз мога да ти стана дом — тихо каза той. — Избери мен.

Тя се взря в него, зашеметена от едва промълвеното тържествено предложение. Той се обърна към нея. Забеляза сълзите в очите ѝ и се протегна да я прегърне. Тя се сгуши в него и заплака. Плака толкова

дълго, че гърлото я заболя, плака, докато мъжът окоси цялото футболно игрище и въздухът замириса на свежа трева, а буболечките наводниха пистата.

Немислимо бе, че след толкова години, след дългото търсене и очакване, след всичкото разкаяние и времето, прекарано далеч оттук, тя се беше завърнала, за да открие, че щастието е там, където го е оставила.

На футболното игрище в Малъби, Северна Каролина.

Чакало я е търпеливо да се върне.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Тази нощ Емили крачеше по тротоара, пъхнала ръце в джобовете на късите си панталонки. Нямаше коли, но тя се заслушваше, поспираше в сенките между уличните лампи и очакваше знак, че Уин е свикал целия град пред естрадата, както беше направила навремето майка ѝ.

Откакто пристигна в Малъби, Емили разбра, че неверието необяснимо как отстъпва на заден план и сега някъде дълбоко в нея се обаждаше глас: „Ами ако е истина?“. Ако съществуват великани, ако тапетите се сменят по своя воля... защо Уин да не може да прави... каквото каза, че може да прави? Ако се окаже истина, значи не става дума за отмъщение. Не става дума за майка ѝ. С всяка следваща крачка все по-силно ѝ се приискваше да е истина.

Стигна Мейн Стрийт и спря на тротоара пред парка. Нямаше никого. Сиво-зелена лунна светлина озаряваше околността, а сенките на дърветата отзад приличаха на криви вещерски пръсти, протегнати през тревата към нея. Тя навлезе в парка и се насили да поеме към естрадата.

Застана на няколко крачки от главното стълбище. Плъзна поглед нагоре към ветропоказателя с полумесец, после се обърна към улицата да провери дали Уин не идва оттам.

— Дойде! Съмнявах се.

Гласът му я стресна. Долиташе сякаш отникъде.

— Къде си? — извика тя напосоки, озъртайки се наоколо.

Сенките си играеха на криеница с нея.

— Зад теб.

Тя се обърна към естрадата. Ръцете ѝ започнаха да треперят. Сви ги в юмруци. Ноктите ѝ се врязаха в дланите. Присви очи и най-сетне различи силует в мрака зад естрадата.

Сърцето ѝ подскочи.

— Не сияеш — рече тя, сякаш го обвиняваше, че е забравил рождения ѝ ден или я е настъпил, без да се извини. Укори се мислено,

задето издаде обзелата я обида. Нямахте нищо свръхестествено. Беше съвсем простичко, а колкото по-просто — толкова по-добре. По-разбираемо. Нали затова дойде на срещата! За да му даде възможност да доведе замисъла си докрай и така да изкупи стореното от майка ѝ.

Видя го как става. Белият му костюм изпъкна ярко в тъмнината. Тръгна към стълбите и заслиза бавно. Спря на тревата, на няколко крачки от нея. Тя срещна предизвикателно погледа му. „Давай! — помисли си. — Готова съм“.

След секунда осъзна, че Уин изглежда разтревожен, несигурен. И в този момент около него заискри сияние като разгарящи се въглици. Изглеждаше сякаш е осветен отзад, ала, разбира се, зад гърба му нямаше източник на светлина. Лъчистата топлина извираше от тялото му и го обвиваше в ореол от бяло сияние. Приличаше на среднощно съновидение за дневна светлина. Ореолът изглеждаше като жив — полюшваше се, пресягаше се напред. Беше неописуемо, ужасяващо красив.

Той стоеше неподвижно под вперения ѝ поглед. Раменете му се поотпуснаха, щом разбра, че Емили не се кани да побегне. Не защото не ѝ се прииска. Просто не можеше. Мускулите ѝ бяха замръзнали.

Уин пристъпи към нея. Тя видя как светлината се приближава. После усети познатите нишки топлина. Обикновено я успокояваха, но сега чувството беше съвсем различно, защото виждаше топлината с очите си.

— Спри! — обади се с изтънял, безпомощен глас. Най-сетне съумя да отстъпи няколко крачки, накланяйки се назад, сякаш ще падне, а краката ѝ инстинктивно се придвижиха да я задържат права. — Спри!

Той се закова на място.

— Добре ли си? — попита я, забелязал как залита.

Ама че въпрос! Не, никак не беше добре. Тя се обърна с гръб към него и се сгъна одве. Въздухът не ѝ стигаше.

— Нима нищо страшно, Емили.

— Как го правиш? — попита тя. — Спри го!

— Не мога. Но мога да се скрия от лунната светлина. Ела да поседнеш на стълбите.

— Недей! — предупреди го тя, забелязала през рамо, че пристъпва още по-близо към нея. — Просто се погрижи да изчезне.

Той изтича към сенките зад естрадата. Емили благодарно се запрепва към стъпалата. Седна, наведе глава и се помъчи да се съсредоточи върху някаква случайно уловена мисъл. „Терминът летология описва състояние, при което ти убягва необходимата дума“.

Вихрушката от точици пред очите ѝ най-сетне избледня и тя вдигна глава. Потръпна, обляна в студена пот.

— Не исках да те уплаша — обади се Уин зад гърба ѝ. — Съжалявам.

Тя не посмя да се обърне към него.

— Наблюдава ли ни някой? Заснемат ли какво става? Това ли е целта?

— Не е номер — отвърна той скръбно. — Такъв съм си.

Тя пое дълбоко дъх и изтри чело с опакото на дланта си. Ако беше вярно... разбираше защо местните са били толкова шокирани, когато Дулси е довела чичото на Уин тук през нощта.

Странни и вълшебни приказки наистина.

— Как се чувстваш? — попита той. — Да ти донеса ли нещо?

— Не, просто стой там. — Тя стана бавно и се обърна към естрадата. — Всички в Мальби ли знаят?

— Всички, които са били тук в онази нощ — обади се той откъм мрачината. — Семейството ми се постара никой друг да не го зърне повече.

— Ала хората знаят, че ти си светлината сред дърветата?

— Да. Правя го от малък. Като мнозина от предшествениците ми.

— Защо искаше да ми покажеш?

Той се поколеба, сякаш вече не е съвсем наясно. Внезапно я обзе разкаяние, че го беше предала. Майка ѝ я беше възпитала другояче. Учеше я да приема и да уважава, да се притичва без колебание на помощ.

Целият ѝ живот водеше дотук, а тя се провали. Предаде Уин. Предаде майка си.

Все още витаеше из спиралата на миналото. Чувстваше се уплашена, уплашена за себе си и за Уин, защото знаеше как се бяха стекли обстоятелствата предишния път.

— Все не намирах начин да застана пред хората и да им кажа: „Това съм аз. Приемете ме такъв, какъвто съм“ — наруши мълчанието

Уин. — Още щом те срещнах, разбрах, че трябва да ти покажа. Реших, че ще ми помогнеш.

— Как? — попита тутакси тя. — Как да ти помогна? Не ми е ясно.

— Би могла да ме увериш, че сега, след като ме видя, чувствата ти са същите, както през деня. Това е всичко.

Тя изправи рамене и отстъпи към откритата поляна.

— Ела тук, Уин.

— Сигурна ли си?

— Да.

Той слезе по стълбите и тялото му отново засия. Изглеждаше готов да изтича обратно, ако се наложи. Тя не трепна, макар сърцето ѝ да туптеше припряно.

Когато Уин застана до нея, Емили се протегна и веднага го улови за ръката — да вдъхне кураж и на себе си, и на него. Изненада се, че дланта му беше просто топла както обикновено, а не изпепеляващо гореща.

— Боли ли те? — попита го тя.

— Не.

Емили преглътна. Трепереше. Дали Уин го усещаше?

— Мисля, че е красиво. Най-красивото нещо, което съм виждала.

Той стоеше неподвижно, лъчист като слънце, и се взираше в нея, сякаш е вълшебница. Приведе се и с всеки милиметър сиянието сякаш се протягаше все по-близо до нея. Все едно излизаше от сянка на обляно от слънцето място. Ореолът от светлина ги погълна и двамата, подскачаше игриво и сякаш нашепваше: „Заедно сте, заедно!“. Уин наклони глава.

„Ще ме целуне“, помисли си внезапно Емили. Разбра го незнайно как. Както разбираме, че денят ще е прекрасен, още щом се събудим. Беше си го представяла неведнъж, по-често, отколкото би посмяла да признае, ала някак си винаги по-различно. Очакванията ѝ не се оправдаваха. Ала въпреки това... случващото се бе непонятно съвършено.

Преди да се случи обаче, те отскочиха стреснато настрана, доловили нечий бързи стъпки. Сестрата на Уин тичаше към тях.

— Уин! Какво правиш? — възкликна Кайли, като едва си поемаше дъх. Понечи да спре, но краката ѝ се подхлъзнаха по роената

трева. — Татко каза да се прибираш. Незабавно!

Емили и Уин се спогледаха. За пръв път го виждаше толкова разколебан.

— Какво ще правим сега? — попита тя.

— Справяме се с последствията и продължаваме нататък. Като предишния път, само че...

— По-добре — довърши тя.

Той я докосна по бузата, усмихна се и се втурна към вкъщи през парка. Емили и Кайли го проследиха как се отдалечава. Беше пленителна гледка!

— Красиво е, нали? — обади се Кайли.

Емили се извърна предпазливо към нея, изненадана от милия ѝ тон.

— Да — меко отвърна тя.

— Бих желала и аз да съм като него. Той няма ни най-малка представа. — Кайли замълча. — Цял живот съм слушала историята за чичо и майка ти. Мислех, че ще си като нея. Радвам се, че не си.

Кайли се усмихна, сякаш е изрекла похвала. Емили разбра какъв смисъл влага в думите, но никога нямаше да свикне с начина, по който тук възприемаха майка ѝ. Пречупената спирала на историята би трябвало да изличи враждебността. Ала не стана така. Малъби щеше да приеме Емили. Но не и майка ѝ.

— Ще отида да проверя какво става вкъщи. Ще те видя скоро. С Уин, разбира се.

Без сияйния ореол на брат си, Кайли скоро се стопи в мрака. След малко Емили също се запъти към вкъщи.

* * *

Събуди я настойчивото хлопане по входната врата. Седна рязко в леглото. Чувстваше се твърде зашеметена, твърде изтощена да си пусне музика, преди да заспи. Озърна се и новите тапети, обсипани с луни, я стреснаха за миг. И тогава в ума ѝ като потоп нахлуха спомените от предишната нощ.

Той сияеше.

После изневиделица ѝ хрумна: „Почти ме целуна“.

Хлопането продължи и Емили стана. Беше заспала с дрехите и веднага се втурна през вратата надолу по стълбите.

Изненада се, че входната врата е затворена. Ванс обикновено я оставяше отворена, когато излизаше на закуска. Тъкмо прескочи последното стъпало и параванът пред стаята му се отдръпна. Дядо Ванс се появи. По влажната му коса още личаха следите от гребена. Още не беше тръгнал към „Джейс Барбекю“. Колко ли беше часът?

Той не я забеляза. Запъти се към входната врата и я отключи.

— Трябва да поговорим — обади се Морган Кофи от верандата.

Белият му ленен костюм беше изпомачкан, сякаш не го бе свалял цяла нощ. Тъмната му коса, обикновено старателно пригладена с гел, се спускаше на кичури пред челото. Така изглеждаше по-млад, приличаше повече на Уин.

— Морган? — възкликна изненадано Ванс. — Защо си дошъл толкова рано?

— Повярвай ми, и по-рано щях да дойда, но трябваше да изчакам да се зазори.

— Влез. — Ванс отстъпи назад и Морган прекрачи в антрето. — Какво има?

Морган веднага забеляза Емили и застина. Омразата му я блъсна като могъща вълна. Принуди я да отстъпи към горното стъпало.

— Доколкото разбирам, внучката ти още не ти е разказала — махна с глава към нея Морган. Изгледа я толкова остро, че Ванс застана между тях, сякаш да я защити. — Защо изобщо ѝ позволи да дойде тук, Ванс? Не ни ли причини достатъчно злини семейството ти?

— Какво се е случило? — попита Ванс.

— Внучката ти подмами сина ми в парка снощи. Също като миналия път.

— Емили няма никаква вина — обади се Уин откъм верандата. Отвори вратата и влезе. — Аз я помолих за среща. И няма нищо общо с предишния път. В парка бяхме сами с нея.

— Казах ти да не излизаш от къщи — отвърна Морган.

— Става дума за мен. Искам да чуя.

Дядо Ванс изглеждаше объркан. Обърна се към нея.

— Емили?

— Мислех, че като отида, той ще ми скрои някакъв номер, за да си отмъсти заради постъпката на мама. Не му повярвах, че сияе. Не му

повярвах, когато ми предложи да се срещнем, за да ми покаже.

— Дете, защо отиде, щом си смятала, че ще ти скрои номер? — възкликна удивено Ванс.

— Реших, че така ще поправя...

Ванс вдигна огромната си като тиган длан.

— Стига, стига! Не е необходимо да поемаш ничия вина. Морган, играта приключи.

— Позволяваш й всичко. Също като на дъщеря си.

Лицето на дядо Ванс се изопна. Очевидно се беше ядосал. А ядосаните великани са забележителна гледка.

— Никога не съм си търсил оправдания за Дулси, винаги съм поемал отговорността за постъпките й, винаги съм признавал, че не съумявах да я контролирам. Но ме изслушай добре! Внучката ми не е Дулси и няма да ти разреша да се отнасяш така с нея!

Морган прочисти гърло.

— Ще съм по-спокоен, ако седнеш, Ванс.

Ванс не помръдна.

— Никой не се чувства спокоен край мен. Ти би трябвало да го знаеш най-добре.

— Настоявам да стои далеч от сина ми.

— Отдавна следя как синът ти обикаля из гората зад къщата ми. Проблемът не е Емили — натърти Ванс.

Морган изгледа гневно Уин.

— Не можеш да ми забраниш да се виждам с нея — заяви Уин.

— Не извлече ли някаква поука от историята с чичо ти? — попита го Морган.

— Научих, че е нужна смелост да обичаш някого, когото семейството ти не одобрява.

— Не си влюбен в това момиче — скептично отбеляза Морган.

Емили не отлепяше очи от Уин. Нима наистина беше влюбен в нея? Уин обаче се взираше в баща си. Сблъсъкът на воли продължаваше.

— Нейното семейство е отговорно за самоубийството на брат ми — каза Морган. — Нищо ли не означава това за теб?

— Сам го е решил — отвърна Уин.

Емили се изненада от спокойния му тон. Морган Кофи беше силен човек. Уин обаче не му отстъпваше. Почуди се дали Морган го

усеща, дали го разбира. Невероятният характер на Уин до голяма степен беше наследен от баща му.

— Смятам, че не бива да пренебрегваме саможертвата му. Той ни е разкрил възможност да живеем нормално тук.

— *Моят* живот не е нормален след случилото се! Майка ти така и не ми прости, задето не бях ѝ казал.

— И настояваш да последвам твоя пример? Аз реших да ѝ покажа. Не исках да я държа в неведение. И не настъпи краят на света. Тя не ме отритна, татко. Не става дума за теб и за мама. За Дулси и за Лоугън. А за мен и за Емили. Съвсем различна история.

Ванс наруши последвалото мълчание:

— Остави ги да живеят без нашето бреме, Морган.

Ала Морган не възнамеряваше да се предава. Посочи към Емили.

— Дъщеря ти подмами брат ми да дойде в парка онази нощ. Тя съсипа всичко.

— Смири се, Морган! — предупреди го Ванс. — Ще повторя за последен път — внучката ми не е Дулси и няма да ти позволя да ѝ стоварваш греховете на майка ѝ.

— И как смяташ да постъпиш?

Ванс пристъпи към него.

— Ще кажа истината. Вие предпочетохте да представяте себе си и Лоугън за жертви и аз не се намесих, понеже Дулси ме помоли. Тръгна си с пълното съзнание, че ще обвинят нея. Тръгна си, за да ви улесни. За пръв път в живота си прояви себеотрицание.

Емили, която не отлепяше поглед от Уин, сега извърна рязко глава.

— Какво говориш, дядо Ванс?

— Да вървим, Уин! — бързо се обади Морган.

— Не, искам да чуя!

— Лоугън си имаше проблеми дълго преди Дулси да се изпречи на пътя му — продължи Ванс. — Беше правил няколко опита за самоубийство. Знаели сте само вие. Но Лоугън споделил с Дулси. Бяха влюбени. Поне Дулси беше влюбена в него. За пръв път я виждах такава. Дълбаеше инициалите им върху всяка дървена повърхност в града.

— Почакай! Мама ли е издълбала сърцата? — попита Емили. — А не Лоугън?

Той кимна.

— Беше като омагьосана. Беше силно момиче, винаги налагаше волята си, ала към Лоугън проявяваше неподозирана нежност. Пред останалите той се държеше свенливо, но насаме я контролираше както никой друг. С пълното съзнание, че ще я вбеси, той ѝ казал, че не могат да бъдат заедно, понеже семейството му не я одобрява. Обяснил ѝ, че пазят твърде много тайни и не биха му позволили да се ожени за кого да е. Намекнал обаче, че има изход. И Дулси покани всички на така нареченото си представление, убедена, че е уловка, че така предоставя възможност на Лоугън да се яви през нощта пред цялото гражданство. Смятала, че така символично ще изрази обичта си към нея. Нямала представа, че мъжете от семейство Кофи не излизат през нощта заради сиянието. Мислела, както всички нас, че това е поредната чудатост, която ги отличава от другите и ги извисява над средната класа в Мальби. Всъщност аз още помня как някои богати фамилии не излизаха през нощта, за да подражават на клана Кофи.

— Тя не му е изиграла номер? — прекъсна го Емили.

— По-скоро той ѝ изигра номер. Дулси беше стъписана като всички останали. Лоугън я потърси след това, но тя отказа да разговаря с него. Не знам дали от самото начало е планирал да се самоубие, след като разкрие семейната тайна, или са го обзели угризения, задълбочени навярно от отказа на Дулси. Само близките му знаят това. Аз знам, че той искаше да разкрие истинската си същност. Искаше да покаже на хората.

В съзнанието на Емили веднага изплува паралелът с Уин. Явно мечтата да ги приемат такива, каквито са, отдавна тлееше в семейството му.

Лицето на Морган се бе покрило с яркочервени петна.

— Никой няма да ти повярва. Няма да повярват, че Дулси е невинна. А аз винаги ще твърдя, че тя можеше да го спре. Можеше да го спре да не се качва върху онази естрада. Да се самоубие. Той наистина я обичаше. Подари ѝ тази семейна ценност. — Той посочи към китката на Емили, към верижката с лунен сърп. Емили автоматично я прикри с длан. — Майка ни му я даде, за да я подари на бъдещата си съпруга, както тя я била получила в сватбената си нощ. Неслучайно я е дал на Дулси. Ако се беше влюбил в по-скромно и

чувствително момиче, още можеше да е жив. Тайната ни нямаше да бъде разкрита. Животът ни щеше да продължава постарому.

— Емили вече знае истината — спокойно каза дядо Ванс. — Това е важното. Не възнамерявам да я споделям с другиго.

Емили не разбираше защо Морган държи хората да вярват, че брат му е бил подлъган. Може би така приемаше по-леко смъртта му. Или пък семейството не искаше местните да смятат Лоугън за неуравновесен манипулатор. За да не остане сиянието белязано завинаги, а гражданите на Мальби по-лесно да приемат видяното и да им съчувстват. Емили осъзна, че майка ѝ е разбирала това. И е поела вината — първата ѝ крачка към един нов живот.

— И аз няма да кажа никому — заяви Емили.

Морган се обърна към сина си.

— Ще си помисля — каза Уин.

— Ще си мислиш вкъщи. Наказан си да не излизаш.

Морган тръгна към входната врата. Отвори я и зачака Уин. Той обаче застана до Ванс.

— Ако ми разрешиш, бих искал да поканя на среща твоята внучка, след като си изтърпя наказанието.

И протегна ръка.

— Уин! — възкликна Морган.

Ванс изглеждаше не по-малко изненадан от него, ала бавно подаде ръка в отговор.

— Уин! Бързо!

Уин се обърна, но чак след като погледна към Емили, която не беше помръднала от стъпалото, и я попита:

— Ще се видим ли скоро?

Тя кимна. Той ѝ се усмихна окуражително и излезе.

Морган пусна вратата да се захлопне шумно зад гърба му.

Емили и Ванс останаха като заковани, вперили погледи във вратата. На края тя се обърна към дядо си:

— Защо не ми каза истината от самото начало?

— Дулси настоя да ѝ дам дума, че ще мълча.

Изглеждаше изморен. Тръгна към стълбите и се отпусна върху тях като прерязана котва. Емили остана права, но макар и седнал, той пак се извисяваше над нея.

— Лили имаше братовчедка в Сан Диего. Изпратих Дулси при нея. Уредих да учи там. Дадох ѝ голяма сума в брой. Замина в деня преди погребението на Лоугън. Опита се да го превъзмогне, но не успя. След няколко месеца прекъсна училище. После избяга. Две-три години ми изпращаше картички. След това — нищо.

— Защо не я потърси? — попита Емили.

Той сви рамене.

— Защото знаех, че не иска да я намеря. Свържеше ли се с мен, щях да ѝ дам всичко, каквото пожелае. Но тя не го е искала. Само далеч оттук би могла да живее добре, нормално. Далеч от Малъби, от семейство Кофи, от мен...

— Би могла да се върне и да каже истината! — обади се Емили. — И тогава всички щяха да разберат какъв добър човек е станала, как е изкупила вината си.

— Мисля, че е намерила утеха другаде — взря се дядо Ванс в заключените си ръце. — На сбогуване ми каза, че когато има деца, никога няма да ги възпитава по моя начин. Каза, че ще ги научи на отговорност. Че децата ѝ няма да приличат на нея. Успокоявам се с мисълта, че ми е простила. Но не заслужавам прошка. — Той пое дълбоко дъх. — Едно е сигурно — отгледала е забележителна дъщеря.

Емили помълча. После седна до него и отпусна длан върху ръката му.

— Ти също, дядо Ванс — рече тя.

И за пръв път си помисли — може би не беше толкова страшно, че само те двамата го знаят.

Важното беше да не го забравят.

Ванс се поколеба дали да излезе на закуска тази сутрин, но в крайна сметка се запъти към ресторанта, понеже не искаше да го разпитват защо не е дошъл. Никой не биваше да узнава какво се е случило.

Няколко часа по-късно се прибра изтощен у дома. Умората беше различна от обикновената, която го сломяваше постепенно. Сблъсъкът с Морган го беше разтърсил из основи. Мускулите на врата го боляха, ставите му отказваха да се движат. Чувстваше се повече от готов да полегне и да подремне.

Ала вместо направо в стаята си, той отиде да провери сушилнята.

Не искаше да се гневи на Морган. Рядко се гневеше на другите. Безсмислено беше. Хората, които ни ядосват, рядко се разкайват за стореното. Струва си обаче да се гневим на себе си — така наказваме единствената личност, която би могла да извлече полза от натрупания яд. А той често се ядосваше на себе си.

За много, много неща.

Че се оставя на инерцията. Че витае твърде често в миналото. Че не беше по-добър родител на Дулси. Че вече е пропуснал прекалено много от живота на Емили.

Отвори вратата на сушилнята. Приведе се, съдържайки напирещото стенание. Чувстваше се като джудже, понесло твърде огромно тяло.

Пресегна се навътре, готов да усети гладката, хладна извивка на барабана. Ала пръстите му докоснаха нещо хлъзгаво. Нещо подвижно.

Той отдръпна ръка, залитна назад и тупна на пода.

От сушилнята изскочи голяма жаба.

Ванс се взря стъписано в нея.

Жабата заподскача към вратата на пералното помещение. За секунда му се стори, че ще зърне обувките на Лили. Погледна нагоре с надеждата да я види застанала на прага, засмяна както тогава.

Нямаше никого.

Сведе отново очи и забеляза, че жабата е изчезнала. Тръгна бързо навън и когато мина през вратата, усети лек полъх. Дори косите му се раздвижиха. Ръкавите на ризата му се издуха.

Той затвори клепачи и въздъхна дълбоко.

Лили.

Уханието ѝ витаеше из въздуха. Остана неподвижен дълго време, за да не я изгуби. Поемаше дълбоко дъх, а сърцето му се свиваше, защото при всяко вдишване ароматът избледняваше.

И тя изчезна отново.

Ванс отвори очи и забеляза жабата пред кухненската врата. Тя се обърна и се провря през цепнатината на прага. Последва я механично.

Открехна входната врата и видя жабата да подскача в задния двор. Тръгна след нея. Тя спря пред беседката и се взря в него.

Ванс се поколеба, после се озърна наоколо. Емили очевидно бе идвала тук. Беше подрязала чемшира около беседката. Внезапно си припомни, че и Дулси се грижеше за храстите след смъртта на Лили. Стараеше се с всички сили да поддържа всичко постарому, а беше едва на дванайсет. Той трябваше да я подкрепи, да се погрижи за домакинството, вместо да я засипва с пари. Но се беше разпаднал, а всичко наоколо го последва.

Лили не би искала да стане така. Може би това се опитваше да му каже. Предния път сложи жаба в сушилнята, за да го предупреди да престане да се придържа към миналото, да не се страхува от промяната, от предстоящото.

Не биваше да прахосва времето, което му остава. Трябваше да се погрижи за внучката си.

Пое дълбоко дъх и кимна утвърдително на мълчаливия въпрос на жабата. Добре. Ще се обади на някогашния им градинар. Знаеше, че семейството му още се занимава с озеленяване. Дворът ще грейне. Погледна към къщата. Не приличаше никак на дома, в който беше живяла Лили. Ще намери майстори да стегнат покрива, да боядисат къщата.

Да.

Ще предостави месечна издръжка на Емили. Ще обсъдят дали иска да кандидатства в колеж. Дали не би желала да постъпи в Университета на Северна Каролина, където беше учила Лили? Намираще се съвсем близо до Малъби. Дали след завършването би желала да се установи в Малъби?

Да.

Ще ѝ построи вила на езерото като сватбен подарък.

Ами ако се омъжи за Уин Кофи?

Е, празненството няма да е през нощта. Това поне беше сигурно.

Или пък, имайки предвид характера на Уин, може би щеше да е по тъмно.

Той се усмихна при мисълта как ще изглежда Емили като булка. Сватбената рокля на Лили беше на тавана. Може би Емили ще пожелае да я облече.

Джулия, естествено, ще се погрижи за сватбената торта.

Разсмя се, усетил колко надскача себе си.

Беше достатъчно висок да надзърне в бъдещето, ала много, много отдавна не беше го правил.

Беше забравил колко е светло.

Толкова светло, че едва не го ослепи.

Седем дни по-късно Емили се чувстваше така, сякаш живееше в прозрачен мехур, докато очакваше наказанието на Уин да изтече. Започваше да се пита дали баща му не му е наложил доживотен домашен арест.

Не че нямаше какво да ангажира вниманието ѝ. Ванс внезапно бе изпаднал в треска за домашни подобрения, което беше добре, само дето всяка сутрин тя се събуждаше от тракането по покрива, бученето на сенокосачката в двора и острия мирис на фасадна боя. Попита го закъде се е разбързал и той ѝ отвърна, че дъждовете приближават и иска да ги изпревари.

Същата седмица над Малъби се бе спуснала гореща вълна и Емили не можа да повярва, че дъждовете пристигат. Всеки път обаче, щом слезеше долу, измъчена от жегата, дядо Ванс ѝ казваше да не се тревожи, дъждът скоро щял да ги поразхлади. Когато най-сетне го попита откъде знае, той ѝ обясни, че лакътните му стави предричали безпогрешно. Тя не възрази, защото не искаше да се впуска в обяснения защо дядо ѝ разговаря със ставите си.

Всеки ден, щом той си легнеше да подремне следобед, тя се отбиваше при Джулия и Стела, дори само за да се порадва на прохладата от климатика. Не че извличаше кой знае каква полза. Въпреки жегата Джулия всеки ден печеше сладкиши пред отворения кухненски прозорец. Емили я попита защо и тя ѝ отвърна, че вика някого. Емили не я засипа с въпроси. Достатъчно беше, че Джулия го вярва. Докато тя готвеше, Емили ѝ разказваше за Уин, а Джулия изглеждаше доволна, че Емили вече знае. Емили разбираше, че Джулия е простила на майка ѝ. Напоследък тя явно прощаваше честичко. Вече не излъчваше предишното безпокойство.

Всеки ден в пет следобед излизаше с току-що изпечения кейк точно когато Стела се връщаше от работа. На седмия ден Емили най-сетне попита Стела къде отнася сладкишите Джулия. Отначало предположи, че ги носи в ресторанта, но я загложди любопитство, когато разбра, че Джулия не се прибира вечер.

— Носи ги на Сойър — отвърна Стела.

— Нима ги изяжда всичките? — удиви се Емили.

— Не се безпокой. После изгаря набързо калориите. — Изведнъж лицето на Стела се изкриви шокирано. — Забрави го! Не си го чула. Лоша работа. Трябва да пийна чаша вино. Помни — прави каквото казвам, а не каквото правя.

Емили обичаше да седи на задната веранда със Стела, щом Джулия си тръгнеше, да наблюдава как денят бавно изтлява в залеза и да предвкуса вечерята с дядо Ванс. Понякога Стела ѝ разказваше за майка ѝ. Тя умееше да разказва и се радваше на бурно минало, което си беше великолепно съчетание. Емили никога не долови разочарование от настоящия ѝ живот. Оставаше с впечатлението, че историите ѝ далеч надхвърлят желанието да върне лентата назад и да промени миналото си.

Когато се отправи към къщи тази вечер, Емили осъзна, че — ако изобщо беше възможно — жегата още повече забавяше ритъма на Мальби.

Все още имаше много туристи, ала кварталите бяха притихнали. Само бръмченето на вентилаторите или на климатиците пред прозорците на къщите, край които минаваше, нарушаваше тишината. Сякаш всички се бяха снишили и чакаха нещо да се случи.

И то се случи. Същата нощ.

Могъща буря се разрази точно щом се спусна мрак. Налетя толкова внезапно, че Емили и Ванс трябваше да обиколят тичешком къщата, за да затворят прозорците. Препускаха и се смееха весело като деца. После застанаха на предната веранда да погледат водните пелени. Краят на този ден сякаш бележеше финала на историята и Емили ненадейно се натъжи. Не ѝ се разделяше с дядо Ванс. Поиграха карти и разгледаха албумите, пълни със снимки на майка ѝ, които той бе извадил наяве като с магическа пръчица.

Накрая дядо Ванс обяви, че е изморен, и тя неохотно му пожела лека нощ. Качи се горе и влезе в стаята си. Едва сега осъзна, че е забравила да затвори вратите на балкона. Дъждът се сипеше вътре и подовете бяха плувнали във вода. Бърса ги почти цял час, после подсуши вратите, стените и всички мебели наоколо. Хвърли мокрите кърпи във ваната и съблече подгизналите си дрехи.

Сложи си памучна пижама и се строполи в леглото. Температурата беше паднала рязко и ѝ се стори почти престъпно да се

завие само с чаршаф. Дъждовните капки трополяха по стъклата на прозорците като течни монети.

След няколко часа Емили се събуди. Краката ѝ несъзнателно се мъчеха да изритат чаршафа. Всичко беше притихнало, цареше странна тишина, напомняща недовършено изречение. Бурята беше отминала и в стаята беше душно и горещо.

Тя отвори очи и забеляза, че лунните лъчи струят през процепа между завесите пред затворените врати на балкона. Стана бавно и тръгна да ги отвори. Натезали от дъжда, клоните на дърветата почти досягаха пода на балкона. Жежката южняшка нощ се беше завърнала с потискащата си влага, но отраженията на лунната светлина върху мокрите повърхности сякаш хвърляха леден покров наоколо.

Отначало всичко тук ѝ беше съвсем чуждо. Когато пристигна, не предполагаше, че ще го заобича толкова силно.

Много неща не предполагаше, когато пристигна.

Странни и вълшебни неща.

Лунните лъчи се прокрадваха през рамката на вратата и осветяваха стените. Емили внезапно забеляза, че лунните тапети, с които бе съжителствала цяла седмица, са изчезнали. Сега стените бяха обагрени в интересен и трудно различим тъмен нюанс, прорязан от дълги жълти ивици. Сякаш тъмни врати и прозорци се разтваряха, за да пропуснат светлината. Тапетите обикновено отразяваха настроението или събитията в живота ѝ, но какво ли означаваха този път? Че се отваря нова врата и пуска някого на свобода?

Когато най-сетне осъзна смисъла, тя се извърна рязко, обиколи с поглед стаята и го откри.

Уин седеше на канапето срещу леглото ѝ. Беше приведен напред, подпрял лакти на колене, сключил пръсти.

— Наказанието ми изтече в полунощ — каза той.

Сърцето ѝ забумтя. Толкова се радваше да го види.

И въпреки това се почувства неочаквано неловко.

— Значи... значи смяташе да стоиш тук, докато се събудя?

— Да.

Той стана. Дрехите му прошумоляха в тишината. Тръгна към вратите на балкона. Тя бе застанала в квадрата лунна светлина и той спря току пред него, сякаш бе линия, която не можеше да премине.

— За малко да забравя как изглеждаш — каза тя на шега. Лоша шега. Защо се чувстваше толкова напрегната?

Защото той почти я беше целунал.

— А аз през цялото време си припомнях как изглеждаш — сериозно отвърна Уин.

— Навсякъде около мен кънтяха чукове, резачки и косачки. Трудно ми беше да се съсредоточа.

Той я изгледа учудено.

— Оправдаваш ли се?

— И в тази къща няма климатик. Знаеш ли колко е трудно да се съсредоточиш без климатик?

Разбираше, че трябва да спре, но не съумяваше да се овладее.

— Градинарите са отсекли най-дългия клон на дъба пред балкона ти. Този път едва се изкачих.

Думите му най-сетне я свестиха. Тя се втренчи към него.

— Колко пъти си идвал?

— Няколко.

Тя внезапно си припомни деня, когато бе пристигнала в Малъби.

— Когато дойдох тук... гривната ми беше върху масичката...

— Знаех, че пристигаш. Любопитно ми беше. Намерих гривната на алеята пред къщата.

— Вече не се налага да се промъкваш крадешком. Вече няма да се крием, нали?

В отговор той пристъпи в светлината пред нея — толкова близо, че почти се докоснаха.

Отначало не се случи нищо. После, сякаш нажежено до бяло, сиянието грейна около него. Тя вдигна очи. Той я наблюдаваше съсредоточено.

— Излъгах — прошепна тя.

По лицето му се изписа тревога. Понечи да отстъпи назад.

— За кое? — попита.

Тя се протегна и го спря.

— Че съм забравила как изглеждаш. Никога не бих могла да забравя. Никога няма да забравя това. До края на дните си.

Той се усмихна и обгърна лицето ѝ.

И най-сетне я целуна.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

Мади Дейвис намести раницата върху рамото си, докато крачеше по тротоара. Пристигна в Малъби вчера и отседна в хотела на Мейн Стрийт. Родителите ѝ бяха резервирали стаята. Искаше да го уреди сама, но разбираше, че те се тревожат. Ако плащайки престоя ѝ в скъпия хотел, щяха да се поуспокоят, тя беше готова да изстрада преживяването и всяка вечер да си изяде смирено шоколада под възглавницата.

Не спа добре предишната нощ. Пълната луна се цъкеше в прозореца ѝ и почти през цялото време тя седя, свила колене в един стол, взряна в парка отсреща. На закуска собственичката на хотела ѝ обясни, че августовската луна се нарича Есетрова луна. Тя вдъхвала безпокойство у хората, сякаш им предстои много работа, много риба за улов ги очаква в реката.

След закуска Мади се обади на майка си и се опита да я разведри. Но гласът ѝ звучеше нервно.

— Може би сарказмът ми най-сетне ще намери обяснение — пошегува се Мади. — Навярно е закодиран. Тоест — ти си невинна.

Майка ѝ не се засмя. Трябваше да се досети. Родителите ѝ бяха най-милите хора на света, но не притежаваха чувството ѝ за хумор. Отрано се беше научила да сдържа острия си език пред тях.

Беше прекрасно понеделнишко утро. На улицата Мади вдъхна дълбоко мандариненосладкия въздух и раменете ѝ се поотпуснаха. Този град ѝ допадна. Напомняше ѝ нещо, което не успяваше да определи.

Забеляза табелата над вратата: „Джейс Барбекю“.

Незнайно защо спря. Краката ѝ просто отказваха да помръднат. Хората зад гърба ѝ се разделяха като река, за да я подминат.

От години си представяше този момент. И той беше настъпил. Помъчи се да омаловажи сериозното събитие, свеждайки го само до няколко дни. Смести го между края на летния стаж и първия учебен ден в гимназията в Джорджтаун. Сега обаче се разколеба дали

наистина желае да продължи. Какво всъщност ще постигне? Разбираше се чудесно с осиновителите си. И вече знаеше достатъчно за родната си майка, за да проумее защо я е изоставила. Джулия Уинтърсън била на шестнайсет — възпитаничка на пансиона за проблемни деца „Колиър“, несъществуваща понастоящем, но извънредно модерна за времето си институция. Пансионът беше затворил врати преди няколко години поради недостиг на средства. Сега Джулия живееше в малък град в Северна Каролина, където притежаваше ресторант. Не беше се омъжила. Нямаше други деца. Частният детектив, нает от родителите на Мади, дори ѝ предостави снимка на Джулия. Изглеждаше симпатична и лъчезарна, ала тъмните ѝ очи бяха някак отнесени. Русокосата и синеока Мади не приличаше много на нея, освен може би по устните и брадичката. Предполагаше, че прилича на родния си баща, който и да беше той. Името му не беше вписано в удостоверението ѝ за раждане. Можеше да го научи само от Джулия.

Тръгна отново, но сърцето ѝ биеше неистово. Чуваше го. Добра се до голямата витрина на ресторанта и пак спря. Този път се наложи да потърси опора в тухлената фасада на сградата. Пусна раницата на земята и закри очи с длани.

Скастри се за малодушието.

Отпусна ръце.

Когато отново отвори очи, забеляза, че стои точно срещу двама тийнейджъри, седнали на пейката пред ресторанта. Момичето с ореол от непокорна руса коса носеше къси панталонки и спортна блузка. Младежът беше облечен в бял ленен костюм с червена папийонка. Бяха привели глави един към друг, челата им почти се докосваха, а той стискаше ръката ѝ и нежно поглаждаше с палец китката ѝ. Бяха потънали в свой собствен свят. Принц и принцеса в непристъпното си кралство. Мади се усмихна.

И двамата вдигнаха погледи, когато вратата на ресторанта се отвори. Мади също се обърна. Очите ѝ се разшириха. Възрастният мъж се приведе, за да мине през вратата. Тя за пръв път виждаше толкова висок човек.

Тийнейджърите се изправиха. Великанът се запъти към тях със странна вдървена походка. Младежът протегна ръка и той я пое.

Размениха си няколко думи, засмяха се и момчето в белия ленен костюм се обърна и се отдалечи по тротоара.

Мина край Мади, усмихна се леко и учтиво ѝ кимна. Тя го изпрати с поглед, после се обърна към великана и момичето. Великанът подаде на момичето хартиен плик. То го взе и двамата тръгнаха заедно. Мади изви врат да го огледа, когато мина покрай нея.

Почувства се като в странна вълшебна приказка. Като второстепенен герой, появил се на финала на историята.

Вратата на ресторанта се отвори отново. Излязоха двама мъже. Сребристи нишки се проточиха отвътре и се понесоха с бриза. Тя пое дълбоко дъх и поизопна рамене. Захар, ванилия и масло. Това безмилостно ухание я следваше цял живот. Понякога го виждаше, както сега, но през повечето време просто го усещаше. Като малка, докато седеше в клас или разхождаше кучето си Честър, или пък посред скучните уроци по цигулка, които вземаха с по-големия ѝ брат, уханието се появяваше изневиделица и ѝ вдъхваше необяснимо безпокойство. Дори сега се събуждаше нощем, готова да се закълне, че някой пече сладкиш. Съквартирантките ѝ я мислеха за смахната.

Тъкмо познатото ухание я окуражи да вдигне раницата, да приближи до витрината и да надзърне вътре. Обстановката беше семпла, безлична, ала ресторантът беше пълен.

Очите на Мади веднага се стрелнаха към жената зад барплота. Тя беше.

Джулия Уинтърсън.

Жената, която я беше родила.

Усмихваше се. Разговаряше със седналия срещу нея красив русокос мъж. Часове наред Мади се беше взираше в снимката, която ѝ даде частният детектив. Наяве Джулия изглеждаше по-щастлива, по-спокойна.

Мади тръгна бавно към входа, без да я изпуска от поглед. Забеляза, че на вратата е окачен надпис: „Кейковете на Синеочка: специални сладкиши за всякакви поводи. Попитайте вътре“.

Някой излезе, забеляза я и задържа вратата.

— Влизате ли? — попита мъжът.

Краят на тази история. Начало на нова.

— Да. Влизам — отвърна тя и прекрачи прага.

ГОДИНА ОТ ПЪЛНОЛУНИЯ

Пълнолуние през януари —

Вълче пълнолуние

Според поверията през тази нощ вълците вият от глад около индианските шатри. През януарското пълнолуние апетитът на хората се изостря — те хапват повече, пият повече и се веселят повече, за да запълнят зимната празнота.

Пълнолуние през февруари —

Снежно пълнолуние

През февруари по правило пада най-много сняг. Под лъчите на Снежната луна хората сънуват най-мечтаните места.

Пълнолуние през март —

Пълнолуние на червея

През пролетта почвата се размеква и червеите се появяват отново на повърхността... както и червеношийките, които се хранят с тях. През първото мартенско пълнолуние е трудно да устоиш на влечението към забранения плод.

Пълнолуние през април —

Розово пълнолуние

Това пълнолуние отбелязва момента, когато разцъфва розовият флокс — ранно пролетно цвете. Из въздуха витае надежда и затова Розовото пълнолуние е най-подходящият момент да поискаш ръката на любимата.

Пълнолуние през май —

Млечно пълнолуние

Заради обилната зеленина, с която се хранят, кравите и козите дават богато, гъсто мляко. Хората често смятат, че са най-привлекателни под сиянието на пълната Млечна луна.

Пълнолуние през юни —

Ягодово пълнолуние

Юни е месецът, през който ягодите зреят и ги берем. Ягодовото пълнолуние е най-подходящият момент да поискаш прошка. Сладостта е най-характерният белег на това време.

Пълнолуние през юли —

Еленово пълнолуние

По това време рогата на елените се сдобиват с нови разклонения. Под пълната юлска луна младите мъже доказват в сблъсъци силата на своя характер.

Пълнолуние през август —

Есетрово пълнолуние

Според индианците съомгите в Големите езера и в езерото Чемплейн ставали най-лесна плячка за рибарите по време на августовското пълнолуние. То вдъхва безпокойство и тревога у хората.

Пълнолуние през септември —

Жътвено пълнолуние

Това пълнолуние е най-близо до есенното равноденствие и сиянието му позволява на фермерите да работят до късно през нощта, за да съберат последната реколта. Време за съзерцание. Тази луна често кара хората да се чувстват мрачни и потиснати.

Пълнолуние през октомври —

Ловно пълнолуние

Навремето след жътва, сред останалите без листа дървесни корони и сред голите поля, на ловците им било по-лесно да откриват дивеча. Ако зададеш на Ловната луна въпрос и я погледаш, ще ти стане ясно как да постъпиш.

Пълнолуние през ноември —

Боброва луна

По това време поставяли капани за бобри, преди водите да замръзват, и кожите да стигнат за целия студен сезон. За някои Бобровата луна е последен шанс да довършат отдавна отлаганото, преди зимата да ги застигне.

Пълнолуние през декември —

Студено пълнолуние

Пълнолунието, вещаещо дълги, тъмни, студени ноци. Несъмнено най-предразполагащото към сън пълнолуние през годината.

Издание:

Сара Адисън Алън. Момичето, което преследваше луната

Американска. Първо издание

ИК „Ера“, София, 2010 г.

Редактор: Евгения Мирева

ISBN: 978-954-389-095-8

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.